OFFICIA PROPRIA SANCTORUM PRO CIVITATE ET DIAECESI...

OFFICIA
PROPRIA
SANCTORUM
PRO CIVITATE ET DIÆCESI
LUCANA
IUSXTA DECRETA
A SUMMIS PONTIFICIBUS
USQUE AD HANC DIEM EMANATA

PARTE II.

LUCÆ MDCCCXIX.
TIPIS FRANCISCI BARONI
Cum Approbatione.

OFFICIA SANCTORUM

DE PRAECEPTO.

DIE XII. IULII.

In Festo S. Paulini Mart. Primi Episc. Lucani, et Protect. Civit. et Diœces.
Duplex 1. Classis cum Octava in Civitate & Diœcesi.
Offic. de Comm. un. Mart. Pontif. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

Deus, qui hodiernam diem Beati Paulini Martyris tui, atque Pontificis pretiosa morte decorasti: concede propitius; ut cujus prædicatione Christi fidem accepimus, ejus meritis, et intercessione ad vitam perducamur æternam. Per eumdem.

In primo Nocturno.

Lectiones de Communi unius Martyr. A Mileto.

In secundo Nocturno.

Lectio. iv

Paulinus Antiochenus, Primus Lucensium a Beato Petro Apostolo ordinatus Episcopus, ac Virgini Deiparæ, cui summa pietate, sinceroque obsequio erat addictus (ut ex vetusto codice habetur) apprime charus, magnam Civium multi-

tudinem ab Idolorum cultu ad Christi fidem signis, virtutibus et assidua verbi Dei prædicatione perduxit. Ecclesiis Christiano more institutis, Presbyteros, et Clericos ordinavit, quos pastoralis curæ adjutores adhibuit; et in vinea Domini recens plantata necessarios Ministros constituit. Quibus ad Neronem Imperatorem delatis, Paulinum cum Sociis comprehendi, et si Diis immolare nolint, jubet occidi.

℟. Honestum.

Lectio v.

Itaque Paulinus cum Severo Presbytero, Luca Diacono, et Theobaldo milite in Ecclesia orantes comprehensi, et Pisas perducti, ab Anolino Præfecto Dianæ sacrificare jubentur. At cum neque minis, neque pollicitationibus ipsorum fides labefactari, neque constantia concuti posset, primum vinculis constricti, deinde fustibus cæsi, postmodum feris obijciuntur, a quibus dum incolumes evadunt, in tetrum carcerem conjiciuntur. Paulino nocte oranti, et Divinæ tutelæ commissum sibi populum commendanti adfuit Angelus, qui exauditum retulit, eumque cum Sociis ad fidei certamen fortiter subeundum excitavit.

℟. Desiderium.

Lectio vi.

Mane in conspectum eductos, cum frustra Deos venerari Anolinus monuisset, ad radices Montis Pisani usque adeo crudeliter fustibus cædi jussit, donec Paulinus, et Severus inter verbera spiritum efflarent: quibus associati sunt Lucas, et Theobaldus securi percussi. Illorum

corpora a Paulini Discipulis in Lucensem Urbem transportata, honorifice condita sunt in Ecclesia, quam ille Sanctissimæ Trinitati dicaverat. Illic diu latuere, donec anno millesimo ducentesimo sexagesimo primo mirabiliter inventa, nobiliori loco collocata sunt. Translationem Deus multis miraculis illustravit, et Ecclesia a Paulini nomine cæpit deinceps appellari.

℟. Stola jucunditatis.

In tertio Nocturno.

Homil S. Gregorii Pap. in Evang. Si quis venit ad me, *ut in eod. Comm.*

Sequentib. diebus fit. de Officio occurr. cum comm. octavæ.

DIE XVI. IULII.

Officium Beatæ Mariæ Virginis de Monte Carmelo.

Duplex majus.

Ab utroque Clero tam Sæculari, quam Regulari utriusque sexus Universalis Ecclesiæ recitandum.

Decr. S. R. C. die 24. Septemb. 1726.

AD VESPERAS.

Ant. Dum esset Rex. *cum reliq. de Laud. Psal.* Dixit Dominus. *cum rel. ut in Off. parv B. M. V.*

Capitulum. Eccl. 24.

Ab initio, et ante secula creata sum, et usque ad futurum seculum non desinam, et in habitatione sancta coram ipso ministravi.

℟. Deo gratias.

Hymn. Ave maris Stella.

℣. Dignare me laudare te, Virgo sacrata.

℟. Da mihi virtutem contra hostes tuos.

Ad Magnificat.

Ant. Sancta Maria succurre miseris, juva pusillanimes, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto femineo sexu: sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam solemnem Commemorationem.

ORATIO.

Deus, qui Beatissimæ semper Virginis, et Genitricis tuæ Mariæ singulari titulo Carmeli Ordinem decorasti: concede propitius; ut cujus hodie Commemorationem solemni celebramus officio, ejus muniti præsidiis, ad gaudia sempiterna pervenire mereamur. Qui vivis.

In fine Hymn. Complet. & Horar. dicat.
Iesu tibi sit gloria, qui natus es de Virgine.

Ad Matutinum. Invit.

Sancta Maria Dei Genitrix Virgo * Intercede pro nobis.

Psalm: Venite exultemus.

Hymn. Quem terra. *Antiph. & Psam. trium Noct. ut in Off. parv. B. M. V.*

IN I. NOCTURNO.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua.

℟. Intende, prospere procede, et regna.

Lect. de Parabol. Salomon. Ego sapientia habito. *cum* ℟ ℟. *ut in festo S. Mariæ ad Nives die 5. Augusti.*

IN II. NOCTURNO.

℣. Adjuvabit eam Deus vultu suo.

℟. Deus in medio ejus, non commovebitur.

Lectio iv.

Cum sacra Pentecostes die Apostoli cœlitus afflati variis linguis loquerentur et invocato augustissimo Iesu nomine, mira multa patrarent: viri plurimi (ut

fertur) qui vestigiis Sanctorum Prophetarum Eliæ ac Elisei institerant, et Ioannis Baptistæ præconio ad Christi adventum comparati fuerant: rerum veritate perspecta, atque probata, Evangelicam fidem confestim amplexati sunt, ac peculiari quodam affectu, Beatissimam Virginem (cujus colloquiis ac familiaritate feliciter frui potuere) adeo venerari cœperunt, ut primi omnium in eo montis Carmeli loco, ubi Elias olim ascendentem nebulam Viginis typo insignem, conspexerat, eidem purissimæ Virgini Sacellum construxerint.

℟. Sicut cedrus exaltata sum in Libano, et sicut cypressus in monte Sion: quasi myrrha electa, * Dedi suavitatem odoris.

℣. Et sicut cinnamomum, et balsamum aromatizans. Dedi.

Lectio v.

Ad novum ergo Sacellum sæpè quotidie convenientes, ritibus piis, precationibus, ac laudibus, Beatissimam Virginem, velut singularem Ordinis tutelam colebant. Quamobrem Fratres Beatæ Mariæ de Monte Carmelo passim ab omnibus appellari cœperunt, eumque titulum Summi Pontifices non modo confirmarunt, sed et Indulgentias peculiares iis, qui eo titulo vel Ordinem vel Fratres singulos nuncuparent, concessere. Nec verò nomenclaturam tantum magnificentissima Virgo tribuit et tutelam, verum et insigne sacri Scapularis, quod beato Simoni Anglico præbuit, ut cœlesti hac veste Ordo ille sacer dignosceretur, et a malis ingruentibus protegeretur. Ac de-

mum cum olim in Europa Ordo esset ignotus: et ob id apud Honorium Tertium non pauci pro illius extinctione instarent, astitit Honorio noctu piissima Virgo Maria, planeque jussit, ut Institutum, et homines benigne complecteretur.

℟. Quæ est ista, quæ processit sicut Sol, et formosa tamquam Ierusalem? * Viderunt eam filiæ Sion, et beatam dixerunt, et reginæ laudaverunt eam.

℣. Et sicut dies verni circumdabant eam flores rosarum, et lilia convallium. Viderunt.

Lectio vi.

Non in hoc tantum seculo Ordinem sibi tam acceptum multis prærogativis Beatissima Virgo insignivit, verum et in alio (cum ubique et potentia et misericordia plurimum valeat) filios in Scapularis societatem relatos, qui abstinentiam modicam, præcesque paucas eis præscriptas frequentarunt, ac pro sui status ratione castitatem coluerunt, materno plane affectu, dum igne purgatorii expiantur, solari, ac in Cœlestem Patriam obtentu suo qantocyus piè creditur efferre. Tot ergo tantisque beneficiis Ordo cumulatus, solemnem Beatissimæ Virginis Commemorationem ritu perpetuo ad ejusdem Virginis gloriam quotannis celebrandam instituit.

℟. Ornatam monilibus filiam Ierusalem Dominus concupivit: * Et videntes eam filiæ Sion, beatissimam prædicaverunt dicentes: * Unguentum effusum nomen tuum.

℣. Astitit Regina à dextris tuis in ve-

stitu deaurato, circumdata varietate. Et videntes. Gloria Pat. Et videntes.

IN III. NOCTURNO.

℣. Elegit eam Deus, et preelegit eam.

℟. In tabernaculo suo habitare facit eam.

Lect. 3. Noct. ut in fest. S. Mar. ad Nives 5. Aug.

℟. *vii*. Felix namque es sacra Virgo Maria, et omni laude dignissima: * Quia ex te ortus est sol justitiæ, Christus Deus noster.

℣. Ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto femineo sexu: sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam solemnem Commemorationem. Quia ex te.

℟. *viii*. Beatam me dicent etc.

℣. Et misericordia etc.

Ant. ad laud. & per Hor. & reliq. ut in dict. Fest. S. M. ad Niv.

Cap. ad Laud. Ab initio.

Hymnus. O gloriosa Virginum.

℣. Diffusa est gratia in labiis tuis

℟. Propterea benedixit te Deus in æternum.

Ad Benedictus.

Ant. Caput tuum ut Carmelus, et comæ capitis tui, sicut purpura Regis vincta canalibus, alleluja.

Oratio. Deus qui Beatissimæ. *ut sup ad Vesp.*

In secund. Vesp. Ant. Psal. Cap. Hym. & ℣. ut in 1. Vesp.

Ad Magnificat.

Ant. Gloria Libani data est ei, decor Carmeli, et Saron, alleluja.

Et fit com. S. Alexii Conf.

DIE XIX. IULII.

Octava S. Paulini Episc. & Mart.

Duplex minus.

In primo Nocturno.

Lection. de Script. occurr.

In secundo Nocturno.

Sermo Sancti Ioannis Chrisostomi.

De S. Ignatio t. 5.

Lectio iv.

Tempus animadvertite, fratres, quo dignitatem Episcopalem Beatus Paulinus est assecutus: neque enim est eadem nunc, quæ tunc, erat, Ecclesiam gubernandi conditio; non æqualis est labor, viam tritam et planam paratam post multos ingredi viatores, atque eam, quæ nunc primo secanda est, quæque prærupta, et saxosa, ferisque plena, nec ullum adhuc viatorem admisit. Tunc autem, quocumque quis oculos verteret, ubique præcipitia, barathra, et bella, et pugnæ, et pericula: Imperatores, et Reges, et Populi, et Civitates, et gentes, et domestici, et alieni credentibus insidias tendebant.

℟. Honestum.

Lectio v.

Quemadmodum igitur gubernatorem admiramur, non quod viatores possit in portum incolumes ducere, cum mare tranquillum est, cumque navis fertur ventis secundis; sed cum insaniente pelago, ventisque sævientibus, qui in navi sunt inter se dissentiunt, magna tempestate intus, et foris navigantes exagitante, navim tamen potest dirigere, et conservare; sic eos, qui tunc Ecclesiam regebant, multo magis, quam illos, qui

eam in præsentia gubernant, suspicere debemus, et admirari, quando multa bella intus, et foris, quando fidei planta imbecillior erat adhuc, et diligentia magis indigebat, quando veluti modo genitus infans Ecclesiæ populus magnam providentiam, atque sapientiam animæ, a qua nutriendus esset, postulabat.

℟. Desiderium.

Lectio vi.

Verum, ne totum tempus in Episcopatus consideratione collocantes, ab iis quæ ad eum ut martyrem spectant, enarrandis excludamur, age ad illius certamina contendamus. Versutus enim diabolus, et ad struendas aptus insidias existimabat, si pastores sustulisset, ovilia se facile direpturum. Sed qui comprehendit astutos in eorum astutia, ostendens Ecclesias suas non ab hominibus gubernari, sed eos, qui in ipsum credunt, semper a se regi, id fieri permittebat, ut cum cerneret rectoribus sublatis, non tamen religionem deleri, nec veritatis prædicationem extingui, sed potius augeri ex rebus ipsis, et ipse, et qui ei inserviebant, omnes intelligerent Christianorum disciplinam non ab hominibus pendere, sed in Cœlis radices agere, Deumque esse, qui ubique Ecclesias tueretur.

℟. Stola.

In tertio Nocturno.

Lectio S. Evangelii secundum Lucam.

Lectio vii.

In illo tempore: Dixit Iesus turbis: Si quis venit ad me, et non odit patrem suum, et matrem, et uxorem, et filios, et fratres, et sorores, adhuc autem, et

animam suam, non potest meus esse discipulus.
Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.

Ex Epist. 38.

Sumptus ad turrim edificandam, et bellantium valentia decem millium adversus regem, qui viginti habet, nihil est aliud, quam ut renuntiet unusquisque omnibus, quæ sunt ejus. Prælocutio autem superior cum extrema conclusione concordat; in eo enim quod unusquisque renuntiat omnibus, quæ sunt ejus, etiam illud continetur, ut oderit patrem suum, et matrem, et uxorem, et filios, et fratres et sorores, adhuc et animam suam: omnia enim hæc propria ejus sunt, quæ plerumque implicant, et impediunt ad obtinenda, non ista proprie temporaliter transitura, sed in æternum mansura communia.

℟. Corona aurea.

Lectio viii.

Nec succenseant parentes, hoc præcipere Dominum, ut eos oderimus, quando nobis hoc de anima nostra præcipitur. Sicut autem hoc præceptum, quo perdere jubemur animam nostram, non ad id valet, ut se quisque interimat, quod inexpiabile nefas est: et tamen valet, ut interimat in se carnalem animæ affectum, quo cum impedimento futuræ vitæ præsens vita delectat: ita de parentibus rectissime dicitur, ut, qui eos amat perdat eos, non more parricidarum interficiens, sed spiritali gladio, verbo Dei carnalem affectum eorum, quo et seipsos, et eos, quos genuerunt, irritamentis hu-

jus sæculi obligare conantur, pie, fidenterque percutiens, et occidens, illud in eis vivere faciat, quo cum filiis suis temporalibus parentes æternos Deum, Ecclesiamque cognoscunt.

℟. Hic est vere Martyr.

Lectio ix.

Tolle crucem tuam, et sequere Dominum: crux enim nostra, quam Dominus portari a nobis jubet, ut eum expeditissimi sequamur, quid aliud, quam mortalitatem carnis hujus significat? ipsa enim nos cruciat, donec absorbeatur mors in victoria. Crux ergo hæc ipsa crucifigenda est, et transfigenda est clavis timoris Dei, ne solutis, et liberis membris reluctantem portare non possis: sequi enim Dominum, nisi eam portans, omnino non vales. Nam quomodo eum sequeris, si non es ejus? qui autem Iesu Christi sunt, ait Apostolus, carnem suam crucifixerunt cum passionibus, et desideriis. Te Deum.

Vesperæ a cap. de sequenti &c.

DIE XX. IULII.

In Festo S. Vincentii a Paulo Conf.

Duplex.

Hod. dies ass. sed in Brev. heri

DIE XXI. LULII.

In Festo S. Camilli de Lellis Conf.

(*Dies assig. sed in Brev.* 18. *ejusd.*)

Duplex minus.

Decr. Urbis, et Orbis 1762. et 1767.

Ut in Comm. Conf. non Pont. præter sequent.

Oratio.

Deus, qui Sanctum Camillum, ad animarum in extremo agone luctantium subsidium, singulari charitatis prærogа-

tiva decorasti: ejus, quæsumus meritis Spiritum nobis tuæ dilectionis infunde; ut in hora exitus nostri hostem vincere, et ad cœlestem mereamur coronam pervenire, Per Dominum, etc. in unitate ejusdem Spiritus Sancti, etc.

In primo Nocturno.

Lectiones de scriptura occurr.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Camillus Bucclanici Theatinæ Diœcesis Oppido ex nobili Lelliorum familia natus est, Matre sexagenaria, cui gravidæ visum est per quietem, puerulum Crucis signum in pectore munitum, et agmini puerorum idem signum gestantium præeuntem, se peperisse. Adolescens rem militarem sequutus, sæculi vitiis aliquandiu indulsit: donec vigesimum quintum agens ætatis annum, tanto supernæ gratiæ lumine, divinæque offensæ dolore correptus fuit, ut uberrimo lacrymarum imbre illico perfusus, anteactæ vitæ sordes indesinenter abstergere, novumque induere hominem firmiter decreverit. Quare ipso, quo id contigit, Purificationis Beatissimæ Virginis Festo die, ad Fratres, Minores, quos Capuccinos vocant, convolans, ut eorum numero adscriberetur, summis precibus exoravit. Voti semel, atque iterum compos factus est: sed fœdo ulcere, quo aliquando laboraverat, in ejus tibia iterato recrudescente, divinæ Providentiæ majora de eo disponentis consilio humiliter se subjecit, suique victor illius Religionis bis expetitum, et susceptum habitum bis dimisit.

℟. Honestum.

Lectio v.

Romam profectus, in Nosocomium, quod insanabilium dicitur, receptus est, cujus etiam administrationem, ob perspectas ejus virtutes sibi demandatam summa integritate, ac solicitudine vere paterna peregit. Omnium ægrotorum servum se reputans, eorum sternere lectulos, sordes tergere, ulceribus mederi, agonique extremo piis precibus, et cohortationibus opem ferre solemne habuit; quibus in muneribus præclara præbuit admirabilis patientiæ, invictæ fortitudinis, et hæroicæ charitatis exempla. Verum cum animarum in extremis periclitantium, quod unice intendebat, levamini subsidium litterarum plurimum conferre intelligeret, triginta duos annos natus in primis grammaticæ elementis tyrocinium inter pueros iterum subire non erubuit. Sacerdotio postea rite initiatus, nonnullis sibi adjunctis sociis, prima jecit Congregationis Clericorum Regularium Infirmis Ministrantium fundamenta: irrito conatu obnitente humani generis hoste. Nam Camillus cælesti voce è Christi Crucifixi, manus etiam de ligno avulsas admirando prodigio protendentis Simulacro emissa, mirabiliter confirmatus; Ordinem suum a Sede Apostolica approbari obtinuit. Sodalibus quarto obstrictis maxime arduo voto, infirmis, quos etiam pestis infecerit, ministrandi. Quod institutum, quam foret Deo acceptum, et animarum saluti proficuum Sanctus Philippus Nerius, qui Camillo a sacris Confessionibus erat, comprobavit; dum ejus alumnis decedentium agoni opem fe-

rentibus Angelos suggerentes verba sæpius se vidisse testatus est.

℟. Amavit.

Lectio vi.

Arctioribus hisce vinculis ægrotantium ministerio mancipatus, mirum est, qua alacritate nullis fractus laboribus, nullis deterritus vitæ periculis, diu, noctuque ad supremum usque spiritum, eorum, commodis vigilaverit. Omnibus omnia factus, vilissima quæque officia demississimo obsequio, flexisque plerumque genibus veluti Christum ipsum cerneret in infirmis, hilari, promptoque animo arripiebat, utque omnium indigentiis præsto esset, generalem Ordinis Præfecturam, cœlique delicias, quibus in contemplatione defixus affluebat, sponte dimisit. Paternus vero illius erga miseros amor tum maxime effulsit, cum et Urbs contagioso morbo primum, deinde extrema annonæ laboraret inopia, et Nolæ in Campania dira pestis grassaretur. Tanta denique in Deum, et proximum charitate exarsit, ut Angelus nuncupari, et Angelorum opem in vario itinerum discrimine experiri promereretur. Prophetiæ dono, et gratia sanitatum praeditus, arcana quoque cordium inspexit; ejusque precibus nunc cibaria multiplicata sunt, nunc aqua in vinum conversa. Tandem vigiliis, jejuniis, et assiduis attritus laboribus, cum pelle tantum, et ossibus constare videretur, quinque molestis æque ac diutinis morbis, quos misericordias Domini appellabat, fortiter toleratis, Sacramentis munitus, Romæ inter suavissima Iesu, et Mariæ nomina, ad ea

verba, Mitis, atque festivus Christi Iesu tibi aspectus appareat, qua prædixerat hora, obdormivit in Domino pridie Idus Iulii anno salutis millesimo sexcentesimo decimo quarto, ætatis suæ sexagesimo quinto, quem pluribus illustrem miraculis Benedictus Decimusquartus solemni ritu Sanctorum fastis adscripsit.

℟. Iste homo.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Ioannem.

Lectio vii. Cap. 15.

In illo tempore dixit Iesus Discipulis suis: Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.

Tract. 83. in Ioann. Evang.

Quid putamus, Fratres mei, unumquidnam solum ejus de ista dilectione mandatum est, qua diligimus invicem? Nonne est et aliud majus, ut diligamus Deum? Aut vero de sola Deus nobis dilectione mandavit, ut alia non requiramus? Tria certe commendat Apostolus, dicens: Manent autem Fides, Spes Charitas, tria hæc, major autem horum Charitas. Et si in Charitate, hoc est in dilectione, concluduntur duo illa præcepta, major tamen dicta est esse, non sola: De fide igitur nobis quam multa mandata sunt, quam multa de Spe. Quis potest cuncta colligere, quis enumerando sufficere? Sed intueamur, quod ait idem Apostolus, Plenitudo legis Charitas.

℟. Iste est.

Lectio viii.

Ubi ergo Charitas est, quid est, quod possit deesse? Ubi autem non est, quid est, quod possit prodesse? Dæmon credit, nec diligit, nemo diligit, qui non credit. Frustra quidem, sed tamen potest sperare veniam, qui non diligit: nemo autem potest desperare, qui diligit. Itaque ubi dilectio est, ibi necessario fides, et spes: et ubi dilectio proximi, ibi necessario etiam dilectio Dei: Qui enim non diligit Deum, quomodo diligit proximum tanquam seipsum? Quandoquidem non diligit, et seipsum; est quippe impius, et iniquus: qui autem diligit iniquitatem, non plane diligit, sed odit animam. suam

℟. Sint lumbi.

Nona Lectio S. Praxed. Virg.

Si vero transferatur, Lectio ix.

Hoc ergo præceptum Domini teneamus, ut nos invicem diligamus, et quidquid aliud præcepit, faciemus; quoniam quidquid est aliud, hic habemus. Discernitur quippe ista dilectio ab illa dilectione, qua se invicem diligunt homines: nam, ut discerneretur, adjunctum est: Sicut dilexi vos; quid enim diligit nos Christus, nisi ut regnare possimus cum Christo? Ad hoc ergo et nos invicem diligamus, ut dilectionem nostram discernamus a cæteris, qui non ad hoc se invicem diligunt, quia nec diligunt. Qui autem se propter habendum Deum diligunt, ipsi se diligunt: ergo ut se diligant, Deum diligunt. Non est hæc dilectio in omnibus hominibus: Pauci se

propterea diligunt, ut sit Deus omnia in omnibus. Te Deum.

Vesp. a cap. de S. Marta Magdal. &c.

DIE XXIV. IULII.

Hod. dies ass. sed in Brev. 20. hujus.

In Festo S. Hieronymi Æmiliani Conf.

Duplex minus.

Decr. Urb. et Orb. 2. Septemb. 1769.

De Com. Conf. non Pontif. præter ea quæ sequuntur.

Oratio.

Deus Misericordiarum Pater per merita, et intercessionem Beati Hieronymi, quem Orphanis adjutorem, et patrem esse voluisti: concede; ut spiritum adoptionis, quo filii tui nominamur, et sumus, fideliter custodiamus. Per Dominum.

Lectiones I. Noct. de Script. occurr.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Hieronymus e gente Patricia Æmiliana Venetiis ortus, a prima adolescentia militiæ addictus, difficillimis Reipublicæ temporibus Castro novo ad Quarum in montibus Tarvisinis præficitur. Arce ab hostibus capta, ipse in teterrimum carcerem detruditur, manibus ac pedibus vinctus; cui omni humana ope destituto Beatissima Virgo ejus precibus exorata, clemens adest, vincula solvit, et per medios hostes, qui vias omnes obsederant, in Tarvisii conspectum incolumen ducit. Urbem ingressus ad Deiparæ aram, cui se voverat, manicas, compedes, catenas, quas secum detulerat, in accepti beneficii testimonium suspendit. Reversus Venetias cœpit pietatis studia impensius co-

lere, in pauperes mire effusus, sed puerorum præsertim misertus, qui parentibus orbati, egeni et sordidi per urbem vagabantur, quos in ædes a se conductas recepit de suo alendos, et Christianis moribus imbuendos.

℟. Honestum.

Lectio v.

Per eos dies Venetias appulerant B. Cajetanus, et Petrus Carafa, postmodum Paulus IV. qui Hieronymi spiritu, novoque instituto colligendi Orphanos probato, illum in Incurabilium Hospitale adduxerunt, in quo Orphanos simul educaret, atque ægrotis pari charitate inserviret. Mox eorumdem hortatu in proximam continentem profectus, Brixiæ primum, deinde Bergomi, atque Novocomi Orphanothrophia erexit, Bergomi præsertim, ubi præter duo, pro pueris unum, et pro puellis alterum, domum excipiendis, novo in illis regionibus exemplo, mulieribus a turpi vita ad pœnitentiam conversis, aperuit. Somaschæ demum subsistens, in humili pago agri Bergomensis ad Venetæ ditionis fines, sibi, ac suis ibi sedem constituit, formamque induxit Congregationis, cui propterea a Somascha nomen factum, quam subinde auctam, et propagatam, nedum Orphanorum regimini, et Ecclesiarum cultui, sed ad majorem Christianæ Reipublicæ utilitatem adolescentium in literis, et bonis moribus institutioni, in Collegiis, Academiis, Seminariis addictam, S. Pius V. inter Religiosos Ordines adscripsit, cæterique Pontifices privilegiis ornarunt.

℟. Amavit eum.

Lectio vi.

Orphanis colligendis intentus, Mediolanum proficiscitur, atque Ticinum, et utrobique collectis agminibus puerorum tectum, victum, vestem, Magistros, Nobilibus Viris faventibus, provide constituit. Inde Somascham redux, omnibus omnia factus a nullo abhorrebat opere, quod in proximi bonum cedere perspiceret. Agricolis immixtus per agros sparsis, dum se illis adjutorem in metendis frugibus præbet, mysteria fidei explicabat, puerorum capita porrigine fœda abstergens, patienter tractans curabat, putridis rusticorum vulneribus medebatur eo successu, ut gratia curationum donatus censeretur. In monte, qui Somaschæ imminet, reperta specu, in illam se abdidit, ubi se flagellis cædens, dies integros jejunus transigens, oratione in plurimam noctem protracta, super nudo saxo brevem somnum carpens, sui, aliorumque noxarum pœnas luebat. In hujus specus interiori recessu ex arido silice extillat aqua precibus Servi Dei, ut costans traditio est, impetrata, quæ usque in hodiernam diem jugiter manans, et in varias regiones delata, ægris sanitatem plerumque conciliat. Tandem ex contagione, quæ per omnem vallem serpebat, dum ægrotantibus inservit, et vita functos propriis humeris ad sepulturam defert, contracto morbo, annos natus sex, et quinquaginta, quam paulo ante prædixerat, pretiosam mortem obiit anno millesimo quingentesimo trigentesimo septimo: quem pluribus in vita, et post mortem miraculis illustrem Benedi-

etus Decimus quartus beatorum, Clemens vero Decimus tertius Sanctorum Fastis solemniter adscripsit. ℟. Iste homo.

In tertio Nocturno.

Lectio Santi Evangelii secundum Matthæum. *Cap.* 19. *v.* 13.

Lectio vii.

In illo tempore oblati sunt ei parvuli, ut manus eis imponeret, et oraret. Et reliqua.

Homilia S. Ioannis Chiysostomi.

Homil. 62. *in Matth.*

Cur Discipuli pueros abigebant? Dignitatis causa. Quid ergo ille? Ut doceat illos modeste sapere, fastumque mundanum conculcare, et suscipit, et ulnis complectitur, talibusque Regnum Cælorum pollicetur, id quod etiam dixit superius. Et nos igitur si volumus hæredes esse Cælorum, hanc virtutem cum diligentia magna sectemur. Hoc est enim Philosophiæ culmen, simplicem esse cum prudentia. Hæc vita est Angelica. Anima enim puerulo omnibus animi morbis vacua est: non memoriam retinet injuriarum, sed eas inferentes adit ut amicos, ac si nihil factum esset. Et quamvis a matre verberibus cædatur, eam semper quærit, et omnibus anteponit.

℟. Iste est.

Lectio viii.

Si Reginam ipsi ostendas diademate ornatam, non præfert eam matri pannis detritis vestitæ, malletque illam incultam videre, quam Reginam mirifice amictam Nam quod suum, quod alienum est, non ex paupertate, vel divitiis, sed ex amore existimare solet, et nihil plus requi-

rit, quam necessaria, atque ut lacte repletus est, statim a mamma abscedit. Non eisdem, quibus nos ærumnis premitur, nec pecuniarum jactura, rebusque similibus, nec iisdem, quibus nos, stuxis rebus laetatur, neque corporum pulchritudinem miratur. Ideo dicebat: talium est enim Regnum Cœlorum, ut ex proposito voluntatis illa operemur, quae natura sua pueri faciunt.

℟. Sint lumbi vestri.

Nona Lectio dicitur de Homilia Vigil. S. Iacobi Apostoli.

Si vero transferatur. Lectio ix.

Quia enim Pharisaei non aliunde, quam a nequitia, et arrogantia ad agendum ferebantur, ideo ubique Discipulos suos simplices esse jubet, illosque subindicat, dum hos instituit. Nihil enim ita superbiam parit, ut principatus, et primi confessus. Quoniam igitur Discipuli per totum terrarum Orbem multum honoris consecuturi erant, ipsorum animos praevenit, nec sinit eos humanum quid pati, nec honorem a vulgo expetere, vel ante alios sese efferre. Nam etiamsi haec parva videntur esse, at malis ingentibus causam praebent. Sic enim instituti Pharisaei in malorum culmen ascenderunt; salutationes, primos confessus, et medios requirentes, hinc in ardentem gloriae cupiditatem, inde vero in impietatem lapsi sunt. Te Deum.

Vesperæ de S. Iacobo Ap. com. præc.

DIE XXVII. IULII.

In Festo S. Pantaleonis Martyris.

Duplex.

Ex Indulto de die 15. Februar. 1772.

Pro Clero Saeculari Civit. et Diœcesis.

Omnia de Communi unius Martyris præter sequentia.

In primis Vesperis.

Fit commemor. hujus festi. Antiph.

Gloriosus Pantaleon Cœlestem Medicum toto dilexit corde, et moriens pro Chisto vivit in Cœlo coronatus.

Oratio.

Deus qui Beatum Pantaleonem Martyrem tuum varia tormenta superare fecisti, et pro persecutoribus exorare: concede propitius; ut qui ejus imploramus auxilium, misericordiae tuae sentiamus effectum. Per Dominum.

Lectiones I. Nocturn. Confitebor, *ut in Festo S. Laurentii M.* 10. *Aug.* ℟℟. *ut in Comm. unius Mart.*

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Pantaleon Nicomediensis filius Eustorgii Gentilis, et Eubulae Christianae medicam artem ab Euphrosyno didicit: quum autem Hermolaus Praesbyter ex modestia vultus, incessu, et serenitate oculorum alte de illo judicasset, illum accersivit, et cœpit in cor fluenta divinæ fidei infundere. Crede mihi, dixit: Æsculapii, et Hippocratis medicamenta parva sunt, et parum prodesse possunt, quinimmo ipsi dii, quos colit Maximianus, sunt vana omnino fabula, unus autem solus verus Deus est Christus, in quem si credideris, ejus sola invocatione omnes morbos fugabis: quæ verba servabat in corde, jugiter meditabatur, et suaviter allectus, ad Hermolaum, ut ad Magistrum hilaris quotidie ventitabat. Quum

autem quadam die videret puerum mortuum, et prope eum viperam quasi ostendentem, quod ei mortem intulisset, intra se dixit: si vera sunt dicta Hermolai, invocato nomine Christi, puer iste vivet, et bellua morietur, quod uti cogitaverat, accidit; et statim infusa luce securitatis, omnis caligo discessit, et benedicens Deum, æstuansque desiderio sacri baptismi, ab Hermolao gaudens illum suscepit.

℟. Honestum.

Lectio v.

Non multo post cœco visum restituit, et Patri Eustorgio tenebras impietatis solvit, qui idola calcans, et verum Deum confessus baptizatur. Mortuo patre egenis opem, et languentibus sanitatem largiebatur; quare ad Maximianum deferunt; qui primum honore, et blanditiis attrahere studet, deinde minatur mortem, et dura supplicia, si diis non offerat sacrificium. Sed quum omnia invicto animo respueret, in ligno suspenditur, ferreis laniatur ungulis, et lampades ignis lateribus ejus admoventur: at illi oranti apparuit Christus dulcibus verbis recreans, et illico laxatæ sunt manus lictorum, extinctæ lampades, et plumbum liquatum, in quod postmodum tyranno jubente injectus fuit, in naturalem mutatur frigiditatem. Sed quid non tentat ingeniosa crudelitas! mandat ingentem lapidem collo alligari, sicque in mare demitti: sed lapis non secus ac folium leve supernatat, et Pantaleon firmiter super undas graditur. Non cessit tantis prodigiis tyranni obcœcata mens, sed

feris insanior jubet ad feras produci. Crudele spectaculum! spectabile cælo, confluxit tota civitas. Congrediuntur cum Athleta feræ, sed illæ tamquam ratione utentes, et indutæ humanitatem, quam exuerat Imperator, reverenter ad Martyrem accedunt, blandiuntur, pedesque illius lingua tangentes veluti contendebant: quænam prima ad eum accederet, et non prius recederet, quam Martyr ei manum imposuisset, ac benedixisset.

℟. Desiderium.

Lectio vi.

Quo viso clamabant multi: dimittatur justus, magnus est Deus Christianorum, qui quidem solus, et verus est. Sed Maximianus, nec edoctus a feris pietatem, nec tanto lumini cedens, imperat Pantaleonem in locum editum ferri, et rotæ alligatum in præceps per declive demitti: at rota ultrice, et plures Deorum opprimente cultores illæsus evasit: quare gladio occidi jussit. Accessit lictor, oleæ plantæ illum alligat, sed quum exequeretur ictum, conversa fuit ferri acies ceræ similis; quo miraculo stupefacti lictores ad pedes Martyris provoluti veniam precantur, Christum aperte confitentes. Sed tandem ne periret gloria martyrii caput abscinditur, et statim lac pro sanguine fluxit, et planta oleæ, cui alligatus fuerat, fructibus onusta apparuit. Quum autem quidam fideles convenissent sacrum corpus in suburbano cujusdam Scholastici reverenter reponunt, et quem in vita tantis prodigiis Dominus illustraverat, post obitum innumeris decoravit; inter quæ præclarum illud, quod sacr

ejus Cruor, qui in ampulla servatur Ravelli in Regno Neapolitano, et Romæ a primis Vesperis Festi usque ad diem sequentem, in quo Ecclesia celebrat ejus martyrium, quum coagulatus anteà existat, mirum in modum liquefieri, et undequaque fluidum moveri cunctis cernentibus, quotannis conspicitur; quod etiam accidit in portione Sanguinis, qui in Monasterio Regali Incarnationis Monialium Sancti Augustini Matriti inter pretiosiora pignora asservatur.

℟. Stola jucunditatis.

In tertio Nocturno, Homilia in Evangel. Nihil est opertum, *ut supra in Festo S. Ioann. Nepom. pag.* 218.

Ad Laudes, & per Horas.

Ant. In tormentis apparuit Christus, Pantaleonem mira dulcedine perfundens.

Psalm de Dominica.

Ant. Ego enim (ait Christus in habitu Hermolai) tecum sum in omnibus, quæ propter me pateris.

Ant Quum pro lictoribus exoraret, audivit de cœlo: ultra non vocaberis Pantaleon, sed Pantaleèmon, idest misericors quia multi per te misericordiam consequentur.

Ant. Lacte, et cruore Martyris collum fluit, pro quo cruorem, et aquam Christus fuderat.

Ant. Pantaleon variè cruciatus jugiter canebat: Sæpe expugnaverunt me a juventute mea; etenim non potuerunt mihi.

Ad Benedictus Antiph.

Dixit Maximianus Pantaleoni: quænam est ars præstigiarum, quæ tibi extinxit lampades, et satellitibus vires abstulit?

ad quæ respondit: meæ præstigiæ Christus est:

In II. Vesperis omnia ut in Comm. un. Martyris. Antiphonæ ut in Laudib.

Ad Magnificat Antiph.

Recordatus fuit misericordiæ Domini, et in conspectu astantium factus est illi adjutor:

Et fit com. SS. Nazarii &c. Mm.

DIE IX. AUGUSTI.

In Festo S. Emygdii Episcop. et Mart.
Duplex.

Pro Clero Seculari, & Regulari Civitatis, & Diœcesis.

Ex Indulto de die 2. Apr. 1783.

Omnia de Comm. un. Matyr. exceptis, quæ hic propria ponuntur.

Ad Vesperas. *Hymnus.*

Jesu Corona Martyrum,
Qui post cruenta prælia
Ad sempiterna præmia,
Sanctum vocasti Emygdium

Casti cruoris purpura,
Palmaque ovantem nobili
Inter choros cælestium
Reples beato lumine.

Nunc ejus ad victorias
Nos somnolentos excita,
Virtutis ad præconia
Sopore mersos libera.

Ut invocatus reddidit,
Membris salutem languidis;
Sic labe prorsus criminum
Arcana purget mentium.

Ut editis miraculis
Aras Deorum diruit;
Sic damna præsens arceat,
Quæcumque nobis imminent.

Ut voce quondam sustulit
  Cultus nefandos dæmonum;
  Sic impetret precantibus
  Æterna Cæli gaudia.

Tu postulatis annue
  Rex magne Iesu martyrum
  Cum Patre, et almo Spiritu
  Regnans per omne sæculum.
  Amen.

℣. Meritis, et precibus B. Emygdii:
℟. Propitius esto Domine clero, et populo tuo.

Ad Magnificat. Antiph.

O Emygdi martyr gloriose, quos in Christo genuisti filios, et veræ fidei lacte enutristi, tua quæsumus, oratio commendet nos indesinenter Deo:

Oratio.

Deus, qui Beatum Emygdium Martyrem tuum, atque Pontificem Idolorum victoria, et miraculorum gloria decorasti: concede propitius, ut, eo interveniente, malorum spirituum fraudes vincere, et coruscare virtutibus mereamur Per Dominum.

Et fit comm. SS. Cyriaci &c. Mm. & S. Romani Martyr.

Ad Matutinum. *Hymnus.*

Audiat miras, oriens, cadensque
Sol tuas laudes, celebresque palmas
  Præsul Emygdi, columen, tuæque
    Gloria Gentis.

O Iubar Cæli radiis decorum,
  O potens signis, meritisque felix.
  Quem Deus gestis adhibere suevit
    Grandibus olim.

Ethnico primum genitus parente
  Illico nomen Superis dedisti,

Mox ferax gentes numerosa reddis
Agmina Christo.
Imperas saxo: latitans repente
Lympha consurgit, fluitans salubri
Fonte Baptismi, populosque lustras
Flumine sacro.
Pectoris duros silices repelle,
Saxeum cordis tumidi rigorem
Contere, ut sordes lacrymosa manans
Abluat unda.
Non times sævi rabiem Tyranni,
Sanguine effuso, generose martyr,
Quin tibi abscissum caput usque ad aras
Mortuus effers.
Nunc triumphator super astra regnans
Semitam nobis, aditumque monstra,
Supplices ductor genitos supernis
Sedibus infer.
Annuat Cælo Pater, atque Natus
Annuat compar, utriusque virtus
Spiritus votis, Deus unus, omni
Temporis ævo. Amen.

In primo Nocturno.

Lectiones de Script. occurr.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Emygdius è nobili Francorum prosapia Treviris natus, anno ætatis vigesimo tertio, Parentibus idolatris, frustra obstantibus, Fidem Christi suscepit, et constantissime professus est. Cum tribus discipulis Euplo, Germano, et Valentino vitam duxit. Humanis spretis oblectamentis, rebus Divinis plenius incumbebat. Erga proximum charitatis ardore æstuabat; idcirco ad procurandam multorum salutem Romam se contulit. Hospitio exceptus in Insula Tiberis, hospitis

filiam per quinquennium immedicabili morbo languentem Baptismo sanavit.

℟. Honestum.

Lectio v.

Mox, oculis cæci coram populo signo Crucis apertis, a multitudine eum filium Apollonis credente in templum Æsculapii rapitur. Ibi Christi servum se professus, ejus invocatione magnum numerum ægrorum, nequidquam Idoli opem implorantium, valetudini restituit. Aras diruit, Æsculapii signum confractum in Tiberim projecit. Quibus rebus, et mille tercentorum gentilium, præter Æsculapii Sacerdotes, conversione inde sequuta irritati Postumii Titiani Præfecti Urbis minas, Angeli monitu, declinans, Sanctum Marcellum Pontificem adiit, a quo Episcopus ordinatus, et Asculum missus est. ℟. Desiderium.

Lectio vi.

Multis in itinere miraculis, ingenti multitudine Christo adjuncta simul ac Asculum Emygdius pervenit, dæmones è simulacris Idolorum per cuncta fana ejulatibus editis, Peregrinum, doloris sui causam, indicarunt. Quem cum concitata plebs ad cædem quæreret, excitus tumultu Polymius Civitatis Præses eum ad se vocatum, multis, sed irritis verbis ad Iovis, et Ancariæ Deæ Asculi patronæ venerationem hortatur, promissis etiam in præmium nuptiis propriæ filiæ Polisiæ: quam Emygdius ad Christum conversam baptizavit, et post eam mille, et sexaginta homines educta è saxo per ingens miraculum aquarum copia. His in rabiem actus Polymius Sancto

Episcopo caput abscidit; quo facto, Truncus ejus mirabiliter erectus abjectum humo proprium caput attollens manibus, per spatium tercentorum passuum ad templum maximum translatus est, ubi magna religione Asculani populi, et concursu exterorum hunc usque in diem colitur. Incidit ejus beata mors, persecutione Diocletiani durante. ℟. Stola jucunditatis.

In tertio Nocturno.

Homil. in Evangel. Si quis venit ad me *De Communi* 1. *loco, cum* 9. *lect. & com. Vig. & S. Martyr.*

Ad Laudes Hymnus ut ad Vesp.

℣. Ora pro nobis B. Emygdi.

℟. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Ad Bened. Antiph.

Virum ineffabilem per quem nobis antiqua prodigia Moysis coruscant, cujus nutibus è saxo aqua Baptismatis Asculano populo emanavit: per quem Evangelica lux effulsit; quem triumphans excepit Curia cælestis; illic pro nobis intercedere dignetur, ut suo mereamur gaudere consortio.

Vesp. de S. Laurentio com. præc.

Antiph. O Emygdi, ℣. Meritis et precibus; *Orat.* Deus qui beatum Emygdium, *ut supra in primis Vesperis.*

Missa Statuit *de Comm. unius Martyr. Pontif. cum prima Orat. propr. ut supra.*

DIE XVI. AUGUSTI.

In Festo S. Rochi Confessoris:

Duplex minus.

Decr. S. R. C. die 7. Aprilis 1770.

Pro Clero Sæculari et Regulari Civitatis et Diœcesis.

Omnia de Comm. Conf. non Pontif. præter sequentia.

Oratio.

Populum tuum quæsumus Domine, continua pietate custodi, et Beati Rochi suffragantibus meritis, ab omni fac Animae, et Corporis contagione securum. Per Dominum etc.

In primo Noct. Lect. de Script. occurr.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Rochus in Monte Pessulano natus, quanta in proximum Charitate flagraret, tum maxime ostendit, cum saevissima peste longe, lateque per Italiam grassante, Patria relicta, Italicam peregrinationem suscepit, Urbesque, et Oppida peragrans, seipsum in aegrotantium obsequium impendere, animamque suam pro fratribus ponere non dubitavit. Quod Beati Viri studium, quam gratum Deo fuerit, miris sanationibus declaratum est; Complures enim pestilentia infectos è mortis periculo, signo Crucis eripuit, et integrae sanitati restituit. In Patriam reversus, virtutibus, et meritis dives sanctissime objit, ejusque obitum statim subsecuta est veneratio Fidelium, quae in Constantiensi deinde Concilio magnum recepisse dicitur incrementum, cum ad propulsandam ingruentem luem Rochi imago solemni pompa, omni comitante Populo per eamdem Civitatem, Episcopis approbantibus, est delata. Itaque ejus cultus mirifice propagatus est in universo Terrarum Orbe, qui eumdem sibi apud Deum adversus contagiosam luem Patronum religioso studio adoptavit. Quibus

accurate perpensis Urbanus Octavus Pontifex Maximus, ut ejus dies Festus iis in locis, in quibus forent Ecclesiae Sancti Rochi nomine Deo dicatae, Officio Ecclesiastico celebraretur, indulsit.

℟. Honestum.

Ex Tractatu S. Augustini Episcopi in Epistolam Ioannis. *Tract. 5. in cap. 3.*

Lectio v.

Perfecta ista charitas est, ut paratus sis mori pro fratre. Hanc ipse Dominus in se exhibuit mortuus pro omnibus, orans pro eis, a quibus crucifigebatur, et dicens: Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt; sed si solus hoc fecit, non erat Magister, si Discipulos non habebat. Si quis tantam habuerit charitatem, ut paratus sit pro fratribus etiam mori, perfecta est in illo charitas; sed numquid mox, ut nascitur, jam prorsus perfecta est? Ut perficiatur, nascitur, cum fuerit nata nutritur, cum fuerit nutrita corroboratur, cum fuerit roborata perficitur, cum ad perfectionem venerit quid dicit? Mihi vivere Christus est, et mori lucrum: Optabam dissolvi, et esse cum Christo: Multo enim magis optimum, manere in carne necessarium propter vos Propter eos volebat vivere, pro quibus paratus erat mori.

℟. Amavit eum.

Lectio vi. Ex Tract. 6.

Haec est perfectio Charitatis, et major omnino non potest inveniri, sed quia non in omnibus perfecta est, et desperare non debet, in quo perfecta non est, si jam nata est, quae perficiatur, et utique si nata est, nutrienda est, et qui-

busdam suis nutrimentis ad perfectionem propriam perducenda. Quaesivimus inchoationem Charitatis unde incipiat, et ibi continuo invenimus: Si quis habet facultates Mundi, et viderit fratrem suum egentem, et clauserit viscera sua adversus eum, quomodo dilectio Patris manet in illo? Ergo hic incipit ista charitas, fratres, ut de suis superfluis tribuat egenti in angustiis aliquibus constituto, ex eo quod sibi abundat, secundum tempus a tribulatione temporali liberet Fratrem; Hinc exordium est Charitatis Hanc ita caeptam, si verbo Dei, et spe futurae vitae nutrieris; pervenies ad illam perfectionem, ut paratus sis animam tuam ponere pro fratribus tuis.

℟. Iste homo.

In tertio Nocturno.

Homil. in Evang. Homo quidam nobilis, *ut in Brev. in Festo S. Ludovici* 25. *Augusti.*

Et fit com. oct. Assumpt. & S. Laurent. Vesp. a cap. de oct. S. Laurent. &c.

Die XVIII. Augusti: S. Hyacinthi Conf. dup. (*Hod. dies ass. sed in Brev.* 16. *hujus.*)

DIE XXI. AUGUSTI.

In Festo S. Ioannae Franciscae Viduae

Duplex minus.

Decr. S. R. C. die 2. *Septembris* 1769.

Urbis, et Orbis.

De Comm. nec. V. nec. Mart. præter ea quæ sequuntur.

Vesp. a cap. de Festo &c.

Oratio.

Omnipotens, et misericors Deus, qui Beatam Ioannam Franciscam tuo amo-

re succensam admirabili spiritus fortitudine per omnes vitae semitas in via perfectionis donasti, quique per illam illustrare Ecclesiam tuam nova prole voluisti: ejus meritis, et precibus concede; ut qui infirmitatis nostrae conscii de tua virtute confidimus, cœlestis gratiae auxilio, cuncta nobis adversantia vincamus. Per Dominum etc.

Lect. 1. *Nocturni de scr. occurr.*

In secundo Nocturno.

Lectio iv

Joanna Francisca Fremiot a Chantal Divione in Burgundia clarissimis orta natalibus ab ineunte aetate eximiae Sanctitatis non obscuras edidit significationes. Eam enim vix quinquennem nobilem quemdam Calvinistam solida supra aetatem argumentatione perstrinxisse ferunt, collatumque ab eo munusculum flammis illico tradidisse in haec verba: En quomodo haeretici apud inferos comburentur, qui loquenti Christo fidem detrectant. Matre orbata, Deiparae Virginis tutelae se commendavit, et famulam, quae ad mundi amorem eam alliciebat ab se rejecit. Nihil puerile in moribus exprimens a sæculi deliciis abhorrens, martyriumque anhelans, religioni, ac pietati impense studebat. Baroni de Chantal nuptui a Patre tradita virtutibus omnibus excolendis operam dedit, liberos, famulos, aliosque sibi subjectos in fidei doctrina, bonisque moribus imbuere satagens. Profusa liberalitate pauperum inopiam sublevabat, annona divinitus non raro multiplicata: quo factum est, ut nemini se unquam

Christi nomine roganti stipem abnegaturam spoponderit.

℟. Propter veritatem.

Lectio v.

Viro in venatione intercmpto, perfectioris vitæ consilium iniens, continentiæ voto se obstrinxit. Viri necem non solum æquo animo tulit, sed in publicum indultæ veniæ testimonium occisoris filium e Sacro Fonte suscipere sui victrix elegit. Modica familia, tenui victu, atque vestitu contenta, pretiosas vestes in pios usus convertit. Quicquid a domesticis curis supererat temporis, precibus, piis leotionibus, laborique impendebat. Nunquam adduci potuit, ut alteras nuptias, quamvis utiles, et honorificas iniret. Ne autem a proposito castimoniæ observandæ in posterum dimoveretur, illius voto innovato, sanctissimum Iesu Christi nomen candenti ferro pectori insculpsit. Ardentius in dies charitate fervescens, pauperes, derelictos, ægros, teterrimisque morbis infectos ad se adducendos curabat; eosque non hospitio tantum excipiebat, solabatur, fovebat, verum etiam sordidas eorumdem vestes depurgabat, laceras reficiebat, et manantibus fætido pute ulceribus labia admovere non exhorrebat.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio vi.

A Sancto Francisco Salesio, quo spiritus moderatore usa fuit, divinam voluntatem edocta, proprium parentem, socerum, filium denique ipsum, quem etiam vocationi obsistentem sua e domo egrediens, pedibus calcare non dubita-

vit, invicta constantia deferuit, et Sacri Instituti Visitationis S. Mariæ fundamenta jecit. Ejus Instituti leges integerrime custodivit; et adeo paupertatis fuit amans ut vel necessaria sibi deesse gauderet. Christianæ vero animi demissionis, et obedientiæ, Virtutum denique omnium perfectissimum exemplar se præbuit. Altiores in corde suo ascensiones disponens, arduissimo efficiendi semper id, quod perfectius esse intelligeret, voto se obstrinxit, Denique Sacro Visitationis Instituto, ejus potissimum opera longe, lateque diffuso; verbo, exemplo, et scriptis etiam divina sapientia refertis ad pietatem, et charitatem Sororibus excitatis, meritis referta, et Sacramentis rite susceptis, Molini anno millesimo sexcentesimo quadragesimo primo, die decimatertia Decembris migravit ad Dominum, ejusque Animam occurrente S. Francisco Salesio in Cœlos deferri S: Vincentius a Paulo procul distans aspexit. Ejus Corpus postea Annecium translatum fuit; Eamque miraculis ante, et post obitum claram Benedictus Decimus quartus Beatorum, Clemens vero Decimus tertius Pontifex Maximus Albo Sanctorum adjecit. Festum autem ejusdem diem duodecimo Kalendas Septembris ab universa Ecclesia Clemens Decimus quartus Pontifex Maximus celebrari præcepit. ℟. Fallax gratia.

In tertio Nocturno.

Lect. Homil. de eod. Communi.
Et fit com. oct. Assumpt.
Vesp. de oct. Assumpt. cum com &c.

DOMINICA INFRA OCTAVAM ASSUMPTIONIS B. M. V.

Festum S. Ioachim Confessoris, Patris Beatæ Mariæ Virginis.

Duplex majus.

Ab utroque Clero, tam Sæculari, quam Regulari, utriusque Sexus Universalis Ecclesiæ recitandum.

Decr. S. R. C. die 10. *Septemb.* 1738.

Omnia de Comm. Conf. non Pontif. præter sequentia.

Ad Vesp. in hymn. Iste Confessor, *dicat.* Hac die lætus meruit supremos etc.

In prim. Vesp. ad Mag. et in laud. Ad Bened. Ant. Laudemus virum gloriosum in generatione sua, quia benedictionem omnium Gentium dedit illi Dominus, et testamentum suum confirmavit super caput ejus.

℣. Potens in terra erit semen ejus.

℟. Generatio rectorum benedicetur.

ORATIO.

Deus qui præ omnibus Sanctis tuis, Beatum Ioachim Genitricis Fili tui Patrem esse voluisti: concede quesumus; ut, cujus festa veneramur, ejus quoque perpetuo patrocinia sentiamus. Per eumdem Dominum.

Deinde fit com. Dom. occurr.: postea fit com. Oct. Ass. B. M. V. postremo com. Oct. S. Laur. si infra eam celebretur.

IN I. NOCTURNO.

Lection. de lib. Eccles. Beatus vir., *de Comm. Conf non Pont.* 2. *loco.*

IN II. NOCTURNO.

Sermo Sancti Epiphani Episcopi.

Orat. de laud. Virg. sub init.

Lectio iv.

De radice Iesse ortus est Rex David, et de tribu regis David Sancta Virgo; sancta, inquam, et sanctorum virorum filia: cujus parentes fuerunt Ioachim, et Anna, qui quidem in vita sua Deo placuerunt, atque etiam fructum ejusmodi germinaverunt, sanctam Virginem Mariam, templum simul et matrem Dei. Ioachim porro, Anna, et Maria, hi tres Trinitati palam sacrificium laudis offerebant. Ioachim enim interpretatur præparatio Domini, eo quod ex illo præparatum sit templum Domini, nempe Virgo. Anna rursus similiter gratia interpretatur; propterea quod Ioachim, et Anna gratiam acceperunt, ut accedentibus precibus, talem fructum germinarent, sanctam Virginem adepti: Ioachim siquidem precabatur in monte, et Anna in orto suo.

℟. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum: * Et dedit illi claritatem æternam.

℣. Iustum deduxit Dominus per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei. Et dedit.

Sermo Sancti Ioannis Damasceni.

Orat. 1. *de Virg. M. Nativ. circa princ.*

Lectio v.

Quoniam futurum erat, ut Dei genitrix et virgo ex Anna oriretur, natura gratiæ fœtum anteverterc minime ausa est: verum tantisper expectavit, dum gratia fructum suum produxisset. Siquidem oportebat eam primogenitam in lucem edi, quæ rerum omnium

conditarum primogenitum, in quo omnia coagmentata sunt, paritura erat. O par beatum Ioachim, et Anna! Vobis omnis creatura obstricta est. Per vos enim donum omnium donorum præstantissimum Creatori obtulit, nempe castam matrem quæ sola Creatore digna erat.

℟. Amavit eum Dominus, et ornavit eum: stolam gloriæ induit eum: * Et ad portas paradisi coronavit eum.

℣. Induit eum Dominus loricam fidei et ornavit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

Exulta Ioachim, quoniam ex filia tua filius natus est nobis: et vocatur nomen ejus magni consilii, hoc est salutis totius mundi Angelus, Pudore afficiatur Nestorius, ac manum ori imponat. Puer hic Deus est. Quoniam igitur modo ea Dei genitrix non sit, quæ peperit? Si quis sanctam Dei genitricem non confitetur, a Deitate remotus est. Mea non est hæc oratio, quamquam alioqui mea: hanc enim divinissimam hæreditatem a Theologo Patre Gregorio accepi. O beatum par Ioachim et Anna! Ac profecto ex ventrix vestri fructu immaculati agnoscimini, quemadmodum Christus quodam loco dixit: Ex fructibus eorum cognoscetis eos. Ut Deo gratum erat, ac dignum ea, quæ a vobis orta est, vitæ vestræ rationes instituistis. Caste enim ac sancte munere vestro functi, virginitatis thesaurum produxistis.

℟. Iste homo perfecit omnia, quæ locutus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingredere in requiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex omnibus Gentibus.

℣. Iste est qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad cœlestia regna.

Quia te. Gloria Patri. Quia te.

IN III. NOCTURNO.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 1.

Liber generationis Iesu Christi Filii David, filii Abraham. Abraham genuit Isaac. Isaac autem genuit Iacob. Et reliqua.

Homilia Sancti Ioannis Damasceni.

Ex lib. 4. *de Fide orth. c.* 15. *de Domini genealog. et S. Dei Genitric.*

Quod Ioseph ex Davidica tribu originem duxerit, sanctissimi Evangelistæ Matthæus, et Lucas liquido demonstrarunt. Verum hoc inter eos discriminis est, quod Matthæus ex Davide per Salamonem Iosephum deducit; Lucas autem per Nathan. At vero sanctæ Virginis ortum uterque silentio præteriit. Quocirca scire operæ pretium est, nec apud Hebræos, nec apud Scripturam sacram hoc in more positum fuisse, ut mulierum genus recenseretur. Verum hoc demum lege cautum erat, ne Tribus ulla uxores ex altera Tribu accerseret. Ac proinde Ioseph, qui ex Tribu Davidica ortum trahebat, justitiamque colebat (hanc enim laudem ei tribuit divinum Evangelium) sanctam Virginem haud quaquam præter legis præscriptum despondisset, nisi ex eodem sceptro genus duxisset: Ob idque satis habuit Evangelista demonstrasse, unde Ioseph ortum traxerit.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas vir-

tutes operatus est, et de omni corde suo laudavit Dominum: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Ecce homo sine querela, verus Dei cultor, abstinens se ab omni opere malo, et permanens in innocentia sua. Ipse intercedat.

Lectio viii.

Igitur ex stirpe Nathan filii David, Levi genuit Melchi, et Panthèrem Panther autem genuit Barpanthèrem (namque ita vocabatur). Barpanther rursus genuit Ioachim: Ioachim denique genuit sanctam Dei genitricem. Rursus ex stirpe Salomonis filii David, Mathan ex uxore sua genuit Iacob: mortuo autem Mathan, Melchi ex tribu Nathan, filius Levi, ac frater Panthèris, uxorem ipsius Mathan, quæ etiam Iacobi mater erat, matrimonio sibi copulavit, atque ex ea genuit Heli: ita uterini fratres erant Iacob, et Heli: ille nim[illegible] n ex tribu Salomonis, hic ex tribu Nathan oriundus.

℟. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris: * Et vos similes hominibus expectantibus Dominum suum, quando revertatur a nuptiis.

℣. Vigilate ergo, quia nescitis, qua hora Dominus vester venturus sit. Et vos similes, Gloria Patri. Et vos:

Lect. ix. legit. de Hom. Dom. occurr. et de ea fit com. in laud.

Deinde com. Assumpt. B. M. V.

Postea com. oct. S. Laur. si occurrat.

Lectio ix.

Porro Heli, qui ex tribu Nathan erat, nullis liberis susceptis, e vita migra-

vit: eaque de causa, Iacob ipsius frater qui ex tribu Salomonis fluxerat, ipsius uxorem accepit, fratrique suo semen excitavit, ac Iosephum progenuit. Ioseph itaque natura quidem filius Iacob erat a Salomone oriundus: legis autem ratione patrem habebat Heli ex Nathan oriundum. Quæ cum ita sint, Ioachim lectissimam illam, ac summis laudibus dignam mulierem Annam matrimonio sibi copulavit. Verum, quemadmodum prisca illa Anna, cum sterilitatis morbo laboraret, per orationem, ac promissionem Samuelem procreavit: eodem modo hæc etiam per obsecrationem, et promissionem Dei genitricem a Deo accepit, ut ne hic quoque cuiquam ex illustribus matronis cederet. Itaque gratia (nam hoc sonat Annæ vocabulum) Dominam parit: id enim Mariæ nomine significatur.) Vere etenim rerum omnium conditarum Domina facta est, cum Creatoris mater extitit.

Te Deum laudamus.

In Laud. omnia dicunt de Comm. Conf. non Pont. et post hymn. Iesu Corona celsior, *dic.* ℣. Potens in terra.

Ad Bened. Ant. Laudemus, *et Orat.* Deus, qui præ omnibus, *ut supra in primis Vesp.*

DIE XXVII. AUGUSTI.

In Festo S. Iosephi Calasanctii Confess.

Duplex minus.

Decr. S. R. C. die 19 *Augusti* 1769

Urbis, et Orbis.

In hym. Iste Confess. *mut.* 3. *versus.*

Oratio.

Deus, qui per S. Iosephum Confessorem tuum ad erudiendam spiritu in-

telligentiæ, ac pietatis juventutem, novum Ecclesiæ tuæ subsidium providere dignatus es: præsta, quæsumus; nos ejus exemplo, et intercessione ita facere, et docere, ut præmia consequamur æterna. Per Dominum.

In 1. Noct. Lect. de script. occurr.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Josephus Calasanctius a Matre Dei Petraltæ in Aragonia nobili genere natus, a teneris annis, futuræ in pueros charitatis, et eorum institutionis indicia præbuit. Nam adhuc parvulus eos ad se convocatos in mysteriis Fidei, et sacris precibus erudiebat. Humanis, divinisque literis egregie doctus, cum studiis Theologicis Valentiæ operam daret, nobilis potentisque fœminæ illecebris fortiter superatis, virginitatem, quam Deo voverat, inoffensam, insigni victoria servavit. Sacerdos ex voto factus, a compluribus Episcopis in Castellæ Novæ, Aragoniae, et Catalauniae Regnis in partem laboris adscitus, expectactionem omnium vicit, pravis ubique moribus emendatis Ecclesiastica disciplina restituta, inimicitiis cruentisque factionibus mirifice extinctis At Cœlesti visione, et Dei voce frequenter admonitus, Romam profectus est.

℟. Honestum.

Lectio v.

In Urbe summa vitae asperitate, vigiliis, et jejuniis corpus affligens, in orationibus, et cœlestium rerum contemplatione dies noctesque versabatur, septem ejusdem Urbis Ecclesias singulis fere noctibus obire solitus: quem inde mo-

rem complures annos servavit. Dato piis sodalitatibus nomine, mirum, quanto ardore pauperes, infirmos potissimum, aut carceribus detentos, eleemosinis, omnique pietatis officio sublevaret. Lue Urbem depopulante, una cum S. Camillo, tanto fuit actus impetu charitatis, ut praeter subsidia aegrotis pauperibus largo collata, ipsa etiam defunctorum cadavera suis humeris tumulanda transferret. Verum cum divinitus accepisset, se ad informandos intelligentiæ, ac pietatis spiritu adolescentulos praecipue pauperes, destinari, Ordinem Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum fundavit, qui peculiarem curam circa puerorum eruditionem ex proprio Instituto profiterentur: Ipsumque Ordinem, Clementi Octavo, Paulo Quinto, aliisque Summis Pontificibus magnopere probatum, brevi tempore per plurimas Europae Provincias, et Regna mirabiliter propagavit. In hoc autem tot labores perpessus est, ac tot aerumnas invicto animo toleravit, ut omnium voce miraculum fortitudinis, et S. Iobi exemplum diceretur.

℟. Amavit.

Lectio vi.

Quamvis Ordini universo praeesset, totisque viribus ad animarum salutem incumberet, numquam tamen intermisit pueros, praesertim pauperiores, erudire, quorum scholas verrere, eosque domum comitari consuevit. In eo summae patientiae, et humilitatis munere, valetudine etiam infirma, duos et quinquaginta annos perseveravit: dignus propterea, quem crebris Deus miraculis co-

ram discipulis illustraret, et cui Beatissima Virgo cum puero Iesu, illis orantibus benedicente, appareret. Amplissimis interim dignitatibus repudiatis, prophetia, abdita cordium, et absentia cognoscendi donis et miraculis clarus, Deiparae Virginis, quam singulari pietate et ipse ab infantia coluit, et suis maximo commendavit, aliorumque Caelitum frequenti apparitione dignatus, cum obitus sui diem, et Ordinis tunc prope eversi restitutionem, atque incrementum praenunciasset, secundum et nonagesimum annum agens, Romae obdormivit in Domino octavo Kalendas Septembris anno millesimo sexcentesimo quadragesimo octavo. Ejus Cor, et Lingua post sæculum, integra, et incorrupta reperta sunt. Ipse vero multis post obitum quoque signis a Deo illustratus, primum a Benedicto Decimoquarto Beatorum cultu decoratus fuit ac deinde a Clemente Decimotertio inter Sanctos solemniter est relatus.

℟. Iste homo.

In tertio Nocturno.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 18.

In illo tempore: Accesserunt Discipuli ad Iesum dicentes: Quis, putas, major est in Regno Cælorum? Et reliqua.

Homilia Sancti Ioanni Chrysostomi.

In Cap. 18. *Matth. Hom.* 60

Videte, ne aliquem istorum contempseritis parvulorum, quia eorum Angeli Patris mei faciem semper aspiciunt, et quia ego propter eos veni, et hæc Patris mei voluntas est. Ad tuendos, con-

servandosque pusillos diligentiores nos reddit. Perspicis quam ingentia in tutelam tenuium mœnia erexerit, et quantum studium, curamque habeat, ne perdantur, tum quia supremas decipientibus eos pœnas statuit, tum quia summam pollicetur mercedem his, qui curam eorum suscipiunt, idque tam suo, quam Patris exemplo corroborat.

℟. Iste est.

Lectio viii.

Dominum igitur etiam nos imitemur, et nihil pro fratribus omittamus, etiam eorum, quæ humilia viliaque nimium videntur: sed si administratione nostra etiam opus fuerit, quamvis, tenuis, atque abjectus quidem, cui administrandum sit, fuerit, quamvis ardua nobis res, atque laboris plena esse videatur; omnia hæc pro fratris salute tolerabiliora, facilioraque, oro, videantur: Tanto enim studio, tantaque cura Deus dignam esse animam ostendit, ut neque Filio suo pepercerit.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

Si non est nobis satis ad salutem, quod virtuose ipsi vivamus, sed oportet aliorum salutem re ipsa desiderare; cum neque nos recte vivamus, neque alios hortemur, quid respondebimus? quæ nobis spes salutis reliqua erit? Quid majus, quam animis moderari, quam adolescentulorum fingere mores? Omni certe pictore, omni certe statuario, cæterisque hujusmodi omnibus excellentiorem hunc duco, qui juvenum animos fingere non ignoret. Te Deum.

Vesp. a cap. de S. Augustino &c.

DIE XXX. AUGUSTI.

Officium S. Rosæ Virg. Limanæ.

Duplex.

Ab utroque Clero, tam Sæculari, quam Regulari, utriusque Sexus Universalis Ecclesiæ recitandum.

Decr. S. R. C. die 28 *Iulii* 1727.

Omnia de Comm. Virg. præter ea, quæ assignantur prop.

ORATIO.

Bonorum omnium largitor omnipotens Deus, qui Beatam Rosam cœlestis gratiæ rore præventam, virginitatis, et patientiæ decore Indis florescere voluisti: da nobis famulis tuis, ut in odorem suavitatis ejus currentes, Christi bonus odor effici mereamur. Qui tecum.

Et fit com. Decollat. S. Ioann. Baptist.

Ant. Misit rex incredulus.

℣. Iustus ut palma.

Orat. Sancti Ioannis Baptistæ.

Postea SS. Felicis, & Adaucti Mm.

Ant. Istorum est enim.

℣. Lætamini. *Orat.* Majestatem.

IN I. NOCTURNO.

Lect. de Script. occurr.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Primus Americæ Meridionalis flos sanctitatis virgo Rosa, Christianis parentibus Limæ progenita, mox ab incunabulis claruit futuræ sanctimoniæ indiciis: nam vultus infantis mirabiliter in Rosæ effigiem transfiguratus huic nomini occasionem dedit: cui postea Virgo Deipara cognomen adjecit, jubens vocari deinceps Rosam à Sancta Maria. Quinquennis votum perpetuæ virginitatis emisit

Adultior, ne a parentibus ad nuptias cogeretur, clam sibimet venustissimam capitis cæsariem præscidit. Iejuniis supra humanum modum addicta, integras Quadragesimas transegit pane abstinens, ac dietim solis quinque granulis mali citrini victitans.

℟. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam: * Et deducet te mirabiliter dextera tua.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna.
Et deducet.

Lectio v.

Habitu tertii Ordinis sancti Dominici assumpto, pristinas vitæ austeritates duplicavit: oblongo, asperrimoque cilicio sparsim minusculas acus innexuit: sub velo coronam densis aculeis introrsus obarmatam interdiu noctuque gestavit. Sanctæ Catharinæ Senensis ardua premens vestigia, catena ferrea, triplici nexu circumducta, lumbos cinxit. Lectulum sibi e truncis nodosis composuit, horumque vacuas commissuras fragminibus testarum implevit. Cellulam sibi angustissimam struxit in extremo hortu angulo ubi cœlestium contemplationi dedita, crebris disciplinis, inedia, vigiliis corpusculum extenuans, ac spiritu vegetata, larvas Demonum, frequentati certamine victrix, impavide protrivit, ac superavit

℟. Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem: * Propterea unxit te Deus, Deus tuus oleo lætitiæ.

℣. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam. Propterea.

Lectio vi.

Ægritudinum tormentis, domesticorum insultibus, linguarum morsibus dire agitata, nondum satis pro merito se affligi querebatur. Per quindecim annos ad plusculas horas desolatione spiritus, et ariditate miserrime contabescens, forti animo tulit agones omni morte amariores. Exinde cœpit supernis abundare deliciis, illustrari visionibus, colliquescere Seraphicis ardoribus, Angelo tutelari, sanctæ Catharinæ Senensi, Virgini Deiparæ inter assiduas apparitiones mire familiaris, a Christo has voces audire meruit: Rosa cordis mei tu mihi sponsa esto. Denique sponsi hujus Paradiso feliciter invectam, plurimisque ante, et post obitum miraculis coruscantem, Clemens X. Pontifex Maximus Sanctarum Virginum catalogo ritu solemni adscripsit.

℟. Afferentur regi virgines post eam, proximæ ejus, * Afferentur tibi in lætitia, et exultatione.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna. Afferentur. Gloria Patri. Afferentur.

IN III. NOCTURNO.

Homilia S. Gregorii Papæ in Evang.

Simile erit Regnum Cœlorum decem Virginibus, *de Comm. Virg.*

Pro SS. Martyrib. Felice, et Adaucto.

Lectio xi.

Felix, Diocletiano, et Maximiano Imperatoribus, proptet susceptam Christi religionem comprehensus, in Serapidis templum adductus est. Cui sacrificare cum juberetur, os simulacri conspuit. Quo facto statim ærea statua cor-

ruit. Quod cum iterum ac tertio in æde Mercurii, Dianæque factum esset, impietatis, et magicæ artis accusatus, equuleo torqueretur. Mox ad secundum ab Urbe lapidem via Ostiensi ducitur, ut securi feriretur. Cui inter viam oblatus quidam Christianus, cum Felicem agnoscens ad martyrium duci videret; Ego quoque, clara voce inquit, eadem, qua iste, lege vivo: ego eumdem Iesum Christum colo. Itaque Felicem osculatus, cum eo securi perputitur, tertio Kalendas Septembris: cujus nomen cum ignotum esset Christianis, is Adaucti nomine nobilitatus est: quod sancto martyri Felici Adauctus sit ad Coronam.

Te Deum laudamus.

Et fit Commemorat. de eis in laud.

Ant. Vestri capilli. ℣. Exultabunt.

Oratio ut supra.

DIE I. SETTEMBRIS.

In Festo S. Reguli Episc. et Mart., Civit. et Diœc. Patroni minus princ.

Dup. 2. Class.

Offic. de Comm. un. Mart. Pontif.

Orat. Deus qui nos, etc.

Lect. 1. et 2. Noct. de eod Com. 1. loco, 3. noct. de 2. loco, 9. lect. et com. S. Ægidii Abb. et SS. Duod. Fratr. Mm.

Miss. Sacerdotes Dei.

DIE IV. SEPTEMBRIS.

In Festo S. Rosæ Virg. Viterbiensis Tertii Ord. S. Francisci.

Duplex minus.

Ab utroque Clero tam Sæculari, quam Regulari utriusque Sexus in toto Statu Ecclesiastico, et Etrusco recitandum.

Decr. S. R. C. die 28. Ian. 1728.

Omnia de Comm. Virg. præter ea, quæ sequuntur.

ORATIO.

Deus, qui Beatam Rosam Sanctarum tuarum Virginum collegio aggregare dignatus es: tribue nobis quæsumus; ut ejus precibus, et meritis, a culpis omnibus expiemur, et tuæ majestatis consortio perfruamur æterno. Per Dominum.

IN I. NOCTURNO.

Lect. de Script. occurr.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Rosa Viterbii piis parentibus nata ab ipsa infantia omni virtute enituit, facta perfectionis magistra, cum vix loqui didicisset. Mundi exosa vanitates, rudi amictu, pedum nuditate, cilicio jejuniis, aliisque austeritatibus corpusculum affligens, divinæ contemplationi jugiter vacabat. Hanc vero eximiam sanctitatem insigni miraculo Deus testatam voluit, nam adhuc puella avunculam defunctam ad vitam revocavit. Ad virginitatem, quam perpetuo coluit, solo aspectu intuentium animos excitabat. Charitatis erga pauperes studiosissima, cum aliquando hyberno tempore subtractum sibi panem clam illis deferret. Patre imperante, ut proderet quid gremio absconditum ferret, panis in rosas conversus est.

℟. Propter veritatem, et mansuetudinem et justitiam: * Et deducet te mirabiliter dextera tua.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna. Et deducet te.

Lectio v.

Cum septimum explesset annum, solitudinis desiderio flagrans, domus suæ augustam cellulam elegit, cui se tamquam voluntario carceri inclusit, et orationi corporisque castigationi ardenter incumbens, Dei clementiam deprecabatur pro sanctæ Ecclesiæ tranquillitate, quam Friderici Secundi Imperatoris impietas acerrime divexabat. Ex diutina autem maceratione in morbum lethalem incidit, in quo Beatæ Virginis Visitatione recreata, habitum Tertii Ordinis Sancti Francisci inbuere jussa est. Decennis a Deo inspirata, piis adhortationibus, validisque argumentis multos Hereticos ad fidem, et obedientiam Romani Pontificis reduxit. Qua de causa cum tota cognatione sua in exilium ejecta, ad vicina Oppida venit, ubi Friderici mortem, et Ecclesiæ pacem prophetico spiritu prædixit. Mulierem cæcam a nativitate illuminavit et ad fidei veritatem astruendam, succensum rogum ingressa, ac tribus horis in eo illesa permanens, cujusdam hereticæ mulieris pervicaciam vicit, eamque cum aliis ad fidem convertit.

℟. Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem: * Propterea unxit te Deus, Deus tuus oleo lætitiæ.

℣. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam. Propterea.

Lectio vi.

Tandem Viterbium summa Civium gratulatione reversa, in consortium Sanctimonialium Sanctæ Mariæ de Rosis admitti petiit, sed illis ingressum ob puellæ inopiam denegantibus, se mortuam

in eo Cœnobio commoraturam praedixit. Mox ad pristinum domus suæ carcerem regressa, cum in ea duobus annis permansisset, morbo correpta, et ad beatam Patriam suspirans, meritis plena migravit ad Sponsum, decimo ottavo suæ vitæ anno nondum exacto. Corpus ejus miro splendore illustratum, suavique odore perfusum, in Templo S. Mariæ de Podio effossa humo, ac desuper ingesta, tumulatum fuit: donec post triginta circiter menses ab Alexandro IV. tunc Viterbii sedente, et in somnis ter ab ea admonito refossum, et incorruptum repertum, pridie Nonas Septembris ad prefatum Monasterium, quod postea Sanctæ Rosæ nuncupatum est, solemniter translatum fuit, ubi usque ad hodiernam diem integrum, et flexibile summa totius Orbis admiratione asservatur, et novis semper miraculis coruscat.

℟. Afferentur Regi Virgines post eam proximæ ejus: * Afferentur tibi in lætitia, et exultatione.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua, intende, prospere, procede, et regna. Afferentur. Gloria Patri. Afferentur.

IN III. NOCTURNO.

Homil. S. Gregorii Pap. in Evang. Simile erit regnum Cœlorum decem Virginibus, *ut in Commun. Virg.* 1. *loco.*

DIE XIV. SEPTEMBRIS.

In Festo Exaltationis S. Crucis Protect. Princip. Domin. Duc.

Duplex 1. *Class. cum oct.*

Pro Regularibus sine octava.

In Offic. omn. propr. ut in Breviar.
Dieb. sequent. in Offic. addit. com. oct.

DOMINICA III. SEPTEMBRIS

Officium Septem Dolorum
BEATÆ MARIÆ VIRGINIS

Duplex majus:

Ex Indulto de die 11. Septembr. 1793.

Pro Clero Seculari, & Regulari Civitatis, & Diœcesis Lucanæ.

Hoc Officium si ab alio altioris Ritus impediatur, transferri potest, ut ex Indulto 18. Decembr. 1793.

Ad Vesperas. Antiph.

Quo abiit *cum reliq. de Laud. ut infra.* *Psalm.* Dixit Dominus *cum aliis ut in Offic. parvo B. Mariæ V.*

Capitulum. Thren. 2.

Cui comparabo te? vel cui assimilabo te Filia Ierusalem? cui exæquabo te et consolabor te virgo Filia Sion? magna est velut mare contritio tua.

Hymnus.

O Quot undis lacrymarum!
Quo dolore volvitur,
Luctuosa de cruento
Dum revulsum stipite,
Cernit ulnis incubantem,
Virgo Mater Filium!

Os suave, mite pectus,
Et latus dulcissimum,
Dexteramque vulneratam,
Et sinistram saucíam,
Et rubras cruore plantas
Ægra tingit lacrymis.

Centiesque, milliesque
Stringit arctis nexibus
Pectus illud, et lacertos,
Illa figit vulnera;
Sicque tota colliquescit

In doloris osculis.
Eja, Mater, obsecramus
Per tuas has lacrymas,
Filiique triste funus,
Vulnerumque purpuram,
Hunc tui cordis dolorem
Conde nostris cordibus.
Esto Patri, Filioque,
Et coævo Flamini,
Esto summæ Trinitati
Sempiterna gloria,
Et perennis laus, honorque
Hoc, et omni saeculo. Amen.

℣. Regina Martyrum ora pro nobis.
℟. Quae juxta crucem Iesu constitisti.

Ad Magnificat.

Ant. Nolite me considerare, quod fusca sim, quia decoloravit me sol: Filii matris meae pugnaverunt contra me.

Oratio.

Deus, in cujus passione, secundum Simeonis prophetiam, dulcissimam animam gloriosae Virginis, et Matris Mariae doloris gladius pertransivit; concede propitius: ut qui dolores ejus venerando recolimus, passionis tuae effectum felicem consequamur. Qui vivis et regnas, etc.

Et fit commem. Dom. occurr.

Hymni Complet. & Horarum terminantur sic:

Iesu tibi sit gloria,
Qui passus es pro servulis,
Cum Patre, et almo Spiritu,
In sempiterna saecula. Amen.

Ad Matutinum Invitatorium. Stemus juxta crucem cum Maria matre Iesu, * Cujus animam doloris gladius pertransivit.

Psalm. Venite, exultemus etc.

Hymnus.

Jam toto subitus vesper eat polo,
Et sol attonitum praecipitet diem,
Dum saevae recolo ludibrium necis,
Divinamque catastrophem.
Spectatrix aderas supplicio Parens,
Malis uda, gerens cor adamantinum,
Natus funerea pendulus in cruce
Altos cum gemitus dabat:
Pendens ante oculos Natus, atrocibus
Sectus verberibus, Natus hiantibus
Fossus vulneribus, quot penetrantibus
Te conficit aculeis!
Heu! sputa, alapae, verbera, vulnera,
Clavi, fel, aloe, spongia, lancea,
Sitis, spina, cruor, quam varia pium
Cor pressere tyrannide!
Cunctis interea stat generosior
Virgo martyribus: prodigio novo,
In tantis moriens non moreris Parens
Diris fixa doloribus.
Sit summae Triadi gloria, laus, honor:
A qua suppliciter, sollicita prece,
Posco Virginei roboris aemulas
Vires rebus in asperis. Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Multiplicati sunt, qui tribulant me multi insurgunt adversum me.

Psalmus 3.

Domine, quid multiplicati sunt, qui tribulant me? * multi insurgunt adversum me.

Multi dicunt animæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem Domine susceptor meus es, * gloria mea, et exaltans caput meum.

Voce mea ad Dominum clamavi: * et

exaudivit me de monte sancto suo.

Ego dormivi, et soporatus sum; * et exurrexi, quia Dominus suscepit me.

Non timebo millia populi circumdantis me: * exurge Domine salvum me fac Deus meus.

Quoniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine causa: * dentes peccatorum contrivisti.

Domini est salus: * et super populum tuum benedictio tua.

Ant. Multiplicati sunt, qui tribulant me, multi insurgunt adversum me.

Ant. Paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde.

Psalmus 10.

In Domino confido, quomodo dicitis animæ meæ: * Transmigra in montem sicut passer?

Quoniam ecce peccatores intenderunt arcum, paraverunt sagitas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde.

Quoniam quae perfecisti, destruxerunt: * justus autem quid fecit?

Dominus in templo sancto suo,* Dominus in cœlo sedes ejus.

Oculi ejus in pauperem respiciunt: * palpebrae ejus interrogant filios hominum.

Dominus interrogat justum et impium:* qui autem diligit iniquitatem odit animam suam.

Pluet super peccatores laqueos: * ignis et sulphur, et spiritus procellarum pars calicis eorum.

Quoniam justus Dominus, et justitias dilexit: * æquitatem vidit vultus ejus.

Ant. Paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde.

Ant. Defecit in dolore vita mea, et anni mei in gemitibus.

Psalmus 30.

In te Domine speravi, non confundar in æternum :* in justitia tua libera me.

Inclina ad me aurem tuam, * accelera ut eruas me.

Esto mihi in Deum protectorem, et in domum refugii,* ut salvum me facias.

Quoniam fortitudo mea, et refugium meum es tu: * et propter nomen tuum deduces me, et enutries me.

Educes me de laqueo hoc, quem absconderunt mihi: * quoniam tu es protector meus.

In manus tuas commendo spiritum meum: * redemisti me Domine Deus veritatis.

Odisti observantes vanitates: * supervacue.

Ego autem in Domino speravi: * exultabo, et laetabor in misericordia tua.

Quoniam respexisti humilitatem meam,* salvasti de necessitatibus animam meam.

Nec conclusisti me in manibus inimici.* statuisti in loco spatioso pedes meos.

Miserere mei Domine quoniam tribulor * conturbatus est in ira oculus meus, anima mea, et venter meus.

Quoniam defecit in dolore vita mea,* et anni mei in gemitibus.

Infirmata est in paupertate virtus mea:* et ossa mea conturbata sunt.

Super omnes inimicos meos factus sunt opprobrium et vicinis meis valde; * et timor notis meis.

Qui videbant me, foras fugerunt a me: * oblivioni datus sum, tamquam mortuus a corde.

Factum sum tamquam vas perditum: * quoniam audivi vituperationem multorum commorantium in circuitu.

In eo dum convenirent simul adversum me, * accipere animam meam consiliati sunt.

Ego autem in te speravi Domine: * dixi: Deus meus es tu: in manibus tuis sortes meæ.

Eripe me de manu inimicorum meorum, * et a persequentibus me.

Illustra faciem tuam super servum tuum, salvum me fac in misericordia tua: * Domine non confundar, quoniam invocavi te.

Erubescant impii, et deducantur in infernum: * muta fiant labia dolosa.

Quæ loquuntur adversus justum iniquitatem, * in superbia, et in abusione.

Quam magna multitudo dulcedinis tuæ Domine, * quam abscondisti timentibus te.

Perfecisti eis, qui sperant in [illegible] in conspectu filiorum hominum.

Abscondes eos in abscondito faciei tuæ: * a conturbatione hominum.

Proteges eos in tabernaculo tuo: * a contradictione linguarum.

Benedictus Dominus: * quoniam mirificavit misericordiam suam mihi in civitate munita.

Ego autem dixi in excessu mentis meæ: * Projectus sum a facie oculorum tuorum.

Ideo exaudisti vocem orationis meæ, * dum clamarem ad te.

Diligite Dominum omnes sancti ejus: *

quoniam veritatem requiret Dominus, et retribuet abundanter facientibus superbiam.

Viriliter agite, et confortetur cor vestrum: * omnes qui speratis in Domino.

Ant. Defecit in dolore vita mea, et anni mei in gemitibus.

℣. Regina Martyrum ora pro nobis.

℟. Quæ juxta crucem Iesu constitisti.

Ex Ieremia Propheta.

Lectio i. Thren. 1.

Plorans ploravit in nocte, et lacrymæ ejus in maxillis ejus: non est qui consoletur eam ex omnibus charis ejus. Omnes amici ejus spreverunt eam, et facti sunt ei inimici. Vide Domine quoniam tribulor: conturbatus est venter meus. Subversum est cor meum in memetipsa; quoniam amaritudine plena sum. Foris interficit gladius, et domi mors similis est. Audierunt, quia ingemisco ego, et non est qui consoletur me.

℟. Simeon vir justus, et timoratus, dix[illegible] Mariam: * Tuam ipsius animam per[illegible]ibit gladius.

℣. Ne vocetis me pulchram, sed amaram, quia amaritudine valde replevit me Omnipotens. Tuam ipsius.

Lectio ii. Thren. 2.

Cui comparabo te, vel cui assimilabo te filia Ierusalem? Cui exæquabo te, et consolabor te virgo filia Sion? Magna est enim velut mare contritio tua: quis medebitur tui? Plauserunt super te manibus omnes transeuntes per viam, sibilaverunt, et moverunt caput suum super filiam Ierusalem: Hæccine est urbs, dicentes, perfecti decoris, gaudium univer-

sæ terræ? Aperuerunt super te os suum omnes inimici tui: sibilaverunt, et fremuerunt dentibus, et dixerunt: Devorabimus.

℟. Surge, et accipe puerum, et matrem ejus, et fuge in Ægyptum: * Et esto ibi usquedum dicam tibi.

℣. Vocavi Filium meum ex Ægypto; ut veniat salus in Israel. Et esto ibi.

Lectio iii.

Fecit Dominus, quæ cogitavit, complevit sermonem suum, quem præceperat a diebus antiquis; destruxit, et non pepercit, et lætificavit super te inimicum et exaltavit cornu hostium tuorum. Clamavit cor eorum ad Dominum super muros filiæ Sion. Deduc quasi torrentem lacrymas per diem, et noctem: non des requiem tibi, neque taceat pupilla oculi tui.

℟. Fili quid fecisti nobis sic? Ego, et pater tuus, * Dolentes quærebamus te.

℣. Quid est, quod me quærebatis? In his, quæ Patris mei sunt, oportet me esse. Ego, et Pater.

Gloria Patri. Dolentes.

In secundo Nocturno.

Ant. Factum est cor meum tamquam cera liquescens in medio ventris mei.

Psalmus 21.

Deus Deus meus respice in me: quare me dereliquisti? * longe a salute mea verba delictorum meorum.

Deus meus clamabo per diem, et non exaudies: * et nocte, et non ad insipientiam mihi.

Tu autem in sancto habitas, * Laus Israel.

In te speraverunt patres nostri: * speraverunt, et liberasti eos.
Ad te clamaverunt, et salvi facti sunt: * in te speraverunt, et non sunt confusi.
Ego autem sum vermis, et non homo: * opprobrium hominum, et abiectio plebis.
Omnes videntes me, deriserunt me: * locuti sunt labiis, et moverunt caput.
Speravit in Domino, eripiat eum: * salvum faciat eum, quoniam vult eum.
Quoniam tu es, qui extraxisti me de ventre: * spes mea ab uberibus matris meæ. In te projectus sum ex utero.
De ventre matris meæ Deus meus es tu, * ne discesseris a me.
Quoniam tribulatio proxima est: * quoniam non est qui adjuvet.
Circumdederunt me vituli multi: * tauri pingues obsederunt me.
Aperuerunt super me os suum, * sicut leo rapiens et rugiens.
Sicut aqua effusus sum: * et dispersa sunt omnia ossa mea.
Factum est cor meum tamquam cera liquescens * in medio ventris mei.
Aruit tamquam testa virtus mea, et lingua mea adhæsit faucibus meis: * et in pulverem mortis deduxisti me.
Quoniam circumdederunt me canes multi: * concilium malignantium obsedit me.
Foderunt manus meas et pedes meos: * dinumeraverunt omnia ossa mea.
Ipsi vero consideraverunt et inspexerunt me: * diviserunt sibi vestimenta mea, et super vestem meam miserunt sortem.
Tu autem Domine ne elongaveris auxilium tuum a me: * ad defensionem meam conspice.

Erue a framea Deus animam meam: * et de manu canis unicam meam.

Salva me ex ore leonis: * et a cornibus unicornium humilitatem meam.

Narrabo nomen tuum fratribus meis: * in medio ecclesiæ ludabo te.

Qui timetis Dominum, laudate eum: * universum semen Jacob glorificate eum.

Timeat eum omne semen Israel: * quoniam non sprevit, neque despexit deprecationem pauperis.

Nec avertit faciem suam a me: * et cum clamarem ad eum, exaudivit me.

Apud te laus mea in ecclesia magna: * vota mea reddam in conspectu timentium eum.

Edent pauperes, et saturabuntur: et laudabunt Dominum qui requirunt eum: * vivent corda eorum in sæculum sæculi.

Reminiscentur, et convertentur ad Dominum * universi fines terræ.

Et adorabunt in conspectu ejus * universæ familiæ Gentium.

Quoniam Domini est regnum: * et ipse dominabitur Gentium.

Manducaverunt et adoraverunt omnes pingues terræ: * in conspectu ejus cadent omnes qui descendunt in terram.

Et anima mea illi vivet: * et semen meum serviet ipsi.

Annuntiabitur Domino generatio ventura: * et annuntiabunt cæli justitiam ejus populo qui nascetur, quem fecit Dominus.

Ant. Factum est cor meum tamquam cera liquescens in medio ventris mei.

Ant. Deus vitam meam annuntiavi tibi; posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.

Psalmus 55.

Miserere mei Deus, quoniam conculcavit me homo; * tota die impugnans tribulavit me.

Conculcaverunt me inimici mei tota die :* quoniam multi bellantes adversum me.

Ab altitudine diei timebo: * ego vero in te sperabo.

In Deo laudabo sermones meos, in Deo speravi: * non timebo quid faciat mihi caro.

Tota die verba mea execrabantur: * adversum me omnes cogitationes eorum in malum.

Inhabitabunt, et abscondent: * ipsi calcaneum meum observabunt.

Sicut sustinuerunt animam meam, pro nihilo salvos facies illos: * in ira populos confringes.

Deus, vitam meam annuntiavi tibi: * posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.

Sicut et in promissione tua: * tunc convertentur inimici mei retrorsum.

In quacumque die invocavero te: * ecce cognovi quoniam Deus meus es.

In Deo laudabo verbum, in Domino laudabo sermonem: * in Deo speravi, non timebo quid faciat mihi homo.

In me sunt Deus vota tua, * quæ reddam, laudationes tibi.

Quoniam eripuisti animam meam de morte, et pedes meos de lapsu: * ut placeam coram Deo in lumine viventium.

Ant. Deus vitam meam annuntiavi tibi; posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.

Ant. Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die, ac nocte.

Psalmus 41.

Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum: * ita desiderat anima mea ad te Deus.

Sitivit anima mea ad Deum fortem vivum: * quando veniam et apparebo ante faciem Dei?

Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte: * dum dicitur mihi quotidie: Ubi est Deus tuus?

Hæc recordatus sum, et effudi in me animam meam: * quoniam transibo in locum tabernaculi admirabilis, usque ad domum Dei.

In voce exultationis, et confessionis: * sonus epulantis.

Quare tristis es anima mea: * et quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi: * salutare vultus mei, et Deus meus.

Ad me ipsum anima mea conturbata est: * propterea memor ero tui de terra Jordanis, et Hermoniim a monte modico.

Abyssus abyssum invocat, * in voce cataractarum tuarum.

Omnia excelsa tua, et fluctus tui * super me transierunt.

In die mandavit Dominus misericordiam suam, * et nocte canticum ejus.

Apud me oratio Deo vitæ meæ; * dicam Deo: Susceptor meus es.

Quare oblitus es mei? * et quare contristatus incedo, dum affligit me inimicus?

Dum confringuntur ossa mea, * exprobraverunt mihi qui tribulant me, inimici mei.

Dum dicunt mihi per singulos dies: Ubi est Deus tuus? * quare tristis es anima mea? et quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi: * salutare vultus mei, et Deus meus.

Ant. Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die, ac nocte.

℣. Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi.

℟. Inter ubera mea commorabitur.

Sermo sancti Bernardi Abbatis.

Ex Sermone de duodecim Stellis.

Lectio iv.

Martyrium Virginis tam in Simeonis prophetia, quam in ipsa Dominicæ passionis historia commendatur. Positus est hic (ait sanctus Senex de puero Iesu) in signum, cui contradicetur: Et tuam ipsius animam (ad Mariam autem dicebat) pertransibit gladius. Vere tuam, o beata Mater, animam pertransivit: alioquin nonnisi eam pertransiens, carnem Filii tui penetraret. Et quidem posteaquam emisit spiritum tuus ille Iesus, ipsius plane non attigit animam crudelis lancea, quæ ipsius aperuit latus, sed tuam utique animam pertransivit. Ipsius nimirum anima jam ibi non erat, sed tua plane inde nequibat avelli.

℟. Iesum bajulantem sibi crucem, * Sequebatur turba mulierum, quæ plangebant, et lamentabantur eum.

℣. Filiæ Ierusalem super vos ipsas flete, et super filios vestros. Sequebatur turba.

Lectio v.

Tuam ergo pertransivit animam vis doloris, ut plusquam Martyrem non im-

merito prædicemus, in qua nimirum corporeæ sensum passionis excesserit compassionis affectus. An non tibi plusquam gladius fuit sermo ille revera pertransiens animam, et pertingens usque ad divisionem animæ, ac spiritus: Mulier, ecce filius tuus? O commutationem! Ioannes tibi pro Iesu traditur, servus pro Domino, discipulus pro Magistro, filius Zebedæi pro filio Dei, homo purus pro Deo vero. Quomodo non tuam affectuosissimam animam pertransiret hæc auditio, quando et nostra, licet saxea, licet ferrea pectora sola recordatio scindit?

℟. Postquam venerunt in locum, qui dicitur Calvariæ, ibi crucifixerunt eum: * Stabat autem juxta crucem Iesu Mater ejus.

℣. Tunc beatam illius animam doloris gladius pertransivit. Stabat autem.

Lectio vi.

Non miremini, fratres, quod Maria Martyr in anima fuisse dicatur. Miretur, qui non meminerit, se audivisse Paulum inter maxima gentium crimina memorantem, quod sine affectione fuissent. Longe id fuit a Mariæ visceribus; longe sit a servulis ejus. Sed forte quis dicat: Numquid non eum præscierat moriturum? Et indubitanter. Numquid non sperabat continuo resurrecturum? Et fideliter. Super hæc doluit Crucifixum? Et vehementer. Alioquin quisnam tu frater, aut unde tibi hæc sapientia, ut mireris plus Mariam compatientem, quam Mariæ Filium patientem? Ille enim mori corpore potuit: Ista commori corde non potuit? Fecit illud charitas, qua majorem ne-

mo habuit: fecit et hoc charitas, cui, post illam, similis altera non fuit.

℟. Iosep ab Arimathæa * Petiit corpus Jesu, quod de cruce depositum * Suo complexu Mater excepit.

℣. Dolens Sunamitis, sinu, et genibus suis sustinuit mortuum Filium. Petiit corpus.

Gloria Patri. Suo complexu.

In tertio Nocturno.

Ant. Intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in occultis immaculatum.

Psalmus 63.

Exaudi Deus orationem meam cum deprecor: * a timore inimici eripe animam meam.

Protexisti me a conventu malignantium, * a multitudine operantium iniquitatem.

Quia exacuerunt ut gladium linguas suas: * intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in occultis immaculatum.

Subito sagittabunt eum, et non timebunt: * firmaverunt sibi semonem nequam.

Narraverunt ut absconderent laqueos: * dixerunt: Quis videbit eos?

Scrutati sunt iniquitates: * defecerunt scrutantes scrutinio.

Accedet homo ad cor altum: * et exaltabitur Deus.

Sagittæ parvulorum factæ sunt plagæ eorum: * et infirmatæ sunt contra eos linguæ eorum.

Conturbati sunt omnes qui videbant eos: * et timuit omnis homo.

Et annuntiaverunt opera Dei: * et facta ejus intellexerunt:

Lætabitur justus in Domino, et sperabit in eo: * et laudabuntur omnes recti corde.

Ant. Intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in occultis immaculatum.

Ant. Anima mea turbata est valde, sed tu Domine usquequo?

Psalmus 6.

Domine, ne in furore tuo arguas me: * neque in ira tua corripias me.

Miserere mei Domine, quoniam infirmus sum: * sana me Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea.

Et anima mea turbata est valde: * sed tu Domine usquequo?

Convertere Domine, et eripe animam meam: * salvum me fac propter misericordiam tuam.

Quoniam non est in morte qui memor sit tui: * in inferno autem quis confitebitur tibi?

Laboravi in gemitu meo, lavabo per singulas noctes lectum meum: * lacrymis meis stratum meum rigabo.

Turbatus est a furore oculus meus: * inveteravi inter omnes inimicos meos.

Discedite a me omnes qui operamini iniquitatem: * quoniam exaudivit Dominus vocem fletus mei.

Exaudivit Dominus deprecationem meam, * Dominus orationem meam suscepit.

Erubescant, et conturbentur vehementer omnes inimici mei: * convertantur et erubescant valde velociter.

Ant. Anima mea turbata est valde, sed tu Domine usquequo?

Ant. Deus adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

Psalmus 45.

Deus noster refugium, et virtus: * adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

Propterea non timebimus dum turbabitur terra: * et transferentur montes in cor maris.

Sonuerunt, et turbatæ sunt aquæ eorum: * conturbati sunt montes in fortitudine ejus.

Fluminis impetus lætificat civitatem Dei: * sanctificavit tabernaculum suum Altissimus.

Deus in medio ejus, non commovebitur: * adjuvabit eam Deus mane diluculo.

Conturbatæ sunt Gentes, et inclinata sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.

Dominus virtutum nobiscum: * susceptor noster Deus Iacob.

Venite, et videte opera Domini, quæ posuit prodigia super terram: * auferens bella usque ad finem terræ.

Arcum conteret, et confringet arma: * et scuta comburet igni.

Vacate, et videte quoniam ego sum Deus: * exaltabor in gentibus, et exaltabor in terra.

Dominus virtutum nobiscum: * susceptor noster Deus Iacob.

Ant. Deus adiutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

℣. Per te salutem hauriamus, Virgo Maria.

℟. Ex vulneribus Christi.

Lectio sancti Evangelii secundum Ioannem.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo tempore: Stabant juxta crucem Iesu Mater ejus, et soror matris ejus Maria Cleophæ, et Maria Magdalena. Et reliqua.

Homilia sancti Ambrosii Episcopi.

De institut. Virg. Cap. 7.

Stabat juxta crucem Mater, et fugientibus viris, stabat intrepida. Videte, utrum pudorem mutare potuerit Mater Iesu, quæ animum non mutavit. Spectabat piis oculis Filii vulnera, per quæ sciebat omnibus futuram redemptionem. Spectabat non degeneri Mater spectaculo, quæ non metueret peremptorem. Pendebat in cruce Filius, Mater se persecutoribus offerebat.

℞. Quis tibi sensus fuit, o Mater dolorum, * Dum Ioseph sindone Filium tuum involvit, et posuit eum in monumento?

℣. Considerate, et videte, si est dolor, sicut dolor meus. Dum Ioseph.

Ex ejusdem Epist. 25. ad Eccles. Vercellen. propè fin.

Lectio viii.

Maria Mater Domini ante Crucem Filii stabat: Nullus me hoc docuit, nisi sanctus Ioannes Evangelista. Mundum alii concussum in passione Domini conscripserunt, cœlum tenebris obductum, refugisse solem, in Paradisum latronem sed post piam confessionem, receptum. Ioannes docuit, quod alii non docuerunt quemadmodum in Cruce positus Matrem appellaverit. * Pluris putatur, quod victor suppliciorum pietatis officia Matri

exhibebat, quam quod Regnum celeste donabat. Nam si Religiosum est, quod latroni donatur venia; multo uberioris pietatis est, quod a Filio Mater tanto affectu honoratur.

℟. In toto corde tuo gemitus matris tuæ ne obliviscaris; * Ut perficiatur propitiatio, et beneditio.

℣. Ave Princeps generosa, martyrumque prima Rosa, virginumque Lilium. Ut perficiatur.

Gloria Patri, Ut perficiatur.

Lectio nona erit de Homilia Dominicæ occurrentis, in fine cujus dicitur. Te Deum laudamus.

Ad laudes, et per Horas:

Ant. Quo abiit dilectus tuus, o pulcherrima mulierum? Quo declinavit dilectus tuus, et quæremus eum tecum?

Psalm. Dominus regnavit *cum reliquis de Laudibus Dominicæ.*

Ant. Recedite a me, amare flebo, nolite incumbere, ut consolemini me.

Ant. Non est ei species, neque decor et vidimus eum, et non erat aspectus.

Ant. A planta pedis usque ad verticem capitis non est in eo sanitas.

Ant. Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo.

Capitulum Theren. 2.

Cui comparabo te? vel cui assimilabo te Filia Ierusalem? cui exæquabo te et consolabor te Virgo Filia Sion? Magna est velut mare contritio tua.

Hymnus.

Summæ Deus clementiæ,
Septem dolores Virginis,

Plagasque Iesu Filii
Fac rite nos revolvere.
Nobis salutem conferant
Deiparæ tot lacrymæ,
Quibus lavare sufficis
Totius orbis crimina.
Sit quinque Iesu vulnerum
Amara contemplatio,
Sint et dolores Virginis
Æterna cunctis gaudia.
Iesu tibi sit gloria,
Qui passus es pro servulis,
Cum Patre, et almo Spiritu
In sempiterna sæcula. *Amen.*

℣. Maria Virgo per virtutem tot dolorum.

℟. Fac nos gaudere in Regno Cœlorum.

Ad Benedictus Ant. Venite, ascendamus ad montem Domini, et videte, si est dolor, sicut dolor meus.

Oratio.

Deus, in cujus passione, secundum Simeonis prophetiam, dulcissimam animam gloriosæ Virginis, et Matris Mariæ doloris gladius pertransivit: concede propitius; ut qui dolores ejus venerando recolimus, passionis tuæ effectum felicem consequamur. Qui vivis, et regnas etc.

Deinde fit com Dom. occ.

Ad Primam in ℟. br. ℣. Qui passus es propter salutem nostram.

Ad Tertiam. Ant. Recedite a me.

Cap Cui comparabo. *ut supra*

℟. br. O vos omnes, * Qui transitis per viam. O vos. ℣. Attendite, et videte, si est dolor, sicut dolor meus. Qui. Gloria. O vos.

℣. Defecerunt præ lacrymis oculi mei.

℟. Conturbata sunt omnia viscera mea.

Ad Sextam Ant. Non est ei species.

Capitulum. Thren. 1.

Plorans ploravit in nocte, et lacrymæ ejus in maxillis ejus; non est qui consoletur eam ex omnibus charis ejus.

℟. *brev.* Defecerunt præ lacrymis * Oculi mei. Defecerunt. ℣. Conturbata sunt omnia viscera mea. Oculi mei. Gloria Patri. Defecerunt.

℣. Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi.

℟. Inter ubera mea commorabitur.

Ad Nonam, Ant. Fulcite me floribus.

Capitulum. Thren. 2.

Deduc quasi torrentem lacrymas per diem, et noctem; non des requiem tibi, neque taceat pupilla oculi tui.

℟. *brev.* Fasciculus myrrhæ * Dilectus meus mihi. Fasciculus. ℣. Inter ubera mea commorabitur. Dilectus. Gloria Patri. Fasciculus.

℣. Anima mea liquefacta est.

℟. Ut dilectus locutus est.

In secundis Vesperis, omnia ut in primis.

Ad Magnificat Ant. Oppressit me dolor, et facies mea intumuit a fletu, et palpebræ meæ caligaverunt.

Oratio. Deus, in cujus passione, *ut supra.*

Deinde fit com. Dom. occ.

Missa. Stabat juxta Crucem etc. *ut in eadem B. Mariæ festivitate feria* 6. *post Dominic. Passionis, excepta prima Oratione. Ad* Gradual. *verò omittitur ultim.* Alleluja. *& dicitur in fine* Sequentiæ.

DIE XVIII. SEPTEMBRIS.

In Festo S. Iesephi a Cupértino Conf.
Duplex minus.
Decr. S. R. C. die 8. Augusti 1769.
Urbis et Orbis.

Omn. de Comm. Confess. non Pontificis prater ea, quæ sequuntur.

In 1. Vesp. *a Cap. de hoc Festo etc.*

Ad Magnificat Antiph. Mortuus sum, et vita mea abscondita est cum Christo in Deo.

Oratio.

Deus, qui ad Unigenitum Filium tuum exaltatum a terra omnia trahere disposuisti: perfice propitius; ut meritis, et exemplo Seraphici Confessoris tui Iosephi supra terrenas omnes cupiditates elevati ad Eum pervenire mereamur; qui tecum vivit, et regnat etc.

Deinde fit comm. præced. et octavæ.

In primo Nocturno.

Lectio i.

De Epistola secunda B. Pauli Apostoli ad Corinthios. *Cap. 4. v. 6. ad* 12.

Deus, qui dixit de tenebris lucem splendescere, ipse illuxit in cordibus nostris ad illuminationem scientiæ claritatis Dei, in facie Christi Iesu. Habemus autem thesaurum istum in vasis fictilibus ut sublimitas sit virtutis Dei, et non ex nobis. In omnibus tribulationem patimur sed non angustiamur: operiamur, sed non destituimur: persecutionem patimur sed non derelinquimur; dejicimur, sed non perimus: semper mortificationem Iesu in corpore nostro circumferentes, ut et vita Iesu manifestetur in corporibus nostris. Semper enim nos, qui vivimus, in mortem tradimur propter Iesum: ut

et vita Iesu manifestetur in carne nostra mortali.

℟. Euge serve bone.

Lectio ii. Cap. 5. v. 1. ad 9.

Scimus enim, quoniam si terrestris domus nostra hujus habitationis dissolvatur, quod ædificationem ex Deo habemus, domum non manufactam, æternam in cœlis. Nam et in hoc ingemiscimus, habitationem nostram, quæ de cœlo est, superindui cupientes: si tamen vestiti non nudi inveniamur. Nam, et qui sumus in hoc tabernaculo, ingemiscimus gravati: eo quod nolumus expoliari, sed supervestiri: ut absorbeatur, quod mortale est a vita. Qui autem efficit nos in hoc ipsum, Deus, qui dedit nobis pignus spiritus. Audentes igitur semper scientes, quoniam dum sumus in corpore, peregrinamur a Domino: Per fidem enim ambulamus, et non per speciem. Audemus autem, et bonam voluntatem habemus magis peregrinari a corpore, et præsentes esse ad Dominum.

℟. Iustus.

Lectio iii. Cap. 12. v. 1. ad 10.

Si gloriari oportet (non expedit quidem (veniam autem ad visiones, et revelationes Domini. Scio hominem in Christo ante annos quatuordecim (sive in corpore, sive extra corpus, nescio, Deus scit) raptum hujusmodi usque ad tertium cælum. Et scio hujusmodi hominem (sive in corpore, sive extra corpus nescio, Deus scit) quoniam raptus est in Paradisum: et audivit arcana verba, quæ non licet homini loqui. Pro hujusmodi gloriabor: pro me autem nihil glo-

riabor, nisi in infirmitatibus meis. Nam, et si voluero gloriari, non ero insipiens: veritatem autem dicam: parco autem, ne quis me existimet supra id, quod videt in me, aut aliquid audit ex me. Et ne magnitudo revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis meæ angelus satanæ, qui me colaphizet. Propter quod ter Dominum rogavi, ut discederet a me; et dixit mihi: sufficit tibi gratia mea; nam virtus in infirmitate perficitur. Libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi.

℟. Iste cognovit.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Josephus a Cupertino, Oppido in Salentinis Diœcesis Neritonensis, anno reparatæ salutis millesimo sexcentesimo tertio, piis ibidem parentibus ortus Deique amore prævent us pueritiam, atque adolescentiam summa cum simplicitate, morumque innocentia transegit. A diuturno, molestoque morbo, patientissime tolerato, Deiparæ Virginis ope liberatus, se totum pietatis operibus, ac excolendis virtutibus dedit: utque Deo ad majora vocanti se intimius conjungeret, Ordini Seraphico nomen dare constituit. Post varios eventus voti tandem compos factus, apud Minores Conventuales in Cœnobio Cryptulæ, inter Laicos primum ob literarum imperitiam, deinde inter Clericos Divina dispositione connumeratus est: Sacerdotio post solemnia vota initiatus, perfectius sibi vitæ institutum proposuit. Quamobrem mundanis

quibuscumque affectibus, terrenisque rebus pene ad vitam necessariis illico a se abdicatis, ciliciis, flagellis, catenis, omni demum asperitatum, ac pœnarum genere corpus afflixit, spiritum vero sanctae arationis, altissimæque contemplationis assiduitate dulciter enutrivit. Hinc factum est, ut Charitas Dei, quæ jam erat in ejus corde a prima ætate diffusa miro, planeque singulari modo in dies coruscaverit.

℟. Honestum.

Lectio v.

Eluxit præcipue ardentissima ejus Charitas in ecstasibus ad Deum suavissimis, stupendisque raptibus, quibus frequenter afficiebatur. Mirum autem, quod alienato a sensibus animo, statim ab ecstasi eum revocabat sola obedientia. Hanc quippe virtutem eximio studio prosequebatur, dicere solitus, se ab ea veluti cæcum circumduci, et mori potius velle, quam non obedire. Paupertatem vero Seraphici Patriarchæ ita æmulatus est, ut morti proximus Prælato suo alserere vere potuerit; se nihil habere, quod more Religiosorum resignaret. Itaque Mundo, sibique mortuus, vitam Iesu manifestabat in carne sua, quæ dum in aliquibus ex turpitudine obscœnum flagitium sentiebat, prodigiosum de se efflabat odorem indicium nitidissimæ illius puritatis, quam immundo spiritu vehementissimis tentationibus frustra obnubilare diu conante servavit illæsam, tum arcta sensuum custodia, tum jugi corporis maceratione, tum denique speciali protectione purissimæ Virginis Mariæ, quam Matrem suam

appellare consuevit, ac veluti Matrem dulcissimam intimo cordis affectu venerabatur, eamque ab aliis venerari exoptabat, ut cum ejusdem patrocinio, sicut ipse ajebat, omnia bona consequerentur.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio vi.

Hæc Beati Iosephi solicitudo a sua erga proximos charitate prodibat; tanto enim animarum zelo exardebat ut omnium salutem modis omnibus instantissime procuraret. Extendens pariter charitatem suam in proximum sive pauperem, sive infirmum, sive quacumque alia tribulatione vexatum, quantum in ipso erat, illum recreabat. Nec alieni erant ab ejus charitate, qui objurgationibus, probris, omnisque generis injuriis ipsum appeterent: nam eadem patientia, mansuetudine, vultusque hilaritate talia excipiebat, qua tot inter, ac tantas vicissitudines resplenduit, dum vel Moderatorum Ordinis, vel Sacræ Inquisitionis jussu hac illac errare, versarique coactus est. Quamquam vero Populi non solum, sed Viri Principes eximiam ejus sanctitatem, et superna charismata admirarentur; ea nihilominus erat humilitate, ut magnum se peccatorem reputans Deum enixe deprecaretur, ut sua ab eo illustria dona removeret; homines vero exoraret, ut in eum locum mortuum ejus corpus iniicerent, ubi memoria sui esset prorsus obliterata. At Deus, qui ponit humiles in sublime, quique Servum suum, dum vive-

ret, cælesti sapientia, prophetia, cordium perscrutatione, curationum gratia, cæterisque donis cumulatissime exornaverat, ejus quoque mortem iis, quibus ipse antea prædixerat, loco, ac tempore, anno ætatis suæ sexagesimo primo, Auximi in Piceno pretiosam reddidit, sepulchrumque gloriosum. Illum denique etiam post obitum miraculis coruscantem Benedictus Quartus decimus Beatorum; Clemens Tertius decimus Sanctorum fastis adscripsit; ejus autem Officium, et Missam Clemens Quartus decimus ejusdem Ordinis, ad Universam Ecclesiam extendit:

℟. Iste homo.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vii. *Cap* 22.

In illo tempore: Loquebatur Iesus Principibus Sacerdotum, et Pharisæis in parabolis dicens: Simile factum est Regnum Cælorum homini Regi, qui fecit nuptias filio suo. Et reliqua.

Homilia Sancti Gregori Papæ.

Lib. 2. *Homiliar. Homil.* 38. *circa medium.*

Quia jam, largiente Domino, Nuptiarum Domum, idest sanctam Ecclesiam, intrastis, solerter, Fratres, aspicite, ne aliquid de mentis vestræ habitu Rex ingrediens reprehendat. Cum magno enim cordis timore pensandum est, quod protinus subditur: Intravit autem Rex, ut videret discumbentes, et vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali. Quid,

Fratres charissimi, exprimi per nuptialem vestem putamus? Si enim vestem nuptialem baptisma, vel fidem dicimus, quis sine baptismate, et fide has nuptias intravit? Eo enim ipso foris est, qui necdum credidit. Quid ergo debemus intelligere nuptialem vestem, nisi charitatem? Intrat enim ad nuptias, sed cum nuptiali veste non intrat, qui in sancta Ecclesia assistens fidem habet, sed charitatem non habet. Recte enim charitas nuptialis vestis vocatur; quia hanc in se Conditor noster habuit, dum ad sociandæ sibi Ecclesiæ nuptias venit.

℟. Iste est.

Lectio viii.

Sola quippe dilectione Dei actum est, ut ejus Unigenitus mentes sibi electorum hominum uniret. Unde et Ioannes dicit: Sic enim dilexit Deus Mundum, ut Filium suum Unigenitum daret pro nobis. Qui ergo per charitatem venit ad homines, eamdem Charitatem innotuit vestem esse nuptialem. Omnis ergo vestrum qui in Ecclesia positus Deo credidit, jam ad nuptias intravit: sed cum nuptiali veste non venit, si charitatis gratiam non custodit. Et certe, Fratres, si quis ad carnales nuptias esset invitatus, vestem mutaret, congaudere se Sponso, et Sponsæ ex ipso sui habitus decore ostenderet, inter gaudentes, et festa celebrantes despectis vestibus apparere erubesceret. Nos ad Dei nuptias venimus, et cordis vestem mutare dissimulamus. Congaudent Angeli, cum ad cælum assumuntur electi. Qua ergo mente hæc spiritualia Festa conspicimus, qui nuptialem vestem, idest

charitatem, quæ sola nos speciosos exhibet, non habemus.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

Sciendum vero est, quia sicut in duobus lignis superiore videlicet, et inferiore vestis texitur: ita in duobus præceptis charitas habetur, in dilectione scilicet Dei, et Proximi. Scriptum quippe est: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota virtute tua, et proximum tuum sicut te ipsum. Qua in re notandum est quia in dilectione Proximi mensura amoris ponitur cum dicitur: Diliges proximum tuum sicut te ipsum. Dei autem Dilectio nulla mensura constringitur, cum dicitur: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota anima tua, ex tota virtute tua. Non enim jubetur quisque quantum diligat, sed ex quanto, cum dicitur ex toto; quia ille veraciter Deum diligit, qui sibi de se nihil relinquit. Duo ergo necesse est, ut charitatis præcepta custodiat, quisquis habere in nuptiis vestem nuptialem curat.

Ad Benedictus Antiph.

Ostendit mihi (Dominus) fluvium aquæ vivæ splendidum tamquam crystallum procedentem de sede Dei, et Agni.

Et fit commem. Octavæ.

Vesperæ a cap. de SS. Ianuar. et Soc. Mm. com. præced. Antiph.

Existimo omnia detrimentum esse propter eminentem scientiam Iesu Christi Domini mei.

Deinde fit comm. octav. S. Crucis.

DOMINICA IV. SEPTEMBRIS.

In Festo Puritatis

BEATÆ MARIÆ VIRGINIS

Duplex majus.

Ex Indulto 6. Iulii 1798.

Pro Clerc Civitatis, et Diœcesis.

Hoc Officium in casu impedimenti non est tranferendum, sed omittendum.

AD VESPERAS.

Ant. Sicut lilium, *cum reliq. de Laud. Psalmi consueti de S. Maria, ut in ejus Offic. parvo.*

Capitulum. *Sap. cap. 4.*

O quam pulchra est casta generatio cum claritate! immortalis est enim memoria illius, quoniam apud Deum nota est, et apud homines.

Hymnus.

Præclara Custos Virginum,
Intacta Mater Numinis,
Cœlestis aulæ janua,
Spes nostra, Cœli gaudium:
Inter rubeta lilium,
Columba formosissima,
Virga e radice germinans
Nostro medelam vulneri.
Turris Draconi impervia,
Amica Stella naufragis,
Tuere nos a fraudibus,
Tuaque luce dirige.
Erroris umbras discute,
Syrtes dolosas amove,
Fluctus tot inter, deviis
Tutam recludе semitam.
Iesu tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre, et almo Spiritu
In sempiterna sæcula: Amen.

Hæc conclusio dicit in fine omnium hymnor.

℣. Cum jucunditate Virginitatem Beatæ Mariæ Virginis celebremus.

℟. Ut ipsa pro nobis intercedat ad Dominum Iesum Christum.

Ad Magnificat. Antiph.

Nihil iniquitatum in eam incurrit: candor est lucis æternæ, et speculum sine macula.

Oratio.

Da, quaesumus, omnipotens æterne Deus: ut purissimæ Virginis Mariæ integerrimam Virginitatem festiva celebritate venerantes; ejus intercessione puritatem mentis, et corporis consequamur. Per Dominum.

Deinde fit comm. Dominicæ.

Ad Matutinum. Invitatorium. Virginitatem Deiparæ celebremus: * Christum ejus Filium adoremus Dominum.

Psalm. Venite, exultemus.

Hymnus.

O Stella Iacob fulgida,
O solis instar splendida
Aurora, qua nil purius
Refulget inter sidera.
Stolis amictæ candidis
Tibi catervæ Cœlitum
Plaudunt, sacræque Virgines
Laudes perennes concinunt.
Quin obsequentes offerunt
Lignstra et alba lilia,
Candor sed horum vincit
Candore casti pectoris.
Nostra Angelorum laudibus
Abjecta tellus assonans
Ad astra voces efferat,
Et Virginis præconia.

Iesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre, et almo Spiritu,
In sempiterna sæcula. Amen.

Ant. et Psalmi Nocturnor. ut in Officio parvo B. M V.

In primo Nocturno.

℣. Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa.

℟. Et innumerabilis honestas per manus illius.

De Canticis Canticorum.

Lectio i. Cap. 2.

Ego flos campi, et lilium convallium. Sicut lilium inter spinas, sis amica mea inter filias. Sicut malus inter ligna silvarum, sic dilectus meus inter filios. Sub umbra illius, quem desideraveram, sedi, et fructus ejus dulcis gutturi meo. Introduxit me in cellam vinariam, ordinavit in me charitatem. Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo. Læva ejus sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me. Adjuro vos filiæ Ierusalem, per capreas, cervosque camporum, ne suscitetis, neque evigilare faciatis dilectam, quoadusque ipsa velit. Vox dilecti mei, ecce iste venit saliens in montibus, transiliens colles: similis est dilectus meus capreæ, hinnuloque cervorum. En ipse stat post parietem nostrum, respiciens per fenestras, prospiciens per cancellos. En dilectus meus loquitur mihi: Surge, propera, amica mea, columba mea, formosa mea et veni.

℣. Dilectus meus mihi, et ego illi, qui pascitur inter lilia: * Pulchra es, ami-

ca, suavis, et decora, sicut Ierusalem, terribilis ut castrorum acies ordinata.

℣. Una est columba mea, perfecta mea. Viderunt eam filiæ Sion, et beatissimam praedicaverunt. Pulchra es.

Lectio ii. Cant. Cap. 4.

Quam pulchra es amica mea, quam pulchra es! Oculi tui columbarum, absque eo quod intrinsecus latet. Capilli tui sicut greges caprarum, quæ ascenderunt de monte Galaad. Dentes tui sicut greges tonsarum, quæ ascenderunt de lavacro, omnes gemellis fœtibus, et sterilis non est inter eas. Sicut vitta coccinea labia tua, et eloquium tuum dulce. Sicut fragmen mali punici, ita genæ tuæ. Sicut turris David collum tuum, quæ ædificata est cum propugnaculis: mille clypei pendent ex ea, omnis armatura fortium. Duo ubera tua sicut duo hinnuli capreæ gemelli, qui pascuntur in liliis, donec aspiret dies, et inclinentur umbræ. Vadam ad montem myrrhæ, et ad collem thuris. Tota pulchra es, amica mea, et macula non est in te.

℟. Surge, propera, amica mea, columba mea, formosa mea, et veni: * Iam hyems transiit, imber abiit et recessit: Flores apparuerunt in terra nostra.

℣. Surgam, et circuibo Civitatem, per vicos, et plateas quæram, quem diligit anima mea. Iam hyems:

Lectio iii. Eodem Cap. 4 8.

Veni de Libano, Sponsa mea, veni de Libano, veni: coronaberis de capite Amana, de vertice Sanir, et Hermon, de cubilibus leonum, de montibus par-

dorum. Vulnerasti cor meum, Soror mea Sponsa, vulnerasti cor meum in uno oculorum tuorum, in uno crine colli tui. Quam pulchræ sunt mammæ tuæ, Soror mea Sponsa! Pulchriora sunt ubera tua vino, et odor unguentorum tuorum super omnia aromata. Favus distillans labia tua, Sponsa, mel, et lac sub lingua tua, et odor vestimentorum tuorum, sicut odor thuris. Hortus conclusus, Soror mea Sponsa, hortus conclusus, fons signatus.

℟. Adjuro vos, filiæ Ierusalem, si inveneritis dilectum meum, ut nuntietis ei, quia amore langueo, * Qualis est dilectus tuus, o pulcherrima mulierum?

℣. Dilectus meus candidus, et rubicundus, electus ex millibus. Talis est dilectus meus, ipse est amicus meus, filiæ Ierusalem. Qualis. Gloria Patri. Qualis.

In secundo Nocturno.

℣. Post partum Virgo inviolata permansisti.

℟. Dei genitrix intercede pro nobis.

Ex libro sancti Ambrosii Episcopi de Virginibus.

Lib. 2. post initium. Lectio iv.

Sit vobis tamquam in imagine descripta Virginitas, vitaque Beatæ Mariæ, de qua, velut in speculo, refulget species castitatis, et forma virtutis: Hinc sumatis licet exempla vivendi, ubi, tamquam in exemplari, magisteria expressa probitatis quid corrigere, quid effugere, quid tenere debeatis, ostendunt. Primus discendi ardor nobilitas est magistri. Quid nobilius Dei Matre? Quid splendidius ea,

*

quam splendor elegit? Quid castius ea, quæ corpus sine corporis contagione generavit?

℟. Beatissima Virgo Maria, hortus conclusus, fons signatus, Regina Angelorum, Domina Mundi, * Per quam Deus descendit in terras, ut homines ascendere mererentur ad Cœlos.

℣. Ad te clamamus exules filii Hevæ: recordare nostri Sanctissima Virgo. Per quam.

Lectio v.

De ceteris ejus virtutibus quid loquar? Virgo erat, non solum corpore, sed etiam mente, quæ nullo doli ambitu sincerum adulteraret affectum. Corde humilis, verbis gravis, animi prudens, loquendi parcior, legendi studiosior, non in incerto divitiarum, sed in prece pauperis spem reponens, intenta operi, verecunda sermone, arbitrum mentis solita non hominem, sed Deum quærere, nullum lædere, bene velle omnibus, fugere jactantiam, rationem sequi, amare virtutem.

℟. Beatam Maria tantæ extitit puritatis, ut Mater Domini esse mereretur: * Deus, quam elegerat, creavit, de qua crearetur, elegit.

℣. Ipsa est Stella ex Iacob, cujus radius universum Orbem illuminat. Deus, quam.

Ex Sancto Petro Chrysologo.

Serm. 143. *Lectio vi.*

Hæc dedit Cœlis gloriam, terris Deum, fidem gentibus, finem vitiis, vitæ ordinem, moribus disciplinam. Gratiam, quam detulit Angelus, accepit

Virgo salutem sæculi redditura. Vere benedicta Virgo, quæ et Virginitati possidet decus, et Matris dignitatem: vere benedicta, quæ et superni conceptus meruit gratiam, et servavit integritatis coronam: vere benedicta, quæ et divini germinis suscepit gloriam, et Regina extitit totius castitatis.

℟. Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? Spiritus Sanctus superveniet in te, * Virtus Altissimi obumbrabit tibi, ideoque * Quod nascetur ex te Sanctum, vocabitur Filius Dei.

℣. Dixit autem Maria: Ecce Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum. Virtus.

Gloria Patri. Quod nascetur.

In tertio Nocturno.

℣. Invenisti gratiam apud Deum.

℟. Sancta Dei Genitrix Virgo immaculata.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1. c.

In illo tempore: Missus est Angelus Gabriel a Deo in Civitatem Galileæ, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro. Et reliqua.

Homilia sancti Bernardi Abbatis.

Homilia 2. super Missus est.

Novum canticum illud, quod solis dabitur in Regno Dei cantare Virginibus, ipsam Virginum Reginam, imo primam inter ceteras esse cantaturam, nemo est, qui ambigat. Puto autem, illam præter illud, quod solis licet, cum omnibus tamen Virginibus ei, ut dixi, commune erit, dulciori quodam, atque

elegantiori carmine lætificaturam esse Civitatem Dei. Hujus itaque dulcisonos deponere, vel exprimere modulos, ne ipsarum quidem Virginum ulla digna invenietur, quia merito decantandum servabitur illi, quae sola de partu, et partu divino gloriatur. Gloriatur, dixi, de partu, non in se, sed in ipso, quem peperit. Deus siquidem, Deus enim est, quem peperit, et qui Matrem suam in cœlestibus donaturus gloria singulari, in terris praevenire curavit, et gratia, qua videlicet in effabiliter et intacta conciperet, et pareret incorrupta.

℟. Egredietur virga de radice Iesse, et flos de radice ejus ascendet: * Ecce Virgo concipiet, et pariet Filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel.

℣. Ioseph Fili David, noli timere accipere Mariam conjugem tuam; quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est. Ecce Virgo.

Ben. Cujus Festum colimus, ipsa Virgo Virginum.

Lectio viii.

Deus hujusmodi decebat nativitas, qua non nisi de Virgine nasceretur. Talis congruebat et Virgini partus, ut non pareret, nisi Deum. Proinde Factor hominum, ut homo fieret, nasciturus de homine talem sibi ex omnibus debuit deligere, imo condere Matrem, qualem et se decere sciebat, et sibi noverat placituram. Voluit itaque esse Virginem, de qua immaculata immaculatus procederet omnium maculas purgaturus. Voluit et humilem, de qua mitis, et humilis corde prodiret, harum in se virtutum ne-

cessarium omnibus, saluberrimumque exemplum ostensurus. Dedit Virgini partum, qui ei jam ante et Virginitatis inspiraverat votum, et humilitatis praerogaverat meritum. Ut igitur, quae Sanctum Sanctorum conceptura erat pariter et paritura, Sancta esset corpore, accepit donum Virginitatis, ut esset et mente, accepit donum humilitatis. * O Admirabilem, et omni honore dignissimam Virginem! O Fæminam singulariter venerandam, super omnes faeminas admirabilem, Parentum reparatricem, posterorum vivificatricem? Missus est Angelus ad Virginem, virginem carne, virginem mente, virginem professione, virginem denique, qualem describit Apostolus, mente, et corpore sanctam. Nec noviter, nec fortuito inventam, sed a saeculo electam, ab Altissimo praecognitam, et sibi praeparatam, ab Angelis servatam, a Patribus praefiguratam, a Prohpetis promissam.

℟. Beata Dei Genitrix Maria, Templum Domini, sacrarium Spiritus Sancti:* Sola sine exemplo placuisti Domino nostro Iesu Christo.

℣. Genuisti, qui te fecit, et in aeternum permanes Virgo. Sola. Gloria Patri. Sola.

Nona Lectio de Homil. Dom. occurr.

Ad Laudes et per Horas. Ant.

Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias.

Psalm. Dominus regnavit, *cum reliquis de Dominica.*

Ant. Dilectus meus mihi, et ego illi, qui pascitur inter lilia.

Ant. Quam pulchra es, amica mea, quam pulchra es!

Ant. Una est Columba mea, perfecta mea.

Ant. Viderunt eam Filiae Sion, et beatissimam praedicaverunt.

Capitulum. O quam pulchra est, *ut in Vesperis.*

Hymnus. O gloriosa Virginum, *ut in Officio parvo B. M. V.*

℣. Specie tua, et pulchritudine tua.

℟. Intende, prospere procede, et regna.

Ad Benedictus Antiphona. Sancta, et immaculata Mariae Virginitas, quibus te laudibus efferam, nescio; quia per te Redemptorem nostrum suscipimus Dominum nostrum Iesum Christum.

Oratio. Da quesumus, *ut supra.*

Deinde fit comm. Dom. occurr.

Ad primam in ℟. *br. dicitur* ℣. Qui natus es, etc.

Ad Horas, Anthiphonæ, et Oratio sumuntur ex Laudibus, ut supra. Reliqua omnia ut in Officio parvo; sed Capitulum ad Tert. O quam pulchra *ut supra in Vesp.*

In secundis Vesperis omnia ut inprimis.

Ad Magnificat, Antiphona.

Beata Dei Genitrix Maria, Virgo perpetua, Sacrarium Spiritus Sancti, sola sine exemplo placuisti Domino nostro Iesu Christo:

Deinde fit comm. Dom. occurr.

DIE VI. OCTOBRIS.

Dedicat. Eccles. Cathedral. S. Martini *Dup. 1. Class. cum Octav.*

Pro Regularib. dup. 2. Class. sine oct. *Offic. ut in Com. Dedicat. Ecclesiæ.*

Die VII. Octob. S. Brunonis Conf. dup. (*dies assign. sed in Breviar heri.*)

DIE XII. OCTOBRIS.

In Festo S. SERAPHINI Confessoris *Ordin. Minor. S. Franc. Cappuccin.*

Duplex.

Ex Indulto de die 9. Iulii 1800. *pro Clero Seculari, et pro Regularib. utentib. Calendario Diœcesano.*

Omnia de Comm. Confessor. non Pontific. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui in corde B. Seraphini amoris tui flammas excitasti: ejus quæsumus nobis intercessione concede; ut illius vestigia sectantes iisdem ardoribus accendamur. Per Dominum etc.

In primo Noct. Lect. de Scr. occurr.

secundo Nocturno Lectio iv.

Seraphinus de Monte Granario ab Asculo dictus, humili, sed honesto genere natus, ab ineunte aetate plura dedit futurae Sanctitatis indicia. A puero pascendis gregibus addictus pietatem impense coluit, et solitudinis, atque contemplationis studiosissimus fuit. Cum semel ad Sacram Lauretanam Ædem iter haberet, ut Deiparam Virginem, quam plurimum diligebat, et a qua plurimum diligebatur, veneraretur, Potentiae flumen aquarum copia tumidum semel, atque iterum, mirantibus Sociis, sicco pede pertransiit. Post patris obitum, fratrem natu majorum, asperrimae indolis hominum, a quo assiduis conviciis, verberibusque divexabatur, diu patientissime toleravit, donec ferventius Deo famulari exoptans, anno aetatis suae decimo sexto inter Laicos Fratres Ordinis Cappucinorum cooptatus est, in quorum ty-

rocinio virtutibus omnibus ita excelluit, ut senioribus ipsis, probatisque viris admirationi esset, et exemplo.

℟. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum, * Et dedit illi claritatem æternam. ℣. Iustum deduxit Dominum per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei: Et dedit,

Lectic v.

In Religiosa Virtutum palæstra in illud potissimum Seraphinus incubuit, ut ad severioris Instituit leges mores suos componeret, jugiter Orationi vacaret, edomitamque voluntariis jejuniis, aliisque corporis cruciatibus carnem Spiritui plene subjiceret. Paupertatis proinde amator fuit eximius, vigilantissimus castitatis custos, obedientiæ demum cultor propo singularis. Præ ardentissima in Deum charitate Infidelium regiones adiro cupiit, fusoque pro Christo sanguine irrigare. Quodlibet autem, vel leve piaculum adeo horrebat, ut umbram etiam culpæ reformidaret. Christi patientis pœnas non sine uberrimis lacrymis jugi meditatione recolere consuevit; unde tantum in eo alienæ salutis studium exarsit, ut multis mirisque modis perditos homines in virtutis viam revocare numquam destiterit. Eam in pauperes misericordiam exercuit ut non solum, quoque modo posset, eorum levaret inopiam, verum etiam in summa Annonæ caritate ipse sese quarta dumtaxat panis exigui parte reficeret ut cibum reliquum pauperibus erogaret.

℟. Amavit eum Dominus, et ornavit eum, stolam gloriae induit eum, * Et

ad portas Paradisi coronavit eum. ℣. Induit eum Dominus loricam fidei, et ornavit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

Tot, tantasque virtutes prophetiæ, scrutationis cordium, aliorumque supernorum charismatum excellentia, ac multitudo exornavit. Mira prae ceteris, in eo enituit gratia curationum; solo enim adhibito Crucis signo aegrotos fere innumeros pristinae reddidit sanitati. Dum tamen tot virtutum, ac prodigiorum fama longe, lateque diffusa, Seraphinum omnes plurimi facerent, ac venerarentur, ea is erat humilitate, ut nequiorem se neminem putans, contemni optaret ab omnibus, et contumeliis onerari. Tandem sexagenario major, cum gravi aegrotaret morbo, brevi se moriturum divinitus praenoscens, Ecclesiae Sacramentis muniri petiit, quibus rite, sancteque susceptis, anno millesimo sexcentesimo quarto vitae suae cursum feliciter consummavit. Ejus mortem clamantes per urbem pueri mirabiliter evulgarunt: Asculi vero in Piceno, ubi ejus Corpus honorifice asservatur, Cives statim post obitum publico venerati sunt cultu, quem Apostolica Sedes, instituto judicio, ratum mox habuit. Denique virtutibus, novisque miraculis rite probatis, Clemens Decimustertius Sanctorum Fastis eumdem adscripsit.

℟. Iste homo perfecit omnia, quae locutus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingredere in requiem meam, * Quia te vidi justum coram me ex omnibus Gentibus. ℣. Iste est, qui contempsit vitam

mundi, et pervenit ad cœlestia regna. Quia. Gloria Patri, Quia.

In tertio Nocturno.

Homilia in Evang. Nolite timere pusillus grex *de Communi 2. loco.*

Missa. Iustus ut palma *de eodem Comm. cum prima Orat. propr. ut supr.*

DIE XIV. OCTOBRIS

In Festo S. Callisti Papæ et Martyris
Duplex minus.

In 1. Nocturno Lect. de scr. occurr.

Lectiones II. Nocturni.

Lectio IV.

Callistus Romanus præfuit Ecclesiæ Antonino Eliogabalo Imperatore. Constituit quatuor anni tempora, quibus jejunium ex Apostolica traditione ab omnibus servaretur. Ædificavit Basilicam S. Mariæ Transtiberim, et in via Appia vetus cœmeterium ampliavit, in quo multi Sancti Sacerdotes, et Martyres sepulti sunt; unde ab eo Callisti Cœmeterium appellatur.

℟. Honestum fecit illum.

Lectio V.

Ejusdem pietatis fuit, quod B. Calepodii Presbyteri et Martyris corpus jactatum in Tiberim conquiri diligenter curavit, et inventum honorifice sepelivit. Palmatium Consulari, Simplicium Senatoria dignitate illustres, Felicem, et Blandam, qui deinde omnes martyrium subiere cum baptismo lustrasset, missus est in carcerem, ubi Privatum militem ulceribus plenum admirabiliter sanitati restitutum Christo adjunxit: pro quo idem, recens adhuc a fide suscepta, plumbatis usque ad mortem cæsus occubuit.

℞. Desiderium.

Lectio VI.

Sedit Callistus annos quinque, mensem unum, dies duodecim. Ordinationibus quinque, mense Decembri, creavit Presbyteros sexdecim, Diaconos quatuor, Episcopos octo. Post longam famem, crebrasque verberationes, præceps jactus in puteum, atque ita Martyrio coronatus sub Alexandro Imperatore, illatus est in Cœmeterium Calepodii via Aurelia, tertio ab Urbe lapide pridie idus Octobris. Ejus postmodum corpus in Basilicam Sanctæ Mariæ Transtiberim ab ipso ædificatam delatum, sub Ara majori maxima veneratione colitur.

℞. Stola jucunditatis.

Lectiones III. Nocturn. Homil. in Evang.
Nihil est opertum, ut in Festo S. Polycarpi die 26. Ianuar.

DIE XX. OCTOBRIS.

In Festo S. Ioannis Cantii Confess.

Duplex.

Decr. Urbis, et Orbis 1780., et 1782.

Omnia ut in Comm. Conf. non Pontificis præter sequentia.

Ad 1. Vesperas. *Hymnus.*

Gentis Polonæ gloria,
Clerique splendor nobilis,
Decus Lycæi, et Patriæ
Pater, Ioannes inclyte.
Legem superni Numinis
Doces Magister, et facis,
Nil scire prodest: sedulo
Legem nitamur exequi.
Apostolorum limina
Pedes viator visitas;

Ad Patriam, quam tendimus,
Gressus, viamque dirige.
Urbem petis Ierusalem,
Signata sacro sanguine
Christi colis vestigia,
Rigasque fusis fletibus.
Acerba Christi vulnera
Hærete nostris cordibus,
Ut cogitemus consequi
Redemptionis pretium.
Te prona Mundi machina
Clemens adorat Trinitas,
Et nos novi per gratiam
Novum canamus canticum. Amen.

Oratio.

Da quæsumus Omnipotens Deus: ut Sancti Ioannis Confessoris exemplo in scientia Sanctorum proficientes, atque aliis misericordiam exhibentes; ejus meritis indulgentiam apud te consequamur. Per Dominum etc.

Deinde fit comm. S. Petri de Alcant.

Ad Matutinum. *Hymnus.*

Corpus domas jejuniis,
Cædis cruento verbere,
Ut castra pœnitentium
Miles sequaris innocens.
Sequamur et nos sedulò
Gressus Parentis optimi:
Sequamur, ut licentiam
Carnis refrænet spiritus.
Rigente bruma providum
Præbes amictum pauperi,
Sitim, famemque Egentium
Esca, potuque sublevas.
O qui negasti nemini
Opem roganti, patrium

Regnum tuere, postulant
Dives Poloni, et exteri.
Sit laus Patri, sit Filio,
Tibique Sancto Spiritus:
Preces Ioannis impetrent
Beata nobis gaudia. Amen.

Lectiones I. Nocturni de Script. occurr.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Joannes in Oppido Kenty Cracoviensis Diœcesis, a quo Cantii cognomen duxit, Stanislao et Anna piis et honestis Parentibus natus morum suavitate, innocentia, gravitate, ab ipsa infantia spem fecit maximæ virtutis. In Universitate Cracoviensi Philosophiæ, ac Theologiæ primum Auditor, tum per omnes Academiæ gradus ascendendo Professor, ac Doctor, sacra, quam annis multis tradidit Doctrina mentes audientium non illustrabat modo, sed ad omnem pietatem inflammabat, simul docens scilicet, et faciens. Sacerdos factus nihil de literarum studio remittens, studium auxit Christiane perfectionis. Utque passim offendi Deum maxime dolebat, sic eum sibi et populo placare, oblato quotidie, non sine multis lacrimis incruento Sacrificio satagebat, Ilkusiensem Parochiam annis aliquot egregie administravit, sed animarum periculo commotus, postea dimisit, ac postulante Academia ad pristinum docendi officium rediit.

℟. Honestum..

Lectio v.

Quidquid temporis ab studio supererat partim saluti proximorum, sacris

præsertim concionibus curandæ, partim orationi dabat, in qua cœlestibus quandoque visionibus, et colloquiis dignatus fertur. Christi vero passione sic afficiebatur, ut in ea contemplanda, totas interdum noctes duceret insomnes, ejusque causa melius recolendæ Hierosolymam peregrinatus sit; ubi et Martyrii desiderio flagrans, Turcis ipsis Christum Crucifixum prædicare non dubitavit. Quater etiam ad Apostolorum limina pedes, atque viaria onustus sarcina Romam venit, tum ut Sedem Apostolicam, cui maxime addictus fuit, honoraret: tum ut sui (sic enim ajebat) purgatorii pœnas, exposita illic quotidie peccatorum venia redimeret. Quo in itinere a latronibus olim spoliatus, et num quid haberet præterea interrogatus, quum negasset, aureos deinde aliquot suo insutos pallio recordatus, fugientibus hos etiam clamans obtulit latronibus, qui Viri sancti candorem simul, et largitatem admirati, etiam ablatos ultro reddidere. Alienæ famæ ne quis detraheret, descriptis Beati Augustini exemplo in pariete versiculis, se, atque alios perpetuo voluit admonitos. Famelicos de suo etiam obsonio satiabat. Nudos autem non emptis modo, sed detractis quoque sibi vestibus, et calceis operiebat, demisso ipse interim usque ad terram pallio, ne domum nudipes redire videretur.

℟. Amavit.

Lectio vi.

Brevis illi somnus, atque humi; vestis, quæ nuditatem, cibus, qui mortem dumtaxat arceret; virginalem pudi-

citiam, velut lilium inter spinas, aspero cilicio, flagellis, atque jejuniis custodivit. Quin et per annos ante obitum triginta circiter et quinque ab esu carnium perpetuo abstinuit. Tandem dierum juxta, ac meritorum plenus, quum vicinæ, quam præsensit, morti se diu diligenterque preparasset, ne qua re amplius teneretur, si quid domi supererat, id omnino pauperibus distribuit. Tum Ecclesiæ Sacramentis rite munitus, dissolvi jam cupiens, et esse cum Christo, pridie Nativitatis ejus in cœlum evolavit, miraculis ante, et post mortem clarus. Mortuus ad proximam Academiæ Ecclesiam S. Annæ delatus est, ibique honorifice sepultus. Auctaque in dies Populi veneratione ac frequentia inter primarios Poloniæ, ac Lythuaniæ Patronos religiosissime colitur. Novisque coruscans miraculis a Clemente Decimotertio Pontifice Maximo, decimo septimo Kalendas Augusti millesimo septingentesimo sexagesimo septimo solemni ritu Sanctorum Fastis adscriptus est.

℟. Iste homo.

In tertio Noct. Homil. in Evang. Sint lumbi vestri præcincti *de eod. Comm.* 1. *loco:*

Ad Laudes dicitur Hymnus sequens Te deprecante (*pro* 11. *Vesp. a Breviario assignatus.*)

Hymnus.

Te deprecante corporum
Lues recedit, improbi
Morbi fugantur, pristina
Redeunt salutis munera.
Phtisi, febrique, et ulcere
Diram redactus ad necem,

Sacratas morti victimas
Ejus rapis e faucibus.
Te deprecante tumido
Merces abactæ flumine,
Tractæ Dei potentia
Sursum fluunt retrogadæ.
Quum tanta possis, sedibus
Cœli locatus, poscimus,
Responde votis supplicum,
Et invocatus subveni.
O una semper Trinitas!
O Trina semper Unitas!
Da supplicante Cantio
Æterna nobis prœmia. Amen.

Vesp. a cap. de seq. Or. Infirmit. *com. prec.*

DIE XXI. OCTOBRIS.

In Festo S. Follarii Martyr. Episc. Luc.

Duplex minus.

Pro Civitate, et Diœcesi.

Offic. de Comm. un. Mart. Pont. 1. loco; sed Lectiones 1. Noct. de scr. occ.

DOMINICA ULTIMA OCTOBRIS
In Festo
BEATÆ MARIÆ VIRGINIS
Boni Pastoris IESU CHRISTI Matris.

Duplex majus.

Ex Indulto de die 5. Decemb. 1801. *pro Clero Saeculari Civitatis, & Diœces. et pro Regularib. utentib. Calendario Diœces. (Quando hoc Officium in dicta Dominica juxta Rubric. fieri impeditur, eo anno omittit. cum non sit transferend.).*

AD VESPERAS.

Antiph. Sonet vox tua, *cum reliq. de Laudib. Psalmi ut in Officio parvo B. Mariæ Virginis.*

Capitulum. *Eccl.* 24.

Ab initio, et ante sæcula creata sum, et usque ad futurum sæculum non desinam, et in habitatione sancta coram ipso ministravi.

℟. Deo gratias.

Hymnus. Ave maris stella.

℣. Dignare me laudare te, Virgo sacrata.

℟. Da mihi virtutem contra hostes tuos.

Ad Magnificat.

Ant. Sicut Pastor gregem suum pascet, in brachio suo congregabit agnos, et in sinu suo levabit, alleluja.

Oratio.

Deus, qui universum mundum ineffabili tua providentia regis, atque gubernas; præsta nobis famulis tuis; ut intercedente Beata Maria semper Virgine, quæ vigili custodia nos pascit, ab hostibus defensi, et fructus tui dulcedine satiati ad cœlestem patriam securi perducamur. Per Dominum.

Deinde fit commemor. Dominicæ In fine Hymn. Complet. & Horar dicit. Jesu tibi sit gloria.

Ad Matut. Invit. Sancta Maria Divini Pastoris Mater * Intercede pro nobis.

Psalm. Venite, exultem. *Hymn.* Quem terra.

In primo Nocturno.

Ant. Mane surgamus ad vineas, videamus si floruit vinea, si flores fructus parturiunt, ibi dabo tibi ubera mea.

Psalm. ut in Officio parvo B. M. V.

Ant. Cor suum tradet ad vigilandum diluculo.

Ant. Trahe me post te, curremus in odorem unguentorum tuorum.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua.

℟. Intende, prospere procede, et regna.

Lectio i.

De Parabolis Salomonis.

Cap. 8. *&* 9.

Ego Sapientia habito in consilio, et eruditis intersum cogitationibus. Timor Domini odit malum: arrogantiam, et superbiam, et viam pravam, et os bilingue detestor. Meum est consilium, et æquitas, mea est prudentia, mea est fortitudo. Per me reges regnant, e legum conditores justa decernunt. Per me Principes imperant, et potentes decernunt justitiam. Ego diligentes me diligo, et qui mane vigilant ad me, invenient me. Mecum sunt divitiæ, et gloria, opes superbæ, et justitia. Melior est enim fructus meus auro, et lapide pretioso, et genimina mea argento electo. In viis justitiæ ambulo, in medio semitarum judicii, ut ditem diligentes me, et thesauros eorum repleam.

℟. Sicut vigilavi super eos, ut evellerem, et demolirem, et dissiparem, et disperderem, et affligerem, * Sic vigilabo super eos, ut ædificem, et plantem.

℣. Erraverunt greges mei in cunctis montibus, et in universo colle excelso. Sic vigilabo.

Lectio ii.

Dominus possedit me in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret a principio. Ab æterno ordinata sum, et ex antiquis, antequam terra fieret. Nondum erant abyssi, et ego jam con-

cepta eram: necdum fontes aquarum eruperant, necdum montes gravi mole constiterant: ante colles ego parturiebar. Adhuc terram non fecerat, et flumina, et cardines orbis terræ. Quando præparabat cœlos aderam; quando certa lege, et gyro vallabat abyssos, quando aethera firmabat sursum, et librabat fontes aquarum, quando circumdabat mari terminum suum, et legem ponebat aquis, ne transirent fines suos, quando appendebat fundamenta terrae. Cum eo eram cuncta componens, et delectabar per singulos dies ludens coram eo omni tempore, ludens in orbe terrarum, et deliciae meae esse cum filiis hominum. Nunc ergo filii audite me, beati, qui custodiunt vias meas. Audite disciplinam, et estote sapientes, et nolite abjicere eam.

℟. Anima mea desideravit te in nocte,* Sed et Spiritu meo in præcordiis meis de mane vigilat ad te.

℣. Ego dormio, et cor meum vigilat: vox dilecti mei postulantis. Sed et spiritu.

Lectio iii.

Beatus homo, qui audit me, et qui vigilat ad fores meas quotidie, et observat ad postes ostii mei. Qui me invenerit, inveniet vitam, et hauriet salutem a Domino. Qui autem in me peccaverit lædet animam suam. Omnes qui me oderunt diligunt mortem. Sapientia ædificavit sibi domum, excidit columnas septem, immolavit victimas suas, miscuit vinum, et proposuit mensam suam. Misit ancillas suas, ut vocarent ad arcem, et ad mœnia civitatis; si quis est parvu-

lus veniat ad me, et insipientibus locuta est: venite, comedite panem meum, et bibite vinum, quod miscui vobis.

℟. Sicut visitat pastor gregem suum in die, * Quando fuerit in medio ovium suarum dissipatarum.

℣. Sic visitabo oves meas, et liberabo eas de omnibus locis in die nubis, et caliginis. Quando fuerit.

Gloria Patri. Quando fuerit.

In secundo Nocturno.

Ant. Salvabo gregem meum, et non erit ultra in rapinam.

Ant. Congregabit eum, et custodiet eum, sicut pastor gregem suum.

Ant. Læva ejus sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me.

℣. Adjuvabit eam Deus vultu suo.

℟. Deus in medio ejus, non commovebitur.

Lectio iv.

Sermo S. Bernardi Abbatis.

Ex Serm in cap. 12. Apoc. ante med.

Amplectamur Mariae vestigia, fratres mei, et devotissima supplicatione beatis illius pedibus provolvamur. Teneamus eam, nec dimittamus, donec benedixerit nobis; Potens est enim: Nempe vellus est medium inter rorem, et aream; mulier inter solem, e lunam; Maria inter Christum, et Ecclesiam constituta. Sed forte miraris non tam vellus opertum rore, quam amictam sole mulierem. Magna siquidem familiaritas, sed mira omnino vicinitas solis, et mulieris. Quomodo enim in tam vehementi fervore tam fragilis natura subsistit? Merito quidem admiraris, Moyses sancte, et curiosus

desideras intueri. Verumtamen solve calceamenta de pedibus tuis, et involucra pone carnalium cogitationum, si accedere concupiscis.

℟. Super omnem faciem terrae dispersi sunt greges mei, et non erat qui requireret: * Ecce ego requiram oves meas, et visitabo eas.

℣. Custodivit illas ab inimicis, et a seductoribus tutavit illas. Ecce ego requiram.

Lectio v.

Ejusdem in Assumpt. B. M. V. in fin.

Jam te, Mater Misericordiæ, per ipsum sincerissimæ tuæ mentis affectum tuis jacens provoluta pedibus Luna, idest Ecclesia mediatricem sibi apud Solem justitiæ constitutam devotis supplicationibus interpellat, ut in lumine tuo videat lumen, et Solis gratiam tuo mereatur obtentu, quam vere amavit, et ornavit, stolam gloriæ induens, et coronam pulchritudinis ponens in capite tuo. Plena es gratiarum, plena rore cœlesti innixa super dilectum, deliciis affluens. Ciba hodie pauperes tuos, Domina, ipsi quoque catuli de micis edant, nec puero Abrahae tantum, sed et camelis potum tribuas de supereffluenti hydria tua.

℟. Custodivit nos in omni via, per quam ambulavimus, * Et in cunctis populis, per quos transivimus.

℣. Posuerunt me custodem in vineis. Et in cunctis.

Lectio vi.

Sermo S. Augustini Episcopi.

Serm. 18. *de Sanctis in med.*

O Beata Maria accipe quascumque exiles, quascumque meritis tuis impares gratiarum actiones, et cum susceperis vota, culpas nostras orando excusa. Admitte nostras preces intra sacrarium exauditionis, et reporta nobis antidotum reconciliationis. Sit per te excusabile, quod per te ingerimus: fiat impetrabile, quod fida mente poscimus. Accipe quod offerimus, redona quod rogamus, excusa quod timemus; quia tu es spes unica peccatorum. Per te speramus veniam delictorum, et in te, Beatissima, nostrorum est expectatio præmiorum. Accipe insuper obsequium famulorum tuorum, in hac Regione degentium, qui in multis, magnisque periculis a te adjuti, in grati animi argumentum, et in memoriam beneficiorum defensionis, et protectionis a Pio Septimo Pontifice Maximo in tui honorem festivitatem hanc sub titulo Divini Pastoris Matris consecuti sunt, ut fideles omnes te custodem vigilantem, ac cœlestia pabula suppeditantem cognoscant, invocent, et revereantur.

℟. Sub umbra illius, quem desideraveram, sedi; * Et fructus ejus dulcis gutturi meo.

℣. Quid videbis in Sunamitide, nisi choros castrorum? Et fructum ejus.

Gloria Patri. Et fructus ejus.

In tertio Nocturno.

Ant. Favus distillans labia tua; mel, et lac sub lingua tua.

Ant. Egredere, et abi post vestigi gregum, et pasce hædos tuos.

Ant. Rigabo hortum meum plantationum, et inebriabo prati mei fructum.

℣. Elegit eam Deus, et prælegit eam.

℞. In tabernaculo suo habitare facit eam.

Lectio vii.

Lectio sancti Evangelii secundum Ioannem. *Cap.* 19.

In illo tempore: Stabant juxta Crucem Iesu Mater ejus, et soror Matris ejus Maria Cleophe, et Maria Magdalene. Et reliqua.

Homilia Beati Petri Damiani.

Ex Serm. 1. in Nat. B. M. V. in fin.

Virgo Dei Genitrix, cujus pulchritudinem Sol, et Luna mirantur, subveni, Domina, clamantibus ad te jugiter, revertere, revertere Sunamitis, revertere, revertere, ut intueamur te. Tu benedicta, et superbenedicta revertere primo per naturam. Numquid quia ita Deificata, ideo nostræ humanitatis oblita es? Nequaquam, Domina. Scis in quo discrimine nos reliqueris, ubi jaceant, quantum delinquant servi tui: non enim convenit tantæ misericordiæ, tantam miseriam oblivisci, quia etsi subtrahit gloria, revocat natura: non enim ita memoraris justitiæ Dei solius, ut misericordiam non habeas, neque ita es impassibilis, ut sis incompassibilis. Naturam nostram habes, non aliam, et justum est, ut de rore tantæ pietatis diffusius infundamur.

℞. Dilectus meus mihi, et ego illi, qui pascitur inter lilia, * Donec aspiret

dies, et inclinentur umbræ.

℣. Ego dilecto meo, et ad me conversio ejus. Donec.

Lectio viii.

Revertere secundo per potentiam. Fecit in te magna qui potens est, et data est tibi omnis potestas in cœlo, et in terra. Nil tibi impossibile, cui possibile est desperatos in spem beatitudinis relevare. Quomodo enim illa potestas tuæ potentiæ poterit obviare, quæ de carne tua, carnis suscepit originem? Accedis enim ante illud aureum humanæ reconciliationis altare non solum rogans, sed imperans; Domina, non ancilla. Moveat te natura, potentia moveat, quia quanto potentior, tanto misericordior esse debebis. Potestati enim cedit ad gloriam injurias ulcisci nolle cum possit. Revertere tertio per amorem. Scio, Domina, quia benignissima es, et amas nos amore invincibili, quos in te, et per te Filius tuus, et Deus tuus summa dilectione dilexit. Quis scit quoties refrigeres iram Iudicis, cum justitiæ virtus a præsentia Deitatis egreditur? * Revertere quarto per singularitatem. In manibus tuis sunt thesauri miserationum Domini, et sola electa es, cui gratia conceditur. Absit, ut cesset manus tua, cum occasionem quæras salvandi miseros, et misericordiam effundendi; neque enim tua gloria minuitur, sed augetur, cum pœnitentes ad veniam justificati, ad gloriam assumuntur. Revertere ergo Sunamitis, idest despecta, cujus animam pertransivit gladius, quæ fabri uxor appellata fuisti. Ad quid? Ut intueamur te.

Summa gloria est post Deum te videre, adhærere tibi, et in tuæ protectionis munimine demorari. Audi nos, nam et filius nihil negans honorat te, qui est Deus benedictus in sæcula sæculorum.

℟. Congregabo oves de terris, et inducam eas ib terram suam, * in rivis, et in cunctis sedibus terrae.

℣. Ego pascam oves meas, et ego eas accubare faciam. Et pascam.

Gloria Patri. In rivis.

Lectio nona erit de Homilia Dominicæ. occ. *Postea dicitur*. Te Deum laudamus

Ad Laudes, et per Horas.

Ant. Sonet vox tua in auribus meis, vox enim tua dulcis, et facies tua decora.

Psalm. Dominus regnavit *cum reliq. de de Dominica.*

Ant. Dilectus meus descendit in hortum, ut pascatur in hortis, et lilia colligat.

Ant. Veni, dilecte mi, egrediamur in agrum, commoremur in villis.

Ant. Fons hortum, puteus aquarum viventium, quæ fluunt impetu de Libano

Ant. In portis nostris omnia poma nova, et vetera, dilecte mi, servavi tibi.

Capit. Ab initio, *Hymn.* O gloriosa.

℣. Pulchra es. et decora filia Ierusalem. ℟. Terribilis ut castrorum acies ordinata.

Ad Benedictus.

Ant. Indica mihi ubi pascas, ubi cubes in meridie, ne vagari incipiam post greges sodalium tuorum.

Oratio.

Deus, qui universum mundum ineffabili tua providentia regis, atque

*

gubernas: præsta nobis famulis tuis; ut intercedente Beata Maria semper Virgine, quæ vigili custodia nos pascit, ab hostibus defensi, et fructus tui dulcedine satiati ad cœlestem patriam securi perducamur. Per Dominum.

Deinde fit comm. Dom. occurr.

Ad Horas Ant. ut in Laud. Capit. et ℟. br. ut in Offic. B. M. V. in Sabb., et ad Primam in ℟. brev. dicit. ℣. Qui natus es de Maria Virgine. *In secund. Vesper. omnia ut in primis.*

℣. Per te salutem hauriamus, Virgo Maria. ℟. Ex charitate, et passione Christi Filii tui.

Ad Magnificat.

Ant. Cum vidisset ergo Iesus Matrem, et discipulum stantem, quem diligebat, dicit Matri suæ: Mulier, ecce Filius tuus. Deinde dicit Discipulo: Ecce Mater tua, ex illa hora accepit eam Discipulus in sua, all.

Oratio, Deus qui, *ut supr. pag.* 113

Et fit. comm. Dom. occurr.

DIE XXIV. OCTOBRIS.

In Festo S. Raphaelis Archangeli.

Ex Indulto etc. die 1. Octobr. 1800. Pro Clero Sæculari Civitatis, et Diœces. et pro Religiosis, et Monialib. utentibus Calendario Diœces.

Duplex.

AD VESPERAS

Ant. Missus est, *cum reliq. de Laud. Psalm.* Dixit Dominus, *cum reliq. de Dominica, et loco ultimi Psalm.* Laudate Dominum omnes gentes.

Capitulum. Tob. 12.

Quando orabas cum lacrymis, et sepeliebas mortuos, et derelinquebas

prandium tuum, et mortuos abscondebas per diem in domo tua, et nocte sepeliebas eos, ego obtuli orationem tuam Domino.

Hymnus.

Tibi, Christe, splendor Patris,
Vita, virtus cordium,
In conspectu Angelorum
Votis, voce psallimus:
Alternantes concrepando
Melos damus vocibus.
Collaudamus venerantes
Omnes cœli principes,
Sed præcipue fidelem
Medicum, et comitem
Raphaelem in virtute
Alligantem dæmonem:
Quo custode procul pelle,
Rex Christe piissime,
Omne nefas inimici,
Mundo corde, et corpore
Paradiso redde tuo
Nos sola clementia.
Gloriam Patri melodis
Personemus vocibus:
Gloriam Christo canamus,
Gloriam Paraclito,
Qui trinus, et unus Deus
Extat ante sæcula. Amen.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi.
℟. Habens thuribulum aureum in manu sua.

Ad Magnificat. Antiph.

Ego sum Raphael Angelus, qui asto ante Dominum: vos autem benedicite Deum, et narrate omnia mirabilia ejus.

Oratio.

Deus; qui beatum Raphaelem Archangelum Tobiæ famulo tuo comitem

dedisti in via: concede nobis famulis tuis; ut ejusdem semper protegamur custodia et muniamur auxilio: Per Dominum.

Ad Matutinum, Invitat Regem Archangelorum Dominum * Venite adoremus.

Psalm. Venite exultemus. *Hymn.* Tibi Christe, *ut supra in Vesper.*

In primo Nocturno.

Ant. Ingressus Tobias invenit juvenem praecinctum, et quasi paratum ad ambulandum, et ignorans quod Angelus esset salutavit eum.

Psalm. Domine Dom. noster.

Ant. Angelus Raphael seipsum occultans ait: Ego sum Azarias magni Ananiae filius.

Psalm. In Domino confido.

Ant. Sanum ducam filium tuum in regionem Medorum, et sanum tibi reducam, allel.

Psalm. Domine, quis habitabit.

℣. Data sunt Angelo incensa multa.

℟. Ut adoleret ea ante altare aureum quod est ante oculos Domini.

De Libro Tobiae.

Lectio i. *Cap.* 12.

Vocavit ad se Tobias filium suum, dixitque ei: Quid possumus dare viro isti sancto, qui venit tecum? Et respondens Tobias dixit patri suo: Pater, quam mercedem dabimus ei? aut quid dignum poterit esse beneficiis ejus? Me duxit, et reduxit sanum, pecuniam a Gabelo ipse recepit, uxorem ipse me habere fecit, et dœmonium ab ea ipse compescuit; gaudium parentibus ejus fecit, me ipsum a devoratione piscis eripuit, te quoque videre fecit lumen cœli, et bonis omnibus

per eum repleti sumus. Quid illi ad haec poterimus dignum dare? Sed peto te, pater mi, ut roges eum, si forte dignabitur medietatem de omnibus, quae allata sunt, sibi assumere.

℟. In illo tempore exauditæ sunt preces amborum in conspectu gloriæ summi Dei, * Et missus est Angelus Domini sanctus Raphael, ut curaret eos ambos, quorum uno tempore sunt orationes in conspectu Domini recitatæ.

℣. Tobias, et Sara in tribulatione positi, cum lacrymis orare cœperunt. Et missus.

Lectio ii.

Et vocantes eum, pater scilicet et filius, tulerunt eum in partem; et rogare cœperunt, ut dignaretur dimidiam partem omnium, quae attulerant, acceptam habere. Tunc dixit eis occulte: Benedicite Deum cœli, et coram omnibus viventibus confitemini ei, quia fecit vobiscum misericordiam suam. Etenim sacramentum regis abscondere, bonum est: opera autem Dei revelare, et confiteri, honorificum est. Bona est oratio cum jejunio, et eleemosyna, magis quam thesauros auri recondere; quoniam eleemosyna a morte liberat, et ipsa est, quae purgat peccata, et facit invenire misericordiam, et vitam aeternam. Qui autem faciunt peccatum, et iniquitatem, hostes sunt animae suae. Manifesto ergo vobis veritatem, et non abscondam a vobis occultum sermonem. Quando orabas cum lacrymis, et sepeliebas mortuos, et derelinquebas prandium tuum, et mortuos abscondebas per diem in domo tua, et

nocte sepeliebas eos, ego obtuli orationem tuam Domino. Et quia acceptus eras Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret te.

℟. Egressus Tobias invenit juvenem splendidum, stantem, praecinctum, et quasi paratum ad ambulandum, et salutavit eum, et dixit: * Unde te habemus, bone juvenis?

℣. Et ignorans, quod Domini Angelus esset, salutavit eum, et dixit. Unde te.

Lectio iii.

Et nunc misit me Dominus, ut curarem te, et Saram uxorem filii tui a daemonio liberarem. Ego enim sum Raphael Angelus, unus ex septem, qui astamus ante Dominum. Cumque haec audissent, turbati sunt, et trementes ceciderunt super terram in faciem suam. Dixitque eis Angelus: Pax vobis, nolite timere. Etenim cum essem vobiscum, per voluntatem Dei eram: ipsum benedicite, et cantate illi. Videbar quidem vobiscum manducare, et bibere; sed ego cibo invisibili, et potu, qui ab hominibus videri non potest, utor. Tempus est ergo, ut revertar ad eum, qui me misit: vos autem benedicite Deum, et narrate omnia mirabilia ejus. Et cum haec dixisset, ab aspectu eorum ablatus est, et ultra eum videre non potuerunt. Tunc prostrati per horas tres in faciem suam, benedixerunt Deum, et exurgentes narraverunt omnia mirabilia ejus.

℟. Ingressus Angelus ad Tobiam, salutavit eum, et dixit: Gaudium sit tibi semper: * Forti animo esto; in proximo enim est, ut a Deo cureris.

℣. Et respondens Tobias ait: Quale

gaudium mihi erit, qui in tenebris sedeo, et lumen coeli non video? Forti. Gloria Patri, Forti.

In secundo Nocturno.

Ant. Dixit autem Angelus. Apprehende branchiam piscis, et trahe eum extra aquas.

Psalm. Coeli enarrant.

Ant. Obsecro te, Azaria frater, ut dicas mihi, quod remedium habebunt ista, quae de pisce servare jussisti?

Psalm. Domini est terra.

Ant. Lumina fel sanat, sed virtus cordis, et jecoris diaboli expellit potestatem.

Psalm. Benedicam Dominum.

℣. Ascendit fumus aromatum in conspectu Domini:

℟. De manu Angeli.

Sermo S. Augustini Episcopi.

Serm. 1. in Dom. 15. de B. Tobia qui est 226. de Tempore.

Lectio iv.

Beatus Tobias, qui panem suum noverat frangere esurienti, mercedem celerem mercenario praeparat laboranti. Patienter lectione percepta, quae nuper est recitata, admirabamur patris, filijque tractatum, quemadmodum Angelus monet, quem aestimabant terrenum sub coelesti gloria mercenarium. Ad hoc enim coecitatis incurrit exitium, ut Angelum susciperet medicum, qui divinis facibus incensus sic anhelavit. Honesta est oratio cum jejunio, et eleemosyna. Oratio justi clavis est cœli. Ascendit precatio, et descendit Dei miseratio. Licet alta sit terra, altum cœlum, audit tamen Deus hominis linguam, si mundam habeat con-

cientiam: Cum sensibus loquitur, si sit solus noster gemitus. Sufficit auribus imber oculorum: fletus citius audit, quam voces. Oratio invidi solet de auribus propulsari. Erat patris, et filii anima una; dum esset proprietas membrorum, erat illis singularis germanitas animorum. Fili, inquit, dimittamus istum hominem, adjicientes ad mercedem placitam, quia nobis multa opere suo contulit bona: et rogare cœpit mercenarium, ut mercedis suæ sumat effectum. Frater, inquit, accipe quod tuum est, et tunc vade salvus. Recipe mercedem tuam, quia mihi, et filio meo bonam præbuisti misericordiam. Tolle, ut dixi, substantiam, quam cum filio meo reportasti: nam gratia, quam tibi debemus, non potest ponderari.

℟. Interrogavit Tobias Angelum: De qua domo, aut de qua tribu es tu? Qui respondens, ait: * Ego sum Azarias Ananiae magni filius.

℣. Genus quaeris mercenarii, an ipsum mercenarium, qui cum filio tuo eat? Sed ne forte solicitus sis. Ego.

Lectio v.

Continuo Angelus gaudens de cogitata mercede, qui missus fuerat gratis facere pietatem: Tobis, inquit, vel Tobias, quid de mea mercede satis superflue cogitatis? Habete quod vobis donavit Pater ille coelestis. Ego minister sum curationis: ille est auctor sanitatis. Nescitis cujus mercenarii ope perfrui meruisti. Defunctos captivitatis sepelire non timuistis: Tobis, ascenderunt ad Dominum opera tua, quia relicto prandio, reddidisti mortuum sepulturae. Ego Domino medulla-

ta intuli sacrificia pro venerabili sepultura. Ego directus sum operarius fori coelestis. Mortuum sepelisti, et mortis aculeum non timuistis. Ipse sepultus pro vobis voce tacita proclamavit. Probationis fuerat cæcitas oculorum, unde patientia tua clarius meruisset de cœlestibus ornamentum. Ego sum Raphael, unus ex septem Angelis, qui astamus ante claritatem Dei. Non indigeo fructu humanae mercedis: divitem me facit conversatio Majestatis. Dives est ille, qui me misit; gratis jussit impendi quod gratis ipse concessit. Nec ipsum honorem gratiarum mihi deputetis, quia nihil meis viribus percepistis. Deum benedicite, et illi confitemini, et ipsum glorificate, quia vobiscum fecit bona.

℟. Exivit Tobias, ut lavaret pedes suos; et ecce piscis immanis exivit ad devorandum eum: qui expavescens, clamavit voce magna, dicens: Domine, invadit me. Et dixit ei Angelus: Apprehende branchiam ejus, et trahe eum ad te. * Exentera hunc piscem, et cor ejus, et fel, et jecur repone tibi; sunt enim necessaria ad medicamenta utiliter.

℣. Attraxit autem Tobias piscem in siccum, et palpitare cœpit ante pedes ejus, et ait Angelus ei. Exentera.

Lectio vi.

Subito patefacto mysterii cœlestis honore, voce Raphaelis Archangeli, attoniti Tobis, et Tobias, collapsi in terram proruerunt, vocem tremulam penitus occultaverunt, quia vocem insolitam audierunt. Quid metuistis, pater Tobis, filiusque Tobias? Mercenarium habere

cœlestem, et tamquam operarium locare terrestrem? Celavit vobis Angelus nomen: Azarias sum, inquit, Ananiæ magni filius: et cum dixit: Ego sum Raphael Angelus, celavit in primo nomine dignitatem, ne faceret locatori terrorem. Si enim diceret. Ego sum Angelus, non esset Tobiæ mercenarius. Servata est dignitas nominis, ut postremo magnitudo claresceret dignitatis. Videte, charissimi quantum sit eleemosynæ meritum: Angelum meruit habere operarium. Videtis quantum proficit mortuos sepelire, ut oblatio ejus per Angelum Raphaelem ad cœlestem ascenderet majestatem. Videtis, quia eleemosyna a morte liberat, et ipsa purgat peccata, facit purgationem oculorum, liberat a tenebris peccatorum. Tobis via sua deducitur: Sara tot viris contristata, per Angelum matrimonio copulatur.

℞. Ubi introieris domum tuam, dixit Angelus Raphael ad Tobiam, statim adora Dominum Deum tuum, et gratias agens ei, accede ad patrem tuum, et osculare eum: * Statimque lini super oculos ejus ex felle isto piscis, quem portas tecum; scias enim, quoniam mox aperientur oculi ejus, et videbit pater tuus lumen cœli, et in aspectu tuo gaudebit.

℣. Tolle tecum ex felle isto piscis, erit enim necessarium. Statimque.

Gloria Patri. Statimque.

In tertio Nocturno.

Ant. Est hic Sara Raguelis filia, quæ tibi conjugio dabitur, et omnis substantia ejus.

Psalm. Cantate Domino.

Ant. Septem viros habuit, quos dæmonium oppressit, timeo ne mihi simile contingat.

Psalm. Dominus regnavit.

Ant. Per tres dies orationi cum uxore tua vacabis, ut in semine Abrahæ benedictionem in filiis consequaris.

Psalm. Benedic.

℣. Apprehendit Angelus Raphael dæmonium. ℟. Et relegavit illud in deserto superioris Ægypti.

Lectio sancti Evangelii secundum Ioannem.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo tempore: Erat dies festus Iudæorum, et ascendit Iesus Ierosolymam Et reliqua.

Homilia Sancti Augustini Episcopi.

Tract. 17. *in cap.* 5. *Joann.*

Mirum non esse debet a Deo factum miraculum; mirum enim esset, si homo fecisset. Magis gaudere, quam mirari debemus, quia Dominus noster, et Salvator Iesus Christus homo factus est, quam quod divina inter homines Deus fecit. Plus est enim ad salutem nostram, quod factus est propter homines, quam quod fecit inter homines; et plus est, quod vitia sanavit animarum, quam quod sanavit languores corporum moriturorum.

℟. Benedicite Deum Cœli, dixit Angelus Raphael, et coram omnibus viventibus confitemini ei, * Quia fecit vobiscum misericordiam suam. * Ipsum benedicite, et cantate illi, et narrate omnia mirabilia ejus. Quia.

Lectio viii.

Sed quia ipsa anima nec eum noverat, a quo sananda erat, et oculos habebat in carne, unde facta corporalia videret; nondum habebat sanos in corde, unde Deum latentem agnosceret: Fecit quod videri poterat, ut sanaretur, unde videri non poterat. Ingressus est locum, ubi jacebat magna multitudo languentium, cæcorum, claudorum, aridorum.

℟. Tempus est, ut revertar ad eum, qui me misit, dixit Angelus Raphael: * Vos autem benedicite Dominum, et narrate omnia mirabilia ejus. * Confitemini ei coram omnibus viventibus, quia fecit vobiscum misericordiam suam. Vos. Gloria Patri. Vos.

Lectio ix.

Et cum esset medicus et animarum, et corporum, et qui venisset sanare omnes animas crediturorum, de illis languentibus unum elegit, quem sanaret, ut unitatem significaret. Si mediocri corde, et quasi humano captu, et ingenio consideremus facientem, et quod ad potestatem pertinet, non magnum aliquid perfecit: et quoad benignitatem, parum fecit. Tot jacebant, et unus curatus est, cum posset uno verbo omnes erigere.

Te Deum laudamus.

Ad Laudes, & per Horas. Ant.

Missus est Angelus Raphael ad Tobiam, et Saram, ut curaret eos.

Psalm. Dominus regnavit, *cum reliq. de Laud. Dominicæ.*

Ant. Ingressus Angelus ad Tobiam salutavit eum, et dixit: Gaudium sit tibi semper.

Ant. Forti animo esto Tobias: in proximo enim est, ut a Deo cureris.

Ant. Benedicite Deum Cœli, et coram omnibus viventibus confitemini illi, quia fecit vobiscum misericordiam suam.

Ant. Pax vobis, nolite timere: Deum benedicite, et cantate illi.

Capitul. *Tob.* 12.

Quando orabas cum lacrymis, et sepeliebas mortuos, et derelinquebas prandium tuum, et mortuos abscondebas per diem in domo tua, et nocte sepeliebas eos, ego obtuli orationem tuam Domino.

Hymnus.

Christe Sanctorum decus Angelorum,
Rector humani generis, et Auctor,
Nobis sacratum tribue benignus
Scandere cœlum.

Angelum nobis Medicum salutis
Mitte de cœlis Raphael, ut omnes
Sanet ægrotos, pariterque nostros
Dirigat actus.

Hinc Dei nostri Genitrix Maria,
Totus, et nobis chorus Angelorum
Semper assistat, simul et beata
Concio tota.

Præstet hoc nobis Deitas beata
Patris, ac Nati, pariterque Sancti
Spiritus, cujus resonat in omni
Gloria mundo. Amen.

℣. In conspectu Angelorum psallam tibi, Deus meus. ℟. Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo.

Ad Benedictus. Antiph.

Ego sum Raphael Angelus, qui asto

ante Dominum: vos autem benedicite Deum, et narrate omnia mirabilia ejus, Alleluja.

Oratio.

Deus, qui beatum Raphaelem Archangelum Tobiæ famulo tuo comitem dedisti in via: concede nobis famulis tuis; ut ejusdem semper protegamur custodia, et muniamur auxilio. Per Dominum.

Ad Tertiam, Ant. Ingressus Angelus.

Capitul. Quando orabas, *ut supra.*

℟. *br.* Stetit Angelus * Iuxta aram templi. Stetit.

℣. Habens thuribulum aureum in manu sua. Iuxta aram templi. Gloria Patri. Stetit Angelus.

℣. Ascendit fumus aromatum in conspectu Domini. ℟. De manu Angeli.

Ad Sextam, Antiphona.

Forti animo.

Capitul. Tob. 12.

Et nunc misit me Dominus, ut curarem te, et Saram uxorem filii tui a dæmonio liberarem. Ego enim sum Raphael Angelus, unus ex septem, qui astamus ante Dominum.

℟. *br.* Ascendit fumus aromatum * In conspectu Domini. Ascendit.

℣. De manu Angeli. In conspectu Domini. Gloria Patri. Ascendit.

℣. In conspectu Angelorum psallam tibi Deus meus. ℟. Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo.

Ad Nonam. Antiph. Pax vobis.

Capitul. Tob. 12.

Tempus est, ut revertar ad eum, qui me misit: vos autem benedicite Deum, et narrate omnia mirabilia ejus.

℟. *br.* In conspectu Angelorum * Psallam tibi, Deus meus. In conspectu. ℣. Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo Psallam. Gloria Patri. In conspectu.

℣. Adorate Deum.

℟. Omnes Angeli ejus.

In secundis Vesp. Antiph. Missus est Angelus, *cum reliquis Antiph. de Laudibus.*

Psalm. Dixit Dominus *cum reliquis de Dominica, & loco ultimi Psalm.* Confitebor.

Capitulum, Hymnus, & ℣. ut in primis Vesperis.

Ad Magnificat. Antiph. Princeps gloriosissime Raphael Archangele, esto memor nostri, hic, et ubique semper precare pro nobis Filium Dei, alleluja, alleluja.

Oratio, ut supra, pag. 126.

DIE XI. NOVEMBRIS.

In Festo S. Martini Episcopi Conf. et Eccl: Cathedr. Titular. ac Civit. et Diœc. Patroni.

Duplex 1. *Class. cum Oct. in Civ. & Diœc.*

Pro Regularibus sine octava.

Omnia ut in Breviario, sed Octava Lectio terminat. ad illa verba: Deniq. lucerna, *unde incipit nona Lectio.*

De S. Menna Mart. nihil.

Die XII. Novembr. *Fit de S. Martino Pap. & Martyr. cum com. octavæ.* Semid.

Die XIII. Novembr: *Fit de S. Didaco Conf. cum com. octavæ*, Semid.

DIE XIV. NOVEMBRIS.

Quarta die infr. Octavam S. Martini.

Semiduplex.

In 1. noct. Lection. de scr. occurr.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Bernardi Abbatis.

In Festo S. Martini de exempl. obed.

Lectio iv.

Ut tamen pauca virtutum ejus indicia promam, pauperem illum spiritu beatus novit Hilarius, cum imponere ei Diaconatus officium tentans, nec prævalens, quod indignum sese vociferaretur, exorcistam eum esse præcepit; in quo quidem locus injuriæ videretur, sciens nimirum, quod humiliorem ordinationem minime repudiaret: Pauper fuit, veste sordibus, crine incultus, facie despicabilis; quæ quidem licet in electione ejus a quibusdam malevolis objecta fuissent in ipso tamen Episcopatu, sicut scriptum est, penitus non mutavit. Denique quia vere pauper fuit spiritu, pauper et modicus meruit nominari.

℟. Oculis, ac manibus.

Lectio v.

Audi vero mansuetudinem ejus, suo illo Sulpitio sic scribente. Tantam adversus omnes injurias patientiam assumpserat, ut cum esset summus Sacerdos impune etiam ab infimis Clericis læderetur, nec propter id eos aut loco unquam amoverit, aut a sua, quantum in ipso fuit, charitate repulerit. Quod quidem in Brixio manifeste probatum omnes vos arbitror meminisse. Sane in Cœlum etiam lacrymæ ejus a maxilla ascendere consueverant, quibus sic abundabat, ut soleret pro illorum quoque, qui obtrectatores sui videbantur, flere peccatis.

℟. Beatus Martinus.

Lectio vi.

Quantum justitiam esurierit, tum in cœteris ejus actibus, item specialiter in Idololatriæ persecutione probatum est, in templorum destructione, in statuarum dejectione, in succisione lucorum. Ubi se quoque aliquando non est veritus dare discrimini, ut occasio tanti criminis de medio tolleretur. Nam misericordem eum in pauperes se expertum Salvator ipse apud Angelos gloriabatur, datam sibi medietatem vestis ostentans. Utinam nobis etiam miseris apud summum Iudicem misericordiam illam exhibere dignetur, qua et illos olim morti destinatos, et tormentis variis deputatos eripuit, pro quibus ante terreni Iudicis januam nocte media scribitur jacuisse.

℟. Dixerunt discipuli.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 11.

In illo tempore: Dixit Iesus Discipulis suis: Nemo lucernam accendit, et in abscondito ponit, neque sub modio; sed supra candelabrum, ut qui ingrediuntur, lumen videant. Et reliqua.

Homilia S. Ioannis Chrysostomi

In Matth. Homil. 11.

Lucerna corporis tui est oculus tuus: quod oculus corpori, hoc intellectus est animæ. Ut enim nequaquam optes auro ornari, veste serica conspici, si sit oculis tibi carendum: sed horum procul dubio sanitatem desiderabiliorem rebus omnibus judicares, quæ si tibi certe depereat nihil te jam tota vita delectat: quanto hoc

magis pro oculis debes mentis efficere? sicut enim postquam corporalium oculorum lumen extinctum est, omnia jam membra in miser adversantur, ac tenebris: ita etiam mente cæcata, innumeris prorsus malis hominum vita cumulatur.

℟. O beatum Virum.

Lectio viii.

Quemadmodum igitur in corpore hoc maxime providemus, ut oculos habeamus incolumes: sic etiam in anima intellectus conservemus salutem: si vero cæcamus istum, quo aliis quoque debemus lumen inferre, unde jam ipsi poterimus aspicere? Sicut enim qui caput ipsum fontis obstruxit, totum simul exsiccavit et fluvium; sic etiam, qui oculum mentis tenebris obduxit, omnes quoque vitæ istius actus una confusione cæcavit: propter quod ait: Si lumen, quod in te est, tenebræ sunt, ipsæ tenebræ quantæ erunt?

℟. Martinus.

Lectio ix.

Quando enim lucernam extinguitur, quando gubernator mergitur, quando dux ipse capitur; quæ tandem obedientibus supererit spes salutis? Propterea nunc quidem omisit dicere eas, quæ divitiis tenduntur, insidias, lites videlicet, ac pugnas, sed ponens his omnibus sæviora, et quæ absque dubio semper accidunt, a maligna concupiscentia liberat audientes. Etenim multo horribilius est mentem huic ægritudini mancipare, quam carceris squallore macerari. Dedit enim nobis intellectum Deus, ut ignorantiam fugemus e mentibus, ut re-

ctum teneamus justumque judicium, et contra diversarum impugnationum varios incursus, hoc quasi quodam scuto usi, ac lumine, maneamus innocui, atque muniti. Te Deum.

DIE XV. NOVEMBRIS.

In Festo Sanctæ Gertrudis Virginis.

Duplex minus.

Decr. S. R. C. die 9 Martii 1739.

Omnia de Communi Virginum præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui in corde Beatæ Gertrudis Virginis jucundam tibi mansionem præparasti: ipsius meritis, et intercessione cordis nostri maculas clementer absterge; et ejusdem tribue gaudere consortio. Per Dominum.

Et fit commem. octavæ.

In 1. Noct. Lect. de script. occurr.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Gertrudis Islebii in Saxonia nobili genere nata quinquennis in Monasterio Rodardensi, Ordinis Sancti Benedicti virginitatem suam, ac seipsam Iesu Christo obtulit. Quo ex tempore a mundanis rebus prorsus aliena, virtutique sedulo intenta, cælestis vitæ genus instituit. Ad humaniorum literarum notitiam rerum divinarum cognitionem adjunxit. Quarum meditatione vehementius ad virtutem incensa, brevi Christianam perfectionem adepta est. De Christo, ejusque vitæ Mysteriis sæpenumero pio cum animi sensu loquebatur: unamque Dei gloriam cogitans, ad illam vota sua omnia, et actiones referebat. Quamvis autem multis exi-

miis naturæ, et gratiæ donis a Deo aucta esset, ita tamen sibi ipsa vilescebat, ut inter præcipua divinæ bonitatis miracula hoc item memoraret, quod se indignissimam misericorditer sustineret.

℟. Propter veritatem.

Lectio v.

Trigesimum ætatis annum agens, primum Rodardensis Monasterii, ubi religiosam vitam est professa, deinde Elpediani Præses electa, quadraginta annorum spatio, ea charitate, prudentia, et regularis disciplinæ studio munus obivit, ut Coenobium religiosæ perfectionis domicilium videretur. Utrobique vero licet esset omnium Mater, et Magistra, omnium tamen minima haberi volebat, ac demissione pari ministram se exhibebat. Quo liberius Deo vacaret, vigiliis, abstinentia, aliisque cruciatibus corpus afflixit: semperque sui similis, morum innocentiam, mansuetudinem, ac patientiam prætulit singularem. Proximorum saluti omni ope studuit, piæque curæ copiosum fructum retulit. Divini amoris vi frequentes patiebatur ecstases, altissimæque contemplationis, et divinæ unionis donum obtinuit.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio vi.

Ut meritum acceptissimæ sibi Sponsæ Christus ostenderet, in corde Gertrudis jucundam sibi esse mansionem testatus est. Deiparam Virginem veluti Matrem, et Curatricem a Jesu acceptam pietate præcipua prosequebatur; ab eaque multa accepit beneficia. Erga divinissimum Eucharistiæ Sacramentum, et Pas-

sionem, Domini tanto amore cum grati animi sensu afficiebatur, ut interdum uberibus lacrymis perfunderetur. Iustorum animas piacularibus flammis addictas quotidianis subsidiis, et precibus juvabat. Multa ad confovendam pietatem scripsit. Divinarum etiam revelationum, et prophetiæ dono claruit. Denique flagrantissimo Dei amore potius, quam morbo languescens, anno Domini millesimo ducentesimo nonagesimo secundo vita decessit. Miraculis vivens, et post mortem a Deo illustrata est.

℟. Afferentur Regi.

In tertio Nocturno.

Homil. Sancti Gregor. Papæ In Evang. Simile erit Regnum Cælorum decem Virginibus, *de Com.* 1. *loco.*

Et fit commem. Octavæ:

DIE XVI. NOVEMBRIS.

Sexta die infr. Oct: S. Martini.

Semiduplex.

In primo Noct. *Lect. de Script. occ.*

In secundo Nocturno.

De Sermone S. Bernardi Abbatis.

Lectio iv.

Magna quidem obedientia vestra, Angeli Sancti, sed quod dicere audeam pace vestra, nescio an inveniatur in vobis quisquam paratus in tale aliquando ministerium mitti, in quo necesse habeat non videre faciem Patris. Magnum est, Petre, quod Dominum sequuturus, omnia reliquisti, sed audivi te in monte dicentem, ubi transfiguratus est coram vobis, Domine bonum est nos hic esse, faciamus hic tria tabernacula. Non est hoc;

Si adhuc populo tuo sum necessarius, non recuso laborem.

℟. Oculis, ac manibus.

Lectio v.

Paratum cor tuum, Martine, paratum cor tuum, sive manere in corpore, sive dissolvi, et esse cum Christo. Et magna quidem in horrenda morte securitas, magna in visione Christi desideranda, et tam ferventer, ac singulariter desideranda perfectio reperitur; sed id quidem longe amplius per omnem modum, quod qui mori non metuis, imo qui tanto desiderio præsentiam Domini concupiscis, vivere quoque non renuis, et expectatione molestissima fatigari; in quo enim alio non obedire potuerat, qui in hoc tanto articulo tam devote clamabat. Fiat voluntas tua?

℟. Beatus Martinus.

Lectio vi.

Hæc ergo pars nostra sit, fratres, in convivio hodierno; hanc nobis obedientiam in mensa pauperis, imo jam divitis hujus appositam diligenter consideremus, scientes quoniam ipsa est, quæ a nobis exigitur, ipsa, quam oportet nos præparare, ut singuli quique dicamus: quia paratus sum, et non sum turbatus, ut custodiam mandata tua. Nec modo semel, aut in parte, sed paratum cor meum Deus, paratum cor meum, paratum ad utrumque, et in nullo tuam præscribens dispositionem.

℟. Dixerunt discipuli.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam. *Cap. xi.*

Lectio vii.

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Nemo lucernam accendit, et in abscondito ponit, neque sub modio: sed supra candelabrum, ut qui ingrediuntur, lumen videant.

Et reliqua.

Homilia Sancti Augustini Episcopi.

De serm. Dom. in Monte, Lib. 2. cap. 13.

Si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus tuum lucidum erit. Qui locus sic intelligendus est, ut noverimus, omnia opera nostra tunc esse munda, et placere in conspectu Dei, si fiant simplici corde, idest intentione superna, fine illo charitatis, quia plenitudo legis charitas. Oculum ergo hic accipere debemus ipsam intentionem, qua facimus quicquid facimus; quæ si munda fuerit, et recta, et illud aspiciens, quod aspiciendum est, omnia opera nostra, quæ secundum eam operamur, necesse est bona sint: quæ omnia opera totum corpus appellavit.

℟. O beatum Virum.

Lectio viii.

Non ergo quid quisque faciat, sed quo animo faciat, considerandum est, Hoc est enim lumen in nobis, quia hoc nobis manifestum est, bono animo nos facere quod facimus. Omne enim, quod manifestatur, lumen est: nam ipsa facta, quæ ad hominum societatem a nobis procedunt, incertum habent exitum, et ideo tenebras eas vocavit. Itaque si bono animo feci, quod mihi, cum facerem, notum erat, et ideo lumen vocatur, illuminatur etiam factum meum, qualemcum-

que exitum habuerit. Si autem malo animo feci, etiam ipsum lumen tenebræ sunt. Lumen enim dicitur, quia novit quisque, quo animo faciat, etiam cum malo animo facit; sed ipsum lumen tenebræ sunt, quia non in superna dirigitur simplex intentio, sed ad inferiora declinatur.

℟. Martinus.

Lectio ix.

Si ergo lumen, quod in te est, tenebræ sunt, ipsæ tenebræ quantæ erunt? Hoc est, si ipsa cordis intentio, qua facis, quod facis, quæ tibi nota est, sordidatur appetitu rerum terrenarum, et temporalium, atque cæcatur; quanto magis ipsum factum, cujus incertus est exitus, sordidum, et tenebrosum est? quia, et si bene alicui proveniat, quod tu non recta, et munda intentione facis, quomodo tu feceris, tibi imputatur; non quomodo illi provenerit: Te Deum.

Die XVII. Novemb. *Fit de S. Gregorio Thaum. Ep. & Conf. semid. cum comm. octavæ.*

Vesp. de oct. ut 1. Vesp. festi com. præc.

DIE XVIII. NOVEMBRIS.

Octava S. Martini Episc. et Confess.

Duplex.

Omnia ut in festo præter sequentiæ.

In primo Noctur. *Lection. de Script. occ.*

In secundo Nocturno.

Sermo S. Ioannis Chrysostomi.

In Orat. de S. Philogonio tom. 3.

Lectio iv.

Quantum sit pietatis argumentum, quod Deus Martinum tanto Magistratu dignum judicarit, audi: Christus excitatus a morte quid dicit Petro: Non

dicit Christus, abjice pecunias, jejunium exerce, macera te laboribus, mortuos excita, dœmones abige, sed omnibus illis prætermissis dicit illi: Si diligis me, pasce oves meas. Hoc autem dicebat, non solum ut nobis certissime declararet, quantopere ipsum diligeret Petrus, verum etiam ut palam faceret, quantam haberet benevolentiam erga suas oves, exemplum proposuit Petro erga ipsum amoris, tantum non dicens, qui diligit oves meas, me diligit.

℟. Oculis, ac manibus.

Lectio v.

Itaque si quis voluerit illi commendatus esse, curam habeat ovium illius, publicam quærat utilitatem, fratrum suorum saluti prospiciat: nullum enim officium hoc Deo charius est, et ob id alicubi dicit: Simon expetivit te Satanas, ut cribraret te tamquam triticum, sed ego rogavi pro te, ne deficiat fides tua. Quod igitur hujus sollicitudinis, curæque præmium mihi rependis? Sed quam tandem poscit repensationem? Eamdem curam, quam nobis impendit, reposcit; nam et tu, inquit, aliquando conversus confirma fratres tuos. Sic et Paulus ait: Imitatores mei estote, sicut et ego Christi. Quomodo ille factus est Christi imitator? omnibus per omnia placens, non quærens suam ipsius utilitatem, sed multorum ut salvi fierent.

℟. Beatus Martinus.

Lectio vi.

Videamus autem quomodo munus hoc Episcopi Martinus administravit. Fluvius arguit qualis sit fons, fructus

indicat qualis sit radix. Neque hoc minimum habebit momenti ad absolvendam encomii partem, sed omnino satis fuerit ad declarandam hominis virtutem. Restum erat multæ difficultatis, cum nuper esset sedata persecutio, manentibus etiamnum gravissimæ tempestatis illius reliquiis cumque negotia plurimam desiderarent correctionem.

℟. Dixerunt discipuli.

In tertio Nocturno.

Lectio S. Evangelii secundum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo tempore: Dixit Iesus Discipulis suis: Nemo lucernam accendit, et in abscondito ponit, neque sub modio, sed supra candelabrum, ut qui ingrediuntur lumen videant.

Et reliqua.

Homilia S. Bernardi Abbatis.

Ex tractatu de præcepto, et dispensatione Tom. 2.

Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Ut interior oculus vere simplex sit, duo illi esse arbitror necessaria, charitatem in intentione, et in electione veritatem. Nam si bonum quidem diligat, sed verum non eligat, habet quidem zelum Dei, sed non secundum scientiam, et nescio quemadmodum judicio veritatis vera esse possit cum falsitate simplicitas. Volens denique ad veram discipulos instruere simplicitatem magistra Veritas: Estote, inquit prudentes, sicut serpentes, et simplices sicut columbæ. Præmisit prudentiam, sine qua neminem satis esse posse simplicem sciret.

℟. Beatum virum.

Lectio viii.

Quomodo denique vere simplex erit oculus cum ignorantia veritatis? Aut vera potest dici simplicitas, quam simplex ignorat veritas? Scriptum est enim: Ignorans ignorabitur. Cæterum sicut oculum simplicem duo ista faciunt bona, amor boni, et cognitio veri: sic nequam oculum duo e regione mala constituunt, cæcitas, qua fit, ut veritatem non agnoscat, et perversitas, qua fit ut diligat iniquitatem. Secundum hoc duplex malum, et illud item geminum bonum, quadrifariam dividamus oculum cordis, in bonum, et meliorem, in malum, et pejorem.

℞. Martinus.

Lectio ix.

Alibi est itaque pius oculus, non quidem fallere promptus, sed tamen falli pronus, de quo Propheta. Ephraim, inquit, quasi columba seducta non habens cor. Alius is, quem Dominus simplicem dicit, tam nec fallere facilis, quam nec falli, de quo et Apostoli docentur, cum eis dicitur: Estote prudentes sicut serpentes, et simplices sicut columbæ. Et item alius est oculus simpliciter malus, fallens utique libenter, sed non facile falsus: qualem profecto habent illi, qui ore Dominico astruuntur prudentiores esse filiis lucis in generatione sua. Et alius, quem nequam esse definimus, quia sit dupliciter malus; cui quippe, et malitia parit ignorantiam et ignorantia malitiam operit, itaut sæpe nesciens, et malum, quod vult, non faciat, et bonum faciat, quod non vult.

Te Deum.
Vesp. a cap. de S. Frigdiano Conf Episc. Luc cum reliq. ut infra.

DIE XIX. NOVEMBRIS.

In Festo S. Frigdiani Episc. Luc. Et Conf.

(*Fuit heri, sed hodie dies assign.*)

Duplex.

Pro Civitate et Diœcesi.

Omnia de Comm. Confess. Pontificis præter ea quæ sequuntur.

In Hymn. Iste Conf. *dic.* Hac die lætus meruit supremos laudis honores.

Oratio.

Sancti Frigdiani Confessoris tui, atque Pontificis, quæsumus Domine, precibus adjuvemur: ut cujus merita celebramus; ejus continuum salutis sentiamus auxilium. Per Dominum.

Deinde fit commem. Octav. S. Martini & S. Pontiani Papæ & Martyr.

In 1. Noct. *Lectiones de Script. occurr.*

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Frigdianus Ultoniæ Regis, quæ pars est Scotiæ, filius, cum eum pater matrimonio vellet jungere, Divino irradiatus lumine Romam pervenit. Ubi a Pelagio Primo perbenigne exceptus, ab eodemque clericali superpelliceo indutus, in Lateranensi Ecclesia cum Regularibus Canonicis aliquandiu religiosissime est commoratus. Qui Ecclesiasticas consuetudines, et Apostolicos Canones, ut erat ardentis ingenii, memoria comprehendens, brevi, et Divinis Scripturis, et morum disciplina apprime eruditus, in patriam revertitur. Ubi insignem post construens

Eclesiam, Canonicosque ibi Regulares constituens, orationi, contemplationi, prædicationi, eleemosynis præterea, aliisque piis actionibus adeo vacabat, ut per universam Insulam nominis ejus sanctitas celeberrima haberetur.

℟. Inveni David.

Lectio v.

Qui postea in Tusciam se conferens, cum Lucam pervenisset, morum ibi suorum odorem optimum diffundens, prædicationisque verbo sitientes irrigans animas, ita ab omnibus, et clericis, et civibus venerationi est habitus, ut illis expetentibus, mandante Romano Pontifice, Episcopalem cathedram suscipere sit compulsus. Quo in munere, cum prædicationi insisteret, Divinum cultum promoveret, pacem in clero, et populo studiosissime servaret, pauperum curam gereret, hospitalitatem amaret, adeo succensa est incolarum in eum devotio, ut viginti octo annorum spatio, quo Episcopalem tenuit sedem, viginti octo pariter Baptismalium Plebium Ecclesias, ubi innumeras Domino animas lucraretur, construeret, atque consecraret. Quem innumeris Dominus decoravit miraculis, ut et Divus scribit Gregorius, et testatur ingentis molis lapis, qui adhuc in ejus Templo conservatur, qui ad ejus precem, cum alias nullo pacto amoveri posset, nullo negotio est translatus, et suscitati mortui, et alia.

℟. Posui adjutorium.

Lectio vi.

Post multos denique transactos labores ad optatam appropinquans palmam,

cum ad extremam horam devenisset, suos intimo cordis affectu cohortatus, orans, et psallens dulciter in Domino obdormivit. Cujus corpus in Ecclesia S. Vincentii Martyris, quam ipse a fundamentis extruxerat, quæ postea ipsi est sacrata, sepultum est. Cum vero Pipini, et Caroli temporibus, a nobili quadam virgine prope se sepulta, esset contactum, surgens illico puella: Tollite, tollite hinc me, exclamavit, quia super Beatissimi Frigdiani corpus me posuistis. Indignum quippe est, ut tradendum vermibus corpus sanctissimo corpori superponatur. Quibus dictis iterum obdormivit. Et ita factum est, ut corpus, quod annis ferme ducentis incognitum permanserat, mirabiliter revelatum, ab omnibus officiosissime veneraretur.

℟. Iste est.

In tertio Nocturno.

Homil. in Evangel. Homo peregre proficiscens *de eod. Comm. Conf. Pontif. Nona lect. & com. S. Pontiani.*

Vesp. a cap. de S. Felice de Valois Conf. comm. præced.

DIE XX. NOVEMBRIS.

In festo S. Felicis de Valois Confessoris.

Duplex.

Omnia de Communi Confessoris non Pontificis, præter ea quæ hic sequuntur.

In Hymno, Iste Confessor. *dicatur.*

Hac die lætus meruit supremos.
Laudis honores.

Oratio.

Deus, qui beatum Felicem Confessorem tuum ex eremo ad munus redimendi captivos cœlitus vocare dignatus

es: præsta, quæsumus, ut per gratiam tuam ex peccatorum nostrorum capitivitate, ejus intercessione liberati, ad cœlestem patriam perducamur. Per Dominum.

Deinde fit commer. S. Elisabeth.

Antiph. Manum suam aperuit:

℣ Diffusa est gratia.

Oratio.

Tuorum corda fidelium Deus miserator illustra, et beatæ Elisabeth precibus gloriosis fac nos prospera mundi despicere, et cœlesti semper consolatione gaudere. Per Dominum.

In primo Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Felix, Hugo antea dictus ex regali Valesiorum familia ortus in Gallia ab ineunte ætate non levia dedit futuræ sanctitatis indicia præsertim misericordiæ erga pauperes; nam adhuc infantulus manu propria; ac si grandior esset, et judicii maturitate polleret, nummos egenis distribuit, jam grandiusculus solebat ex appositis in mensa dapibus ad ipsos mittere, et ferme eo, quod sapidius erat obsonio pauperculos pueros recreabat. Adolescens non semel vestibus se spoliavit, ut inopes cooperiret. Ab avunuulo Theobaldo Campaniæ et Blesii comite vitam reo mortis impetravit, prædicens, hunc infamem hactenus sicarium, mox sanctissimis præditum moribus evasurum: veridicum testimonium monstravit eventus.

℟. Honestum fecit.

Lectio v.

Post exactam laudabiliter adolescentiam, cœpit ex cœlestis contemplationis studio solitudinem cogitare, prius tamen voluit sacris initiari, ut omnem Regni, à cujus successione, jure Legis Salicæ, non longè distabat, spem sibi præcideret. Sacerdos factus, et prima Missa devotissimè celebrata, non multo post in eremum fecessit, ubi summa abstinentia victitans, cœlestium charismatum abundantia pascebatur. Ibi cum sancto Ioanne de Matha Parisiensi Doctore, à quo ex divina inspiratione quæsitus, et inventus, per aliquot annos sanctissimè vixit, donec ambo per Angelum à Deo admoniti Romam petierunt, specialem à Summo Pontifice vivendi regulam impetraturi. Facta igitur Innocentio Papæ tertio inter Missarum solemnia revelatione Religionis et Instituti de redimendis capitivis, ab ipso Pontifice simul cum socio, candidis vestibus bicolori Cruce signatis induitur, ad eam formam, qua Angelus indutus apparuit, et insuper voluit Pontifex, ut nova Religio juxta triplicem colorem, quo habitus constat, sanctissimæ Trinitatis titulo decoraretur.

℞. Amavit eum.

Lectio vi.

Regula propria ex summi Pontificis Innocentii confirmatione accepta, in Diœcesi Meldensi apud locum, qui Cervus Frigidus dicitur, primum Ordinis paulo ante a se, et socio extructum Cœnobium ampliavit; ubi Religiosam observantiam, et redemptionis Institutum mirifice coluit, ac inde per alumnos in alias

provincias diligentissime propagavit. Illustrem hic a Beata Virgine matre favorem accepit, dormientibus siquidem cunctis fratribus, et ad matutinas preces in pervigilio Nativitatis Deiparæ media nocte recitandas, Deo sic disponente, non surgentibus, Felix de more vigilans, et horas præveniens, Chorum ingressus, reperit beatam Virginem in medio Chori habitu Cruce Ordinis insignito indutam, ac Cœlitibus similiter indutis sociatam. Quibus permixtus Felix, præcinente Deipara, laudes divinas concinuit, riteque persolvit. Et quasi jam à terrestri ad cælestem Chorum evocaretur, instantis mortis ab Angelo certior factus filios ad charitatem erga pauperes, et captivos adhortans, animam Deo reddidit, ætate ac meritis consummatus, anno post Christum natum ducentesimo duodecimo supra millesimum, sub eodem Pontifice Innocentio tertio.

℟. Iste homo perfecit.

In iii. Nocturno, Homilia Venerabilis Bedæ Presbyteri in Evangelium: Nolite timere, *ut in Communi Confessoris non Pontificis*.

DIE XXIV. NOVEMBRIS.

In Festo S. Ioannis a Cruce Confess.

Duplex.

Decr. S. R. C. die 20. Septembr. 1738.

Urbis, et Orbis.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

Deus, qni Sanctum Ioannem Confessorem tuum perfectæ sui abnegationis, e Crucis amatorem eximium effeci-

sti: concede; ut, ejus imitationi jugiter inhærentes, gloriam assequamur æternam. Per Dominum.

Et fit commem. S. Clement. & S. Chrysog. M.

In 1. Noct. Lectiones de Script. occur.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Ioannes a Cruce Fontiberi in Hispania piis parentibus natus, a primis annis certo innotuit, quam Deiparæ Virgini futurus esset acceptus; nam quinquennis in puteum lapsus, ejusdem Deiparæ manu sublatus, incolumis evasit; tanto autem patiendi desiderio flagravit, ut novennis spreto molliori lecto, super sarmentis cubare consueverit. Adolescens Hospitio pauperum ægrotantium Merymnæ Campi famulum sese addixit, quibus magno charitatis ardore, vilissima quæque complectens officia, præsto aderat; cujus exemplo excitati cœteri eadem charitatis munera ardentius obibant. Verum ad altiora vocatus Beatæ Mariæ Virginis de Monte Carmelo Institutum amplexus est, ubi Sacerdos ex obedientia factus, severioris disciplinæ, et atctioris vitæ cupidissimus, primitivam Ordinis Regulam ex Superioris licentia ita professus est, ut ob jugem Dominicæ Passionis memoriam, bello in se, tamquam in infensissimum hostem indicto, vigiliis, jojuniis, ferreis flagellis, omnique pœnarum genere, brevi carnem cum vitiis, et concupiscentiis suis crucifixerit; dignus plane, qui a Sancta Teresia inter puriores, sanctioresque animas Ecclesiam Dei id temporis illustrantes recenseretur.

℟. Honestum.

Lectio v.

Singulari vitæ austeritate, et omnium virtutum præsidio munitus, præ assidua rerum divinarum contemplatione diuturnas, et mirabiles ecstases frequenter patiebatur: tantoque in Deum æstuabat amore, ut, cum divinus ignis sese intro diutius continere non posset, foras erumpere, ejusque vultum irradiare visus sit. Proximorum saluti summopere intentus, tum in verbi Dei prædicatione, tum in Sacramentorum administratione fuit assiduus. Hinc tot meritis auctus, strictiorisque disciplinæ promovendæ ardore vehementer accensus, Sanctæ Teresiæ comes divinitus datus est; ut, quam ipsa inter Sorores primævam Carmeli Ordinis observantiam instauraverat, eamdem et inter Fratres, Ioanne adjutore, restitueret. Innumeros itaque una cum Dei Famula in divino opere promovendo perpessus labores, Cœnobia, quæ ejusdem Sanctæ Virginis cura per totam Hispaniam erecta fuerant, nullis vitæ incommodis, et periculis territus, singula perlustravit, in quibus, aliisque quamplurimis ejus opera erectis, restauratam observantiam propagando, verbo, et exemplo firmavit ut merito primus post Sanctam Teresiam Carmelitarum Excalceatorum Ordinis Professor, et Parens habeatur.

℣. Amavit.

Lectio vi.

Virginitatem perpetuo coluit, impudentesque mulieres ejus pudicitiæ insidiari conantes, non modo repulit, sed etiam Chisto lucriferit. In divinis expli-

candis arcanis æque ac Sancta Teresia, Apostolicæ Sedis judicio, divinitus instructus, libros de mystica Theologia cælesti sapientia refertos conscripsit. Semel interrogatus a Christo, quid præmii pro tot laboribus posceret, respondit: Domine, pati, et contemni pro te. Imperio in Dæmones, quos è corporibus sæpe fugabat, discretione spirituum, prophetiæ dono, miraculorum gloria celebratissimus, ea semper fuit humilitate, ut sæpius a Domino flagitaverit eo loco mori, ubi omnibus esset ignotus. Voti compos factus, Ubedæ diro morbo, et in crure quinque plagis sanie manantibus, ad implendum patiendi desiderium, constantissime toleratis, Ecclesiæ Sacramentis pie, sancteque susceptis in Christi Crucifixi amplexu, quem semper in corde, atque ore habuerat, post illa verba: In manus tuas commendo spiritum meum, obdormivit in Domino, die, et hora a se prædictis, anno salutis millesimo quingentesimo nonagesimo primo, ætatis quadragesimo nono. Migrantem ejus animam splendidissimus ignis globus excepit; corpus vero suavissimum odorem spiravit; quod etiamnum incorruptum Segobiæ honorifice colitur. Eum plurimis ante, et post obitum fulgentem signis Benedictus Decimus tertius Pontifex Maximus in Sanctorum numerum retulit.

℟. Iste homo.

In tertio Noct. *Lection. de Com.* 1. *loco.*

Vesp. a cap. de S. Catharina com. præc.

DIE XXVI. NOVEMBRIS
In Festo
B. LEONARDI CONFESSOR.
A Portu Mauritio Ordin. Minor. Reformat. Instituti rigidior. S. Francisci.

Duplex.

Ex Indulto 9. Jul. 1800. pro Clero Secul. & pro Regular. utent. Cal. Diœc.

Oratio.

Deus, qui ad obstinata peccatorum corda per Evangelicam prædicationem ad pœnitentiam flectenda beatum Leonardum Confessorem tuum admirabilem sanctitate, et invicto dicendi robore suscitasti: da quæsumus; ut contritionis lacrymas, ad quas ob duritiam cordis nostri permoveri non possumus, per ejus preces, ac merita consequamur. Per Dominum nostrum.

In primo Noct. Lect. de Scr. occurr.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Beatus Leonardus a Portu Mauritio in ora Ligustica Italiæ piis parentibus natus, etiam a prima pueritia mirifica quadam propensione ad pietatem portendit indicia futuræ sanctitatis. Quæ multo clariora deinde ejus in adolescentia eluxerunt, cum Romam profectus in Collegio Romano studiis litterarum, ac Philosophiæ operam dedit. Ita enim in illa Scholarum celebritate est versatus, ut dum ingenii exercitatione nemini concederet, innocentia morum, austeritate vitæ, contemptu sui, studio rerum divinarum omnes antecederet, adeo ut eo in adolescente alter Aloysius Gonzaga Collegio illi redditus videretur. His po-

sitis pietatis fundamentis, ad consummandum Sanctitatis opus, quod ædificare cœperat inter sodales Caravitanos adlectus, dum de more illius sodalitii totus esset in navanda opera Apostolicis Urbis concionatoribus, captus Apostolatus Sanctitate nihil magis in votis habere cœpit, quam se totum proximorum saluti dedicare. Ad quod vitæ genus quo facilius formaretur, terrenis omnibus abdicatis in Familiam Fratrum Minorum Reformatorum instituti rigidioris ingressus est. Hic quamdiu vixit numquam a summa Sanctitate est visus abesse. Admiranda in domesticis legibus servandis vigilantia, singulare Orationis studium, eximius in Iesum, atque in Deiparam amor, assidua in affligendo corpore acerbitas, ardens in proximos Charitas, summa in omni virtutum laude animi demissio, eum absolutum Sanctitatis exemplar constituebant.

℟. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum, * Et dedit illi claritatem æternam. ℣. Iustum deduxit Dominus per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Ex hac virtutis schola, suscepto Sacerdotio, atque Theologicis studiis ad prædicationem formatus, urgente in proximos charitate, tamquam e carcere ad cursum ad lucrandas animas egressus, tanta contentione Apostolatum suscepit, ut conantibus impar ejectu sanguinis Apostolicis laboribus in ipso prædicationis exorsu abstinere ei fuerit necesse. Hoc

ex morbo quinto post anno Deiparæ ope relevatus ad pristinam contemptionem ita se renovavit. ut prodigii loco haberetur in corpusculo adeo graviter affecto, inedia, vigiliis, macerationibus semper extenuato tantam inesse firmitatem. Hoc in vitæ genere uumquam nec periculis deterritus, nec laboribus defatigatus annos quatuor supra quadraginta perseveravit: quanta cum animārum utilitate declarant Italiæ Regiones admirabili ejus dicendi vi, qua vel obstinatissimos quosque pervincebat, ad Religionis studium revocatæ, ac Urbs Roma præcipue, quæ concionibus ejus, ad quas etiam Benedictus Quartusdecimus interfuit, adeo ad virtutem exarsit, ut fructus adhuc perennet admirandi illius Apostolatus. Nec vero dum exterorum saluti consulebat suos obliviscebatur. Nam beneficio Cosmæ Tertii in solitudine Etruriæ comparata ea domo, in quam ipse sese a prædicatione recipere ad Sancti Ignatii exercitia solebat: auctor fuit iis, qui arctius Deo adhærere vellent, ut eo secederent ibique juxta leges ab ipso conditas, et a Clemente Undecimo probatas, secreti a populo asperiori vitæ genere uterentur.

℟. Amavit eum Dominus, et ornavit eum, stolam gloriæ induit eum, * et ad portas Paradisi coronavit eum.

℣. Induit eum Dominus loricam fidei, et coronavit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

Idem plura sodalitia Urbis excoluit, atque illud præcipue Sanctissimi Cordis Iesu, quod est in Santo Theodori Templo, in iisque multa instituit; quibus in

Christum atque in Deiparam honor mirifice est auctus. Horum dulcissima nomina in ore habebat semper, et tanquam præsidia certa salutis præ foribus domorum palam proponenda curabat. Passionis Dominicæ meditandæ studium propagavit, sacellis in Amphitheatro Flavio ædificatis, ad quæ cruciatus Christi Crucem ad Calvarium bajulantis recolerentur. Ab eo etiam perpetua Sacramenti Eucharistici adoratio præcipuis in Italiæ Urbibus est constituta. His igitur, aliisque admirandis virtutum meritis maturus cœlo, postquam, et prophetiæ dono, et miraculorum virtute Deus Sanctitatem Servi sui confirmassset, cum tempus appropinquaret retributionis, ut Benedicto Quartodecimo fidem præstaret, cui nuspiam nisi Romæ se moriturum promiserat ex prædicatione Bononiensi, ad quam ab eodem fuerat missus in Urbem reversus, laboribus fractus morbo tentari cœpit, quo cum deficeret Ecclesiæ Sacris expiatus, cumque postrema salutis monita fratribus suis dedisset, anno ætatis suæ quinto, et septuagesimo sanctissime obdormivit in Domino die vigesima sexta Novembris in Cœnobio S. Bonaventuræ ubi nunc ejus corpus colitur; eique Pius Sextus, qui viventem magno honore habuerat, absoluto prius rite de virtutibus ac miraculis Servi Dei judicio, anno ab ejus obitu quadragesimo quinto Beatorum honores Officium, et Missam decrevit.

℟. Iste homo perfecit omnia, quæ locutus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingredere in requiem meam, * Quia te vidi justum coram me ex omnibus genti-

bus. ℣. Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad cœlestia regna. Quia te vidi.

Gloria Patri. Quia te vidi.

In tertio Nocturno.

Homilia S. Gregorii P. in Evang. Sint lumbi vestri *de Com.* 1. *loco. Missa* Os justi, *cum tribus orationi. propr.*

DIE PRIMA DECEMBRIS.

In Festo S. Ansani Martyris.

Duplex.

Decr. S. R. C. 19. Iunii 1773. Pro Clero Civitatis, et Diœcesis.

Omnia de Comm unius Martyr. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

Præsta quæsumus omnipotens Deus: ut qui Beati Ansani Martyris tui natalitia colimus; intercessione ejus in tui nominis amore roboremur. Per Dominum etc.

In Advent. com. fer. in utrisq. Vesp. & L.

In 1. Noct. *Lection. de Script. occ.*

In secundo Nocturno.

Lectio iv

Ansanus Tranquillini Civis Romani filius, ex Illustri Aniciorum familia, cum literis in pueritia imbueretur, ab iis vitiis Deo opitulante immunis fuit, quibus, illa ætas obnoxa esse solet. Eodem vero tempore Christianam Religionem edoctus, duodennis inscio patre a Protasio præsbytero baptizatus est, sæviente acerbissima adversus Ecclesiam persecutione, quam impiissimi Imperatores Diocletianus, et Maximianus excitarant.

℟. Honestum.

Lectio v.

Sacra igitur unda perfusus in paterna domo aliquot annis delituit, fidem, quam susceperat, Christianarum virtutum exercitatione excolens; donec grandior factus, Deique amore succensus se palam Christianum esse professus est. Quod cum pater intellexisset, nec eum minis, aut blanditiis a sancto proposito dimovere posset, ad Imperatores detulit, qui missis apparitoribus eum comprehendi mandarunt; cumque ad illos duceretur, cœco in via occurrenti visum restituit.

℟. Desiderium.

Lectio vi.

Ad tribunal oblatus, cum se Christianum diceret, ac idolis sacrificare constantissime recusaret, in carcerem conjectus est, ubi variis ærumnis excruciatur: tandem aufugiens primo quidem Balneoregium, deinde angelica visione monitus Senas se contulit, quam Civitatem verbi Divini prædicatione, virtutum exemplis, multisque miraculis ab Idolorum cultu ad Christi fidem convertit. Qua de causa a Lisia Proconsule tentatus, et in fidei confessione perseverans in ferventis olei, ac picis dolium immittitur; sed igne divinitus extinto nihil læsus ad Arbiam fluvium ductus capitis obtruncatione martyrium complevit anno salutis tercentesimo tertio. Postea refossum anno millesimo centesimo septimo, caput Aretium, corpus octavo Idus Februarii Senas translatum est, ibique translationis solemnitas anniversaria celebritate recolitur.

℟. Stola jucunditatis.

In tertio Nocturno.

Homil. in Evang. Si quis venit etc.

Missa In Virtute etc. *de Comm. unius Martyr. non Pont. cum. Evang.* Si quis venit etc. *ut in Missa* Statuit *de Comm. unius Martyris Pontif.*

In 2. Vesp. *fit com. S. Bibianæ V. & M.*

DIE IV. DECEMBRIS.

In Festo S. Petri Chrysologi Episcopi, et Confessoris.

Duplex minus:

Ab utroque Clero tam Sæculari, quam Regulari utriusque Sexus Universalis Ecclesiæ recitandum.

Decr. S. R. C. die 10. *Febr.* 1729.

Omnia de Comm. Conf. Pont. præter ea, quæ hic habent. propria.

IN I. VESPERIS.

A' Cap. de hoc Sancto. Ad Magnif.

Ant. O Doctor optime Ecclesiæ sancte lumen, Beate Petre Chrysologe, divinæ legis amator, deprecare pro nobis Filium Dei.

ORATIO.

Deus, qui B. Petrum Chrysologum, Doctorem egregium, divinitus præmonstratum ad regendam, et instruendam Ecclesiam tuam eligi voluisti; præsta quæsumus, ut quem Doctorem vitæ habuimus in terris, intercessorem habere mereamur in Cœlis. Per Dominum.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Comm. Conf. Pont. 1. *loco.* Fidelis Sermo.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Petrus, qui ob auream ejus eloquentiam Chrysologi cognomen adeptus est,

Foro Cornelii in Æmilia honestis parentibus natus, à prima ætate animum ad Religionem adjiciens, Cornelio Romano tunc ejusdem Urbis Corneliensis Episcopo, operam dedit: à quo etiam scientia, et vitæ sanctitate cum brevi profecisset, Diaconus creatus est: Postmodum contigit, ut Ravennates ob mortem Archipræsulis sui alium, (ut moris erat) ab eis electum Romam ad Sanctum Sixtum Papam Tertium pro confirmatione miserint una cum Legatis suis, et cum prædicto Cornelio, qui eumdem Levitam secum perduxit. Interim Sanctus Petrus Apostolus, et Martyr Apollinaris Summo Pontifici in somnis apparuerunt, mediumque habentes hunc Iuvenem, jusserunt, ut illum, et non alium, in Archiepiscopum Ravennæ crearet: Hinc Pontifex mox, ut vidit Petrum, cognovit eum à Domino Deo præelectum: propterea rejecto illo, quem ipsi offerebant, hunc solum anno Christi quadrigentesimo trigesimo tertio, illi Metropolitanæ præfecit Ecclesiæ. Quod cum Legati Ravennatenses ægræ ferrent, audita visione, Divinæ voluntati libenter acquiescentes, novum Archiepiscopum maxima reverentia susceperunt.

℟. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Nihil proficiat inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. Manus enim.

Lectio v.

Petrus igitur, licet invitus in Archipræsulem consecratus Ravennam de-

ducitur: ubi à Valentiniano Imperatore, et Galla Placidia ejus Matre, ac ab universo Populo maxima lætitia exceptus est. Et ille ab eis id unum petere dixit, ut quando tantum oneris pro ipsorum salute subire non recusavit, studerent ipsi monitis suis obtemperare, Divinisque præceptis non obsistere. Duorum Sanctorum tunc ibi defunctorum corpora, optimis unguentis condita sepelivit, Barbatiani videlicet Presbyteri, et Germani Antisiodorensis Episcopi; cujus etiam cucullam, et cilicium sibi vindicavit in hereditatem. Projectum, et Marcellinum in Episcopos ordinavit In Classe fontem extruxit magnitudinis vere admirabilis, et Templa quædam magnifica edificavit, tum Beato Andreæ Apostolo, tum aliis Sanctis. Ludos ab hominibus personatis cum variis saltationibus Kalendis Ianuarii fieri solitos concione cohibuit accerrima; ubi inter alia illud præclare dixit: Qui jocari voluerit cum Diabolo, non poterit gaudere cum Christo. Iussu Sancti Leonis Papæ Primi scripsit postea ad Calcedonense Concilium adversus Heresim Euthychetis. Respondit preterea ad Euthychem ipsum, et alia epistola, quæ eidem Concilio in novis editionibus prefixa, et in Annales Ecclesiasticos relata fuit.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Dum publicè sermones haberet ad populum, adeo vehemens erat in dicen-

ſto, ut pre nimio ardore vox illi interdum defecerit: sicut contigit in concione mulieris Hemorrhoisse. Unde Ravennates commoti, tot lacrymis, clamoribus, et orationibus locum repleverunt: ut postea ipse gratias ageret Deo, quod in lucrum amoris verterit damnum ejusdem sermonis. Cum tandem annos circiter decem, et octo eam Ecclesiam sanctissime rexisset, laborum suorum finem adesse divinitus prenoscens, in Patriam se contulit. Ubi Sancti Cassiani Templum ingressus magnum Diadema aureum, gemmis distinctum pretiosissimis offerens, super Altare majus posuit, nec non aureum craterem, et patenam argenteam, quam tum rabidi Canis morsus, tum febres sanare sepius expertum est, aqua inde demissa. Ex tunc Ravennates, qui eumdem secuti fuerant, dimisit, admonens, ut in eligendo optimo Pastore invigilarent attentè. Mox Deum humiliter precatus, et Sanctum Cassianum Patronum, ut benigne animam ejus exciperet, tertio nonas Decembris placide ex hac vita migravit, anno Domini circiter quadringentesimo quinquagesimo. Sacrum illius Corpus communi totius Civitatis fletu, ac pietate, prope Corpus ejusdem Sancti Cassiani honorifice conditum nostris etiam temporibus religiosè colitur: cujus tamen brachium auro, et gemmis ornatum Ravennam delatum in Ursiana Æde veneratur.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et de omni corde suo laudavit Dominum: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Ecce homo sine quærela, verus Dei cultor, abstinens se ab omniopere malo, et permanens in innocentia sua. Ipse intercedat.

IN III. NOCTURNO.

Homil. in Evangel. de Comm. Doct.

Vos estis sal terræ, etc.

Ostendit Dominus, etc.

DIE XVI. DECEMBRIS.

In Festo S. Eusebii Episc. Vercellensis, et Martyris.

Semiduplex.

Ab utroque Clero tam Sæculari, quam Regulari utriusq. Sexus Universalis Ecclesiæ recitandum.

Decr. S. R. C. die 7. Julii 1728.

Omnia de Comm. un. Mart. præter ea, quæ hic habentur propr.

ORATIO.

Deus, qui nos Beati Eusebii Martyris tui, atque Pontificis annua solemnitate lætificas: concede propitius; ut cujus natalitia colimus, de ejusdem etiam protectione gaudeamus. Per Dominum.

Deinde fit comm. Fer. adven.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Script. occurr.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Eusebius natione Sardus, Romanæ Urbis Lector, post Vercellensis Episcopus, ad hanc regendam Ecclesiam merito est creditus divino electus judicio; nam quem nunquam ante constituti Electores cognoverant, posthabitis Civibus, simul ut viderunt, et probaverunt, tantumque interfuit, ut probaretur, quantum ut videretur. Primus in Occidentis

partibus in eadem Ecclesia eosdem Monachos instituit esse, quos Clericos, ut esset in ipsis viris, et contemptus rerum, et accuratio Levitarum. Arianis impietatibus ea tempestate per Occidentem longe lateque traductis, adversus eas viriliter sic dimicavit ut ejus invicta fides Liberium Summum Pontificem ad vitæ solatium erigeret. Quare hic sciens, in ipso fervere Spiritum Dei, cum ei significasset, ut penes Imperatorem una cum suis Legatis patrocinium Fidei susciperet, mox cum illis profectus est ad Constantium, apud quem enixius agens, quicquid legatione petebatur, obtinuit ut Episcoporum nempe cœtus celebraretur.

℟. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et à seductoribus tutavit illum: * Et dedit illi claritatem æternam.

℣. Iustum deduxit Dominus per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Collectum est Mediolani anno sequenti Concilium, ad quod à Constantio invitatum Eusebium, concupitumque, ac vocatum à Liberii Legatis, tantum abest, ut malignantium Synagoga Arianorum contra Sanctum Athanasium furentium in suas partes adduceret, ut potius diserte statim ipse declarans, e præsentibus quosdam sibi compertos hæretica labe pollutos, Nicænam imo fidem proposuerit iis subscribendam, antequam cœtera tractarentur: Quod Arianis acerbe iratis negantibus, nedum in Athanasium recusavit ipse subscribere, quin Sancti Dionysii

Martyris, qui deceptus ab ipsis subscripserat, captivatam simplicitatem ingeniosissime liberavit. Quamobrem illi graviter, indignantes, post multas illatas injurias, exilio illum mulctarunt, sed sanctus Vir excusso pulvere nec Cesaris minas veritus, nec enses obstrictos, exilium veluti sui ministerii officium accepit, missusque Scythopolim, famen, sitim, verbera, diversaque supplicia perpessus, pro fide strenuè vitam contempsit, mortem non metuit, corpus carnificibus tradidit.

℟. Desiderium animæ ejus tribuisti ei, Domine: * Et voluntate labiorum ejus non fraudasti eum.

℣. Quoniam prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis, posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso. Et voluntate.

Lectio vi.

Quanta in eum tunc Arianorum crudelitas fuerit, ac effrons inverecundia, ostendunt graves litteræ plenae roboris, pietatis, ac religionis, quas e Scythopoli scripsit ad Vercellensem Clerum, et Populum, aliosque finitimos, è quibus etiam est exploratum, ipsorum nec minis, inhumanaque saevitia potuisse unquam eum deterreri, nec serpentina blanda subtilitate ad eorum societatem perduci Hinc in Cappadociam, postremoque ad superiores Ægypti Thebaidas pro constantia sua deportatus, exilii rigores tulit ad mortem usque Constantii, post quem ad gregem suum reverti permissus, non prius redire voluit, quam reparandis fidei jacturis ad Alexandrinam Synodum sese conferret, postque Medici prae-

stantis instar peragrans Orientis Provincias, in fide infirmos ad integram valétudinem restitueret; eos instituens in Ecclesiae doctrina. Inde salubritate pari digresso in Illyricum, tandemque in Italiam delato, ad ejus reditum lugubres vestes Italia mutavit, ubi postquam Psalmorum omnium expurgatos à se commentarios Origenis edidit, Eusebiique Cesareensis, quos verterat de Graeco in Latinum, demum tot egregiè factis illustris ad immarcescibilem gloriae coronam tantis aerumnis promeritam sub Valentiniano, et Valente, Vercellis migravit.

℟. Stola jucunditatis induit eum Dominus: * Et coronam pulchritudinis posuit super caput ejus.

℣. Cibavit illum Dominus pane vitae, et intellectus, et aqua sapientiae salutaris potavit illum. Et coronam. Gloria Patri. Et coronam.

IN III. NOCTURNO.

Homil. S. Gregorii Papæ in Evang.

Si quis vult post me venire, *ut in Communius Mart. secundo loco.*

℟. 8. Domine praevenisti.

Miss. Sacerdotes Dei, *ut in eod. Com. 2. loco, & fit com. Fer.*

DIE XVIII. DECEMBRIS

In Festo Expectationis Partus B. MARIÆ VIRGINIS.

Ex Indulto de die 11. Iulii 1799. pro Clero Seculari Civitatis, & Diœcesis, & pro Regularibus utentibus Calendario Diœcesano.

Duplex majus.

Ad Vesperas, Antiphona.

Missus est Gabriel Angelus, *cum re-*

liquis de Laudibus. Psalmi ut in Officio parvo B. M. V.

Capitulum. Isaiæ 11.

Egredietur virga de radice Iesse, et flos de radice ejus ascendet. Et requiescet super eum Spiritus Domini.

Hymnus.

Creator alme siderum,
Æterna lux credentium,
Iesu Redemptor omnium,
Intende votis supplicum.
Qui daemonis ne fraudibus
Periret orbis, impetu
Amoris actus, languidi
Mundi medela factus es.
Commune qui mundi nefas
Ut expiares, ad Crucem
E Virginis sacrario
Intacta prodis victima.
Cujus potestas gloriae,
Nomenque cum primum sonat,
Et Cœlites, et Inferi
Tremente curvantur genu.
Te deprecamur ultimae
Magnum diei Iudicem,
Armis supernae gratiae
Defende nos ab hostibus.
Virtus, honor, laus, gloria
Deo Patri cum Filio,
Sancto simul Paraclito,
In saeculorum saecula. Amen.

Sic terminantur Hymni per omnes Horas.

℣. Ave Maria, gratia plena.
℟. Dominus tecum.

Ad Magnificat, Antiphona.

Spiritus Sanctus in te descendet Maria, ne timeas, habebis in utero Filium Dei: alleluja.

Oratio.

Deus, qui de beatae Mariae virginis utero, Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem suscipere voluisti: praesta supplicibus tuis; ut qui vere eam genitricem Dei credimus, ejus apud te intercessionibus adjuvemur. Per eumdem Dominum.

Et sit commem. Feriae, Ant. O.

Ad Matutinum, Invitatorium.

Ave Maria, gratia plena, * Dominus tecum. *Psalm.* Venite, exultemus.

Hymnus.

Verbum supernum prodiens
E Patris aeterni sinu,
Qui natus orbi subvenis,
Labente cursu temporis:
Illumina nunc pectora,
Tuoque amore concrema,
Ut cor caduca deserens
Coeli voluptas impleat.
Ut cum tribunal Iudicis
Damnabit igni noxios,
Et vox amica debitum
Vocabit ad coelum pios;
Non esca flammarum nigros
Volvamur inter turbines,
Vultu Dei sed compotes
Coeli fruamur gaudiis.
Virtus, honor, laus, gloria
Deo Patri cum Filio,
Sancto simul Paraclito,
In saeculorum saecula. Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Ecce Dominus noster cum virtute veniet, et illuminabit oculos servorum suorum, allel. *Psalm.* Domine Dominus noster, *cum reliq. ut in Communi Virginum.*

Ant. Rorate coeli desuper, et nubes pluant justum: aperiatur terra, et germinet Salvatorem. *Psalm.* Coeli enarrant.

Ant. Ecce nomen Domini de longinquo, et claritas ejus replet orbem terrarum. *Psalm.* Domini est terra.

℣. Ex Sion species decoris ejus,

℟. Deus noster manifeste veniet.

De Isaia Propheta.

Lectio i. *Cap.* 7.

Et adjecit Dominus loqui ad Achaz, dicens: Pete tibi signum a Domino Deo tuo in profundum inferni, sive in excelsum supra. Et dixit Achaz: Non petam, et non tentabo Dominum. Et dixit: Audite ergo domus David: Numquid parum vobis est, molestos esse hominibus quia molesti estis et Deo meo? Propter hoc dabit Dominus ipse vobis signum. Ecce virgo concipiet, et pariet filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel. Butyrum, et mel comedet, ut sciat reprobare malum, et eligere bonum.

℟. Non auferetur sceptrum de Iuda, et dux de femore ejus, donec veniat qui mittendus est, * Et ipse erit expectatio Gentium.

℣. Pulchriores sunt oculi ejus vino, et dentes ejus lacte candidiores. Et ipse.

Lectio ii. *Cap.* 11

Et egredietur virga de radice Iesse, et flos de radice ejus ascendet. Et requiescet super eum spiritus Domini, spiritus sapientiae, et intellectus, spiritus consilii, et fortitudinis, spiritus scientiae, et pietatis: et replebit eum spiritus timoris Domini. Non secundum visionem oculorum judicabit, neque secundum au-

ditum aurium arguet, sed judicabit in justitia pauperes, et arguet in aequitate pro mansuetis terrae: et percutiet terram virga oris sui: et spiritu labiorum suorum interficiet impium. Et erit justitia cingulum lumborum ejus, et fides cinctorium renum ejus.

℟. Orietur stella ex Iacob, et confringet homo de Israel, et confringet omnes duces alienigenarum: * Et erit omnis terra possessio ejus.

℣. De Iacob erit qui dominabitur, et perdet reliquias civitatis. Et erit.

Lectio iii. *Cap.* 35

Laetabitur deserta, et invia, et exultabit solitudo, et florebit quasi lilium. Germinans germinabit, et exultabit laetabunda, et laudans: gloria Libani data est ei: decor Carmeli, et Saron: ipsi videbunt gloriam Domini, et decorem Dei nostri. Confortate manus dissolutas, et genua debilia roborate. Dicite pusillanimis: Confortamini, et nolite timere: ecce Deus vester ultionem adducet retributionis: Deus ipse veniet, et salvabit vos. Tunc aperientur oculi caecorum, et aures surdorum patebunt. Tunc saliet sicut cervus claudus, et aperta erit lingua mutorum: quia scissae sunt in deserto aquae, et torrentes in solitudine. Et quae erat arida, erit in stagnum, et sitiens in fontes aquarum.

℟. Descendet Dominus sicut pluvia in vellus: orietur in diebus ejus justitia, * Et abundantia pacis.

℣. Et adorabunt eum omnes reges, omnes Gentes servient ei. Et. Gloria Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Ant. De Sion exibit lex, et verbum Domini de Ierusalem. *Ps.* Eructavit, *cum reliq. de Com. Virginum.*

Ant. Ecce Deus noster, expectavimus eum, et salvabit nos, allel.

Ant. Dominus veniet, occurrite illi, dicentes: Magnum principium, et regni ejus non erit finis, Deus, Fortis, Dominator, Princeps pacis, allel.

℣. Egredietur virga de radice Iesse.

℟. Et flos de radice ejus ascendet.

Sermo Sancti Ildefonsi Archiepiscopi Toletani.

Ex lib. de virginitate B. M.

Lectio iv.

Domina mea, atque dominatrix mea, dominans mihi, mater Domini mei, ancilla Filii tui, genitrix factoris mundi, te rogo, te oro, te quaeso, ut habeam spiritum Domini tui, spiritumque Filii tui, necnon et spiritum Redemptoris mei ut de te vera, et digna sapiam, vera et digna loquar, vera, et digna quaecumque sunt, diligam. Tu enim es lecta a Deo, assumpta a Deo, advocata a Deo. proxima Deo, adhaerens Deo, conjuncta Deo: visitata ab Angelo, salutata ab Angelo, benedicta ab Angelo, beatificata ab Angelo; turbata in sermone, attonita in cogitatione, stupefacta in salutatione, admirata in dictorum annuntiatione.

℟. Ecce virgo concipiet, et pariet filium, dicit Dominus, * Et vocabitur nomen ejus Admirabilis, Deus, Fortis.

℣. Super solium David, et super regnum ejus sedebit in aeternum. Et

Lectio v.

Invenisse te apud Deum gratiam audis, et ne timeas, juberis. Unde et tu fiducia roboraris, cognitione miraculorum instrueris, ad novitatem inauditae gloriae proveheris: De prole ab Angelo nuntiata es, et post foetum integra, et pudica manes. Certa virginitas nobis proponitur et nasciturum ex te sanctum Dei Filium, tibi ab Angelo evangelizatur, et quae sit nascentis Regis potentia, mirabiliter intimatur. Quomodo fiat, quaeris, de origine interrogas, de ratione perscrutaris, de experientia requiris, de ordine sciscitaris. Audi inauditum oraculum, considera inusitatum opus, animadverte incognitum arcanum, attende invisum factum, Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi.

℟. Rorate coeli desuper, et nubes pluant justum, * Aperiatur terra, et germinet Salvatorem.

℣. Emitte Agnum Domine Dominatorem terræ, de Petra deserti ad montem filiæ Sion. Aperiatur.

Lectio vi

Tota invisibiliter Trinitas conceptionem operabitur in te: sola persona Filii Dei in corpore tuo nascitura carnem assumet de te. Ideoque quod concipietur ex te, quod nascetur ex te, quod prodiet ex te, quod germinabitur ex te, quod parturietur ex te Sanctum, vocabitur Filius Dei. Erit enim hic magnus, hic Deus virtutum, hic Rex omnium saeculorum, hic factor omnium rerum. Ecce beata tu inter mulieres, integra inter puerperas, Domina inter ancillas, Regina inter so-

rores Ecce ex hoc beatam te dicent omnes generationes, beatam te noverunt omnes coelestes Virtutes, beatam te praedicant omnes Vates, beatam te celebrant omnes Nationes. Beatam in fidei nostrae, beata tu animae nostrae, beata dilectionis nostrae, beata praeconiis, et praedicationibus meis.

℟. Docebit nos Dominus vias suas, et ambulabimus in semitis ejus: * Quia de Sion exibit lex, et verbum Domini de Ierusalem.

℣. Venite, ascendamus ad montem Domini, et ad domum Dei Iacob. Quia. Gloria Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Ant. Dominus dabit benignitatem, et terra nostra dabit fructum suum.

Psalmus 84.

Benedixisti, Domine, terram tuam: * avertisti, captivitatem Iacob.

Remisisti iniquitatem plebis tuae: * operuisti omnia peccata eorum.

Mitigasti omnem iram tuam: * avertisti ab ira indignationis tuae.

Converte nos Deus salutaris noster, * et averte iram tuam a nobis:

Numquid in aeternum irasceris nobis? * aut extendes iram tuam a generatione in generationem?

Deus tu conversus vivificabis nos, * et plebs tua laetabitur in te.

Ostende nobis Domine misericordiam tuam, et salutare tuum da nobis.

Audiam quid loquatur in me Dominus Deus, * quoniam loquetur pacem in plebem suam.

Et super Sanctos suos,* et in eos, qui convertuntur ad cor.

Veruntamen prope timentes eum salutare ipsius, * ut inhabitet gloria in terra nostra.

Misericordia, et veritas obviaverunt sibi: justitia, et pax osculatæ sunt.

Veritas de terra orta est, * et justitia de Coelo prospexit.

Etenim Dominus dabit benignitatem,* et terra nostra dabit fructum suum.

Iustitia ante eum ambulabit, * et ponet in via gressus suos.

Ant. Dominus dabit benignitatem, et terra nostra dabit fructum suum.

Ant. Ecce veniet Deus, et homo de domo David sedere in throno, alleluja.

Psalmus 86.

Fundamenta ejus in montibus sanctis: * diligit Dominus portas Sion super omnia tabernacula Iacob.

Gloriosa dicta sunt de te,* Civitas Dei.

Memor ero Rahab, et Babylonis * scientium me.

Ecce alienigenae et Tyrus, et populus Æthiopum, * hi fuerunt illic.

Nunquid Sion dicet: Homo, et homo natus est in ea, * et ipse fundavit eam Altissimus.

Dominus narrabit in Scripturis populorum, et principum, * horum, qui fuerunt in ea.

Sicut laetantium omnium * habitatio est in te.

Ant. Ecce veniet Deus, et homo de domo David sedere in throno, alleluja.

Ant. Annuntiate populis, et dicite: Ecce Deus Salvator noster veniet.

Psalmus 95.

Cantate Domino canticum novum: * cantate Domino omnis terra:

Cantate Domino, et benedicite nomini ejus: * annuntiate de die in diem salutare ejus.

Annuntiate inter Gentes gloriam ejus, * in omnibus populis mirabilia ejus.

Quoniam magnus Dominus et laudabilis nimis, * terribilis est super omnes Deos.

Quoniam omnes dii Gentium dæmonia: * Dominus autem cælos fecit.

Confessio, et pulchritudo in conspectu ejus: * sanctimonia, et magnificentia in sanctificatione ejus.

Afferte Domino patriæ gentium, afferte Domino gloriam, et honorem, * afferte Domino gloriam nomini ejus.

Tollite hostias, et introite in atria ejus: * adorate Dominum in atrio sancto ejus.

Commoveatur a facie ejus universa terra: * dicite in gentibus quia Dominus regnavit.

Etenim correxit orbem terræ, qui non commovebitur: * judicabit populos in æquitate.

Lætentur cæli, et exultet terra, commoveatur mare, et plenitudo ejus: * gaudebunt campi, et omnia, quæ in eis sunt.

Tunc exultabunt omnia ligna silvarum a facie Domini, quia venit; * quoniam venit judicare terram.

Iudicabit orbem terræ in æquitate, * et populos in veritate sua.

Ant. Annuntiate populis, et dicite: Ecce Deus Salvator noster veniet.

℣. Egredietur Dominus de loco sancto suo.

℟. Veniet, ut salvet populum suum.

Si hoc festum venerit in Feria iv. Quatuor Tempor. Adventus, loco sequentis Homiliæ leguntur tres Lectiones Homil. ejusdem Feriæ iv. cum Responsoriis, quæ hic assignantur.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 1.

In illo tempore: Missus est Angelus Gabriel a Deo in civitatem Galileæ, cui nomen Nazareth, ad virginem desponsatam viro, cui nomen erat Ioseph, de domo David, et nomen virginis Maria. Et reliqua. Homilia venerabilis Bedæ Presbyteri.

In Evangel. Lucæ cap. 1. *& in Homiliis hiemalibus de Temp. Feriæ iv. Quatuor Temp. mensis Decembris.*

Ad Mariam Virginem Gabriel mittitur qui Dei fortitudo nominatur: illum quippe nuntiare veniebat, qui ad bellandas aereas potestates humilis apparere dignatus est. De quo per Psalmistam dicitur: Dominus fortis, et potens, Dominus potens in prœlio. Et rursum: Dominus virtutum ipse est Rex gloriae. Pe Dei ergo fortitudinem nuntiandus erat,

qui virtutum Dominus, et potens in prœlio, contra potestates aereas ab bella veniebat. Et ingressus Angelus ad eam dixit: Ave gratia plena, Dominus tecum, Benedicta tu in mulieribus. Bene gratia plena vocatur, quae nimirum gratiam quam nulla alia meruerat, assequitur: ut ipsum videlicet gratiae concipiat, et generet auctorem.

℟. Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum: * Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi: quod enim ex te nascetur Sanctum, vocabitur filius Dei.

℣. Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? Et respondens Angelus dixit ei. Spiritus Sanctus.

Lectio viii.

Ecce concipies in utero, et paries filium, et vocabis nomen ejus Iesum. Iesus, Salvator sive salutaris interpretatur: cujus sacramentum nominis alloquens Ioseph Angelus exposuit: Ipse enim (inquiens) salvum faciet populum suum a peccatis eorum. Non ait, populum Israel, sed populum suum, hoc est, in unitatem fidei ex præputio, et circumcisione vocatum, quibus ex diversa parte vocatis fieret unus pastor, et unum ovile. Hic erit magnus, et Filius Altissimi vocabitur, et dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus. Idem ergo Filius Altissimi, qui in utero virginali conceptus, et natus est. Idem homo in tempore creatus ex matre, qui Deus est ante tempora natus ex Patre. Si autem idem homo, qui

Deus est, omittat Nestorius, hominem tantum dicere ex Virgine natum.

℟. Suscipe verbum Virgo Maria, quod tibi a Domino per Angelum transmissum est: concipies, et paries Deum pariter et hominem, * Ut benedicta dicaris inter omnes mulieres. ℣. Paries quidem filium, et virginitatis non patieris detrimentum; efficieris gravida, et eris mater semper intacta. Ut benedicta. Gloria Patri. Ut benedicta.

Lectio ix.

Ideoque et quod nascetur ex te Sanctum, vocabitur Filius Dei. Ad distinctionem nostræ sanctitatis, Iesus Sanctus singulariter nasciturus asseritur. Nos quippe, etsi sancti efficimur, non tamen nascimur, quia ipsa naturæ corruptionis conditione constringimur, ut merito cum Propheta gementes singuli dicamus: Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, et in delictis peperit me mater mea. Ille autem solus veraciter sanctus est, qui ut ipsam conditionem naturæ corruptibilis vinceret, ex commixtione carnalis copulæ conceptus non est. Sanctum, inquit, vocabitur Filius Dei. Quid hic dicis Nestoriane, qui beatam Mariam Dei negans esse Genitricem, aperte niteris impugnare veritatem? Ecce Deum dixit superventurum, Dei Filium nasciturum. Quomodo ergo aut Dei Filius Deus non est, aut quæ Deum edidit, quomodo Theotocos, id est, Dei genitrix non esse potest?

Te Deum.

Ad Laudes, & per Horas.

Ant. Missus est Gabriel Angelus ad Mariam Virginem desponsatam Ioseph. *Psalm.* Dominus regnavit *cum reliquis de Dominica.*

Ant. Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, Benedicta tu in mulieribus, alleluja.

Ant. Ne timeas Maria, invenisti gratiam apud Dominum: ecce concipies, et paries filium, alleluja.

Ant. Dabit ei Dominus sedem David patris ejus et regnabit in æternum.

Ant. Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.

Capitulum. *Isa.* 11.

Egredietur virga de radice Iesse, et flos de radice ejus ascendet. Et requiescet super eum Spiritus Domini.

Hymnus.

En clara vox redarguit
Obscura quæque, personans;
Procul fugentur somnia:
Ab alto Iesus promicat.
Mens jam resurgat torpida,
Non amplius jacens humi:
Sidus refulget jam novum,
Ut tollat omne noxium.
En Agnus ad nos mittitur
Laxare gratis debitum:
Omnes simul cum lacrymis
Precemur indulgentiam:
Ut, cum secundo fulserit,
Metuque mundum cinxerit,
Non pro reatu puniat,
Sed nos pius tunc protegat.

Virtus, honor, laus, gloria
Deo Patri cum Filio,
Sancto simul Paraclito,
In sæculorum saecula. Amen.

℣. Spiritus Sanctus superveniet in te.
℟. Et virtus Altissimi obumbrabit tibi.

Ad Benedictus, Ant. Super solium David, et super regnum ejus sedebit in aeternum.

Oratio.

Deus, qui de beatæ Mariæ Virginis utero, Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem suscipere voluisti: praesta supplicibus tuis, ut qui vere eam genitricem Dei credimus, ejus apud te intercessionibus adjuvemur. Per eumdem Dominum.

Deinde fit commem. Feriae.

Ad primam in ℟. brev. ℣. Qui venturus es in mundum.

Ad Tertiam, Ant. Ave Maria.

Capitulum, Egredietur, *ut supra.*

℟. *br.* Tu exurgens, Domine, * Misereberis Sion. Tu exurgens.

℣. Quia tempus miserendi ejus, quia venit tempus. Misereberis. Gloria Patri. Tu exurgens.

℣. Rorate cœli desuper, et nubes pluant justum. ℟. Aperiatur terra, et germinet Salvatorem.

Ad Sextam, Ant. Ne timeas Maria.

Capitulum. *Isa.* 7.

Ecce virgo concipiet, et pariet filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel. Butyrum, et mel comedet, ut sciat reprobare malum, et eligere bonum.

℟. *br.* Rorate cœli desuper, * Et nubes pluant justum. Rorate.

℣. Aperiatur terra, et germinet Salvatorem. Et nubes. Gloria Patri. Rorate.

℣. Emitte Agnum, Domine, Dominatorem terræ. ℟. De Petra deserti ad montem filiæ Sion.

Ad Nonam, Ant. Ecce ancilla Domini.

Capitulum. Isa. 45.

Rorate cœli desuper, et nubes pluant justum, aperiatur terra, et germinet Salvatorem, et justitia oriatur simul: ego Dominus creavi eum.

℟. *br.* Emitte Agnum, Domine, * Dominatorem terræ. Emitte. ℣. De Petra deserti ad montem filiæ Sion. Dominatorem. Gloria Patri. Emitte.

℣. Spiritus sanctus superveniet in te. ℟. Et virtus Altissimi obumbrabit tibi.

In secundis Vesp. omnia ut in primis, præter quintam Antiphonam, cujus loco dicitur. Ant. De fructu ventris tui ponam super sedem tuam.

Psalmus 131.

Memento Domine David, * et omnis mansuetudinis ejus.

Sicut juravit Domino, * votum vovit Deo Iacob.

Si introiero in tabernaculum domus meæ, * si ascendero in lectum strati mei:

Si dedero somnum oculis meis, * et palpebris meis dormitationem,

Et requiem temporibus meis, donec inveniam locum Domino, * tabernaculum Deo Iacob.

Ecce audivimus eam in Ephrata: * invenimus eam in campis silvæ.

Introibimus in tabernaculum ejus: * adorabimus in loco, ubi steterunt pedes ejus.

Surge Domine in requiem tuam, * tu, et arca sanctificationis tuæ
Sacerdotes tui induantur justitiam, * et sancti tui exultent.
Propter David servum tuum * non avertas faciem Christi tui.
Iuravit Dominus David veritatem, et non frustrabitur eam: * de fructu ventris tui ponam super sedem tuam.
Si custodierint filii tui testamentum meum, * et testimonia mea hæc, quæ docebo eos:
Et filii eorum usque in sæculum, * sedebunt super sedem tuam.
Quoniam elegit Dominus Sion: * elegit eam in habitationem sibi.
Hæc requies mea in sæculum sæculi: * hic habitabo, quoniam elegi eam.
Viduam ejus benedicens benedicam: * pauperes ejus saturabo panibus.
Sacerdotes ejus induam salutari, * et Sancti ejus exultatione exultabunt.
Illuc producam cornu David, * paravi lucernam Christo meo.
Inimicos ejus induam confusione: * super ipsum autem efflorebit sanctificatio mea.

Ad Magnificat, Antiphona.

O Virgo virginum, quomodo fiet istud? quia nec primam similem visa es, nec habere sequentem. Filiæ Ierusalem, quid me admiramini? Divinum est mysterium hoc, quod cernitis.

Oratio. Deus, qui de beatæ Mariæ, *ut supra*.

Pro commem. Adventus, Ant. O etc.

Finis.

INDEX OFFICIORUM

MENSE IULIO

MENSE AUGUSTO

MENSE SEPTEMBRIS

MENSE OCTOBRIS

MENSE NOVEMBRIS

MENSE DECEMBRIS